

DECIZIA nr. 752

Ședința publică din data de 20 martie 2018

Președinte - ...

Judecător - ...

Grefier - ...

Pe rol fiind pronunțarea asupra apelurilor declarate de reclamanta-pârâtă ..., cu domiciliul procesual ales în ..., de pârâtul-reclamant ..., domiciliat în ... și de pârâții ..., prin reprezentant legal ..., cu sediul în ..., ..., ..., ... - toți cu domiciliul ales la sediul ..., cu sediul în ..., ..., ..., domiciliat în ..., împotriva sentinței civile nr. 1243 din 16 octombrie 2015 pronunțată de Tribunalul București - Secția a V-a Civilă, în contradictoriu cu intimata pârâtă ... cu sediul în ..., cauză venită prin strămutare de la Curtea de Apel Pitești - Secția Civilă, potrivit încheierii nr.101 din 18 ianuarie 2017 a ICCJ.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 6 martie 2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta când, întrucât s-a formulat cerere de recuzare ce urmează a fi soluționată, văzând și disp. art.49 alin.2 Cod pr.civilă, potrivit căroră formularea unei cereri de recuzare nu determină suspendarea judecății, dar pronunțarea soluției în cauză nu poate avea loc decât după soluționarea ei, Curtea a amânat pronunțarea la data de 20 martie 2018, dând următoarea decizie:

Curtea

Deliberând asupra apelurilor civile de față, constată următoarele:

Prin **cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei sectorului 1 București sub nr. 30028/299/2014**, reclamanta ..., în contradictoriu cu pârâții ..., ..., ..., ... și ... a solicitat instanței ca prin hotărârea de se va pronunța aceștia să fie obligați, în solidar, la plata sumei de 1.000.000 lei reprezentând prejudiciul creat, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că în cadrul emisiunii difuzate de postul ... din data de 19.06.2014, orele 21-30, ..., realizator ..., invitați ..., șeful departamentului de investigații ..., ..., jurnalist, ..., președinte ..., precum și alți invitați, au fost prezentate mai multe fapte și au fost făcute afirmații mincinoase care i-au creat un prejudiciu grav de imagine și au adus o gravă atingere demnității umane. Potrivit informațiilor furnizate pe parcursul întregii emisiuni s-a acreditat ideea, de către realizatorul emisiunii ..., că reclamanta, procuror șef al ..., a mușamalizat timp de câteva zile dosarul în care se efectuau cercetări față de fratele președintelui țării, iar exprimarea folosită pentru prezentarea acestor neadevăruri a fost iresponsabilă. A precizat reclamanta că emisiunea prezentată de acest post de televiziune și susținerile persoanelor angajate sau invitate în cadrul emisiunii au încălcat, pe latura socială - necesitatea unei informări corecte și obiective a opiniei publice, pe latura legală - normele privitoare la dreptul la viață intimă, familială și privată, dreptul la propria imagine, privitoare la accesul liber al persoanelor la informațiile de interes public. S-a mai arătat că informațiile astfel prezentate de emisiunea ... nu au o bază reală și reiese cu certitudine faptul că au fost făcute doar în scop defăimător.

Astfel, ... a afirmat „întrebarea fundamentală este dacă doamna ... i s-a ocupat de protecția personală a domnului ... și a familiei sale. Iar la această întrebare doamna ... trebuie să răspundă”; ... a susținut: „dar ... ar trebui ea să se aresteze, ori singură, ori să o ajute poate nevolnicii ăia de la Parchetul General, pentru faptul că a mușamalizat acum dosarul ăsta timp de câteva zile bune (...) asta a făcut a încercat să mătrășească dosarul ăsta, să-l închidă, să-l îngroape”; ... a arătat că „doamna ... a făcut obiectul unor dezvăluiri de presă. Și viața amoroasă a făcut obiectul unor fotografii. S-a spus la un moment dat despre dumneaei cum că ar trăi o idilă cu acest șofer, SPP-istul despre care se tot vorbește”... „Juriștii cu experiență spun că doamna ... nu poate fi anchetată decât de un procuror superior în grad, respectiv de domnul..”; ... „eu aștept ca ... , șefa ..., să

înceteze minciuna (...) că președintele are imunitate și să îl cerceteze pe ... care nu are nicio imunitate”.

A susținut reclamanta și faptul că afirmații de genul celor de mai sus sunt total mincinoase, de natură să genereze prejudiciu ce justifică răspunderea patrimonială. În fapt, întâlnirea prezentată drept „conspirativă” reprezintă una din deplasările procurorului șef al ... doamna împreună cu fostul său consilier, domnul judecător, în loc public, spre sala de sport. De altfel, prezentarea ca fiind conspirativă a unei întâlniri pe stradă dintre două persoane, indiferent că sunt sau nu sunt foști colegi, prieteni sau nu, reprezintă o formă de abuz, incompatibil cu libertatea de exprimare.

Așadar, în mod evident s-a adus un prejudiciu prin includerea numelui său și raportarea la funcția pe care o deține într-un material ce viza dezbateră cu privire la o cauză intens mediatizată. Astfel, au fost preluate ulterior în cadrul Antena 3 și la următoarele emisiuni ale acestui post de televiziune, situație care i-a adus un prejudiciu absolut nejustificat și o gravă atingere a demnității personale și a imaginii publice. Numele ... a figurat pe parcursul întregii emisiuni Sinteza zilei, împrejurările de fapt din care rezultă atingerea adusă onoarei și reputației, încălcarea dreptului subiectiv, precum și îndreptățirea de a-i chema în judecată pe pârâți rezultând din afirmațiile mincinoase făcute la adresa sa.

Din expunerea de mai sus privitoare la împrejurările de fapt, rezultă cu prisosință că, în speță, sunt îndeplinite condițiile de exercițiu ale acțiunii în nume propriu. Față de cele expuse, rezultă că dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul la respectarea demnității persoanei, prin publicarea datelor mincinoase a fost încălcat.

Având în vedere că pentru angajarea răspunderii civile delictuale trebuie să fie îndeplinite cumulativ mai multe condiții, anume existența unei fapte ilicite, a unui prejudiciu, a unui raport de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită, respectiv a vinovăției celui care a cauzat prejudiciul, reclamanta a solicitat angajarea răspunderii civile delictuale a pentru exercitarea necorespunzătoare alături de persoanele fizice menționate a dreptului la informare.

Raportat la legislația în vigoare, la obiectul litigiului dedus judecății și la condițiile angajării răspunderii civile delictuale, răspunderea este atrasă, întrucât a permis prezentarea de către realizator și invitați a unor neadevăruri, prin încălcarea dreptului la informare corectă. Confirmarea în cadrul emisiunii a neadevărurilor convertește în răspundere pentru fapta cauzatoare de prejudiciu, întreaga prezentare făcută de persoanele fizice fiind cu intenție, în scopul de a prejudicia. Dispozițiile art.1349 Cod civil consacră un principiu natural că oricine cauzează altuia o pagubă trebuie să o repare, fără distincție de mijlocul prin care i-a cauzat-o. Pentru a putea fi cineva obligat la despăgubire pentru un fapt al său ce a putut să producă altuia un prejudiciu - constând în lezarea dreptului la propria imagine, trebuie ca acel fapt să-i fie imputabil celui ce va fi obligat ca o greșală. De aici rezultă că este responsabil de rezultatele prejudiciabile aduse altora când depășește în uzul sau peste marginea arătată lui de lege (Codul civil adnotat, voi.II, C. Hamangiu, CH.Beck, Restitutio, 1999 pag.492-494). Așa fiind, acțiunea îndreptată împotriva pârâților conține elemente pertinente, ce au aptitudinea de a atrage răspunderea delictuală, deoarece au prezentat fapte neadevărate, mincinoase.

Din analiza întregii emisiuni rezultă o legătură între temă și afirmațiile mincinoase ale pârâților menționați, care au creat un prejudiciu și, pe cale de consecință, au săvârșit fapta ilicită, care justifică răspunderea acestora.

Au fost încălcate drepturile prevăzute de art. 8 din CEDO, mai exact componenta ce cuprinde dreptul la intimitate și dreptul la imagine. Raportarea la cadrul legal menționat evidențiază faptul că după emisiune au fost preluate și în zilele următoare afirmațiile neadevărate în cadrul emisiunilor aceluiași post, ceea ce a afectat atât în ceea ce privește viața personală cât și în ceea ce privește viața profesională.

La data de 8.09.2014, **reclamanta și-a precizat acțiunea**, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună constatarea încălcării drepturilor sale nepatrimoniale – drepturi constând în onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată, prin campania de denigrare și defăimare, prin afirmațiile defăimătoare și mincinoase formulate de către pârâți în cadrul emisiunilor „Sinteza zilei” din data de 19.04.2014 și 22.06.2014, realizator ... difuzate de postul ..., precum și prin publicarea acestor afirmații calomnioase în cadrul platformei de comunicare online a pârâtei; obligarea pârâților, în solidar, la plata sumei de 1.000.000 lei, reprezentând daune morale pentru prejudiciul cauzat prin încălcarea drepturilor la onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată, aparținând reclamantei; obligarea pârâților de a formula scuza publice reclamantei, precum

și obligarea acestora de a reda în mod public și în integralitate, dispozitivul hotărârii pronunțate de instanța de judecată, în termen de maxim 5 zile de la data pronunțării, după cum urmează: pentru pârâta ..., în cadrul fiecărui buletin informativ al zilei, pe parcursul a 3 zile consecutive, precum și pe platforma online a acesteia, pentru pârâțul ..., în cadrul emisiunii realizate de acesta Sinteza zilei, pentru pârâțul ..., pe platforma online a publicației ... aparținând ..., pentru pârâțul ... pe platforma online - www.grupul.ro aparținând ..., iar în caz de refuz, obligarea fiecărui pârât la plata de daune cominatorii în cuantum de 100 lei pentru fiecare zi de întârziere, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii precizatoare a acțiunii, reclamanta a arătat că toate afirmațiile formulate prin materialele jurnalistice prezentate, prin dialogurile între pârâți, conturează fapta ilicită cauzatoare de prejudicii, prin exprimarea unor acuzații nefondate, alăturarea numelui său și a demnității deținute cu persoane condamnate penal sau în împrejurări care au strict legătură cu viața privată a acesteia, ceea ce determină o informare mincinoasă a opiniei publice cu privire la veridicitatea celor susținute. În ceea ce privește elementul vinovăție, reclamanta a arătat că este pe deplin dovedită prin faptul că s-a acționat cu intenția directă de a-i aduce prejudicii grave, prejudiciul cauzat fiind astfel cert, raportându-se la distrugerea reputației sale, la atingerea adusă onoarei, demnității, imaginii, prin prezentarea acesteia într-o manieră acuzatoare cu trimitere directă la fapte de corupție, în condițiile în care este conducătorul celei mai importante structuri specializate în activitatea anticorupție. Totodată, a indicat că legătura de cauzalitate reiese tocmai din natura faptelor ilicite comise de pârâți.

Pârâții ..., ..., ..., ..., ... și ... au formulat întâmpinare, prin care au invocat *excepția necompetenței materiale a instanței*.

Pârâțul ... a invocat *excepția lipsei calității sale procesuale pasive*, asupra căreia a revenit, renunțând la discutarea acesteia, la termenul de judecată din 15.05.2015 în fața tribunalului.

Pe fond, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, arătând că afirmația ce i se impută de către reclamantă se înscrie în rândul unei judecăți de valoare și se bucură de o bază factuală suficientă, astfel încât sancționarea sa ar încălca prevederile art. 10 alin. 1 din CEDO. Afirmația ce este imputată de către reclamantă se înscrie în rândul unei judecăți de valoare și se bucură de o bază factuală suficientă. În acest sens, prin decizia Curții Constituționale a României nr. 284 din data de 21 mai 2014 se arată că președintele nu se bucură de vreo imunitate specială, ci răspunde în aceleași condiții ca și parlamentarii pentru orice faptă săvârșită în perioada exercitării funcției. Acest punct de vedere a fost împărtășit și de profesorul Antonie Iorgovan, în lucrarea sa intitulată *Tratat de drept administrativ*, volumul 1, apărută la editura All Beck.

Problema inexistenței unei imunități speciale a președintelui, însoțite de critici aduse reclamantei pe marginea existenței acestei imunități, a fost un subiect pe larg dezbătut în mass-media, dar și în mediul politic, arătând cu titlu exemplificativ: Despre imunitatea lui ..., de ... "....-ul d-nei ... stă liniștit în continuare, invocând o imunitate care nu există. Ceea ce, dacă ne uităm și la congruența de poziții dintre șefa ... și președinte în chestiunea Codului penal, nu poate decât să alimenteze suspiciunea opiniei publice lezate de lipsa de imparțialitate a instituției conduse de doamna ... când vine vorba de ... - anexa 1;: Nu există nicăieri în Europa imunitate pe viață pentru foști președinți.

Pârâții ..., ..., ... și ... au solicitat, de asemenea, respingerea acțiunii ca neîntemeiată, precizând că afirmațiile făcute se încadrează în categoria unor judecăți de valoare, bazându-se pe o bază factuală suficientă și au avut loc în contextul în care opinia publică cunoștea deja faptele despre care se făcea vorbire, fapt pentru care presupusul impact asupra reputației reclamantei este mult mai limitat și subordonat dreptului opiniei publice de a primi informații de interes general. Astfel, au precizat că formularea afirmațiilor imputate de reclamantă s-a făcut cu bună-credință și în cadrul dezbaterii unor probleme de interes general, fapt pentru care o ingerință a statului în libertatea de exprimare ar duce la încălcarea dispozițiilor art. 10 alin. 1 din CEDO.

Pârâțul ... a arătat că, în privința primei "afirmații" pe care reclamanta o consideră ca producătoare de prejudicii, trebuie menționat că aceasta este o întrebare - iar nu o afirmație - ce privește o situație de interes general și are la bază un suport factual suficient. În acest sens, încă de la nivelul anului 2010 numitul ... zis ... a făcut obiectul unor proceduri judiciare penale instrumentate de Parchetul de pe lângă Tribunalul ... și avându-l ca procuror de caz pe Printre dosarele instrumentate de domnul procuror s-a numărat și dosarul nr. 927/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul ..., având ca obiect infracțiunea de omor calificat comisă de În cauză a fost autorizată interceptarea și înregistrarea convorbirilor în mediu ambiental purtate de inculpatul și

membrii familiei sale. Notele de redare a convorbirilor au fost anexate la dosarul cauzei, iar în urma analizării lor, așa cum a declarat procurorul ... reprezentanților mass-media, ar rezulta implicarea în fapte de corupție a unor persoane din aparatul de stat central. Imediat după ieșirea cu declarații în presă a procurorului ..., dosarele instrumentate de acesta i-au fost preluate.

Totodată ... a pornit acțiunea disciplinară împotriva procurorului ... pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. d și h din Legea nr. 303/2004. Din analiza acțiunii disciplinare pornită de..., la fila 5 a acesteia se menționează că "la data de 04, 05, 06, 12, 15, 20, 24 martie 2011 au fost anexate la dosarul cauzei notele de redare a convorbirilor interceptate în baza autorizațiilor emise de către Tribunalul...". În paragraful imediat următor ... (denumit în continuare ...) statuează că începând cu data de 20 februarie în mass-media au fost publicate mai multe articole conținând afirmațiile procurorului de caz, ... referitoare la eventuala implicare a lui ..., fratele Președintelui României, în instrumentarea cauzei - fila 6 a acțiunii disciplinare. Toate aceste afirmații, așa cum menționează ... în care reclamanta avea calitatea de membru de drept în calitate de Procuror General, au apărut în presă încă de la nivelul anului 2011: Adevărul de seară din data de 20 februarie 2011; Mediafax la data de 24 martie 2011 etc. În dosarul cauzei se aflau interceptări care relevau foarte clar cele afirmate de către procurorul de caz, în sensul implicării lui ... în activități ilegale. Astfel la fila 10 a acțiunii disciplinare se menționează că "în nota din 1 martie 2011, soția inculpatului afirma: mi-a spus că trebuie să ajung la cel care ne-a botezat copilul ... fratele celui mare de la oraș care ne-a botezat unde am fost aseară la apa cea mare! ... A vorbit cu el despre tine! și a spus că cel mare de la București în trei zile trebuie să te pună în liberate ...".

În data de 24 martie 2011, cu toată claritatea celor de mai sus, ... emite un comunicat de presă, în care înștiințează că la parchetul de pe lângă Tribunalul ... și parchetele subordonate nu se află înregistrat și nu există vreun dosar în care să se efectueze cercetări față de ... pentru infracțiunea de trafic de influență sau alte infracțiuni. Prin același comunicat se precizează că dosarele vor fi preluate de la procurorul ..., urmând a fi instrumentate în continuare de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel În aceeași perioadă, Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ... intervine într-o emisiune televizată la postul ..., realizată de către ... și relatează că unul dintre motivele preluării dosarelor a fost și de a fi soluționate cu celeritate.

Cu toate că în spațiul public apăruseră informații clare privind presupusa implicare a dl. în fapte de corupție, situație cunoscută de către una atât în calitate de ..., dar și de membru de drept al ..., până în anul 2014 nu a fost întreprinsă vreo măsură. Măsuri nu au fost luate timp de 3 (trei) ani. În luna iunie 2014 unul dintre membrii familiei ... a depus la parchet o plângere penală împotriva lui însoțită de o înregistrare a unei întâlniri dintre acesta din urmă și reprezentanții familiei ... Întrucât autoritățile nu luaseră timp de câteva zile nicio măsură, o copie a acestei înregistrări a fost înmănată și presei, iar numai după ce aceste imagini au fost aduse la cunoștința publicului, ... (condusă de reclamantă) a întreprins măsuri cu privire la faptele aduse la cunoștință de membrii familiei Față de cele menționate mai sus, întrebarea formulată este cât se poate de justificată, având în susținere o bază factuală suficientă, și anume dl. procuror ... aduce la cunoștința publicului că în dosarul în care îl cercetează pe ... sunt probe privind implicarea în fapte de corupție a lui ..., fratele Președintelui României. în acțiunea disciplinară formulată împotriva dlui procuror redă pasaje întregi care probează afirmațiile dlui procuror; Parchetul General emite comunicat de presă prin care relatează că nu se efectuează cercetări privind pe ... și nici nu solicită declanșarea vreunei cercetări, cu toată gravitatea celor apărute în presă și susținute chiar de către procurorii de caz. Timp de 3 (ani) nu se întreprinde nicio măsură. Măsuri au fost luate numai după ce membrii familiei ... au depus la Parchet plângere penală împotriva dlui ... însoțită de o înregistrare a unei întâlniri dintre acesta din urmă și reprezentanții familiei ... iar acestea au apărut în presă. Deci întrebarea formulată a fost făcută cu bună-credință și cu privire la o problemă de interes general.

Pârâul a arătat că subiectul emisiunilor din data de 19.06 și 22.06.2014 a fost înfățișat în contextul evenimentelor ce au avut loc în acea perioadă, și anume gravele fapte de corupție în care era și este implicat dl., fratele Președintelui României, cel care a numit-o pe reclamantă în funcția de Tonul discursului din cadrul acestor emisiuni a fost influențat de faptul că, pe de o parte existau informații clare, încă din anul 2011, că fratele Președintelui României era implicat în fapte de corupție, iar... condus de reclamantă nu a luat vreo măsură în acest sens. Pe de altă parte, datorită faptului că deși în luna Iunie 2014 membrii familiei ... au depus la Parchet o plângere penală împotriva pe dl. însoțită de o înregistrare care-l arăta în mijlocul unor fapte de corupție,

..., condusă acum de către reclamantă nu a luat o poziție oficială față de această situație decât după ce înregistrările familiei Anghel au fost predate mass-media, iar aceștia le-au difuzat, aducându-le la cunoștința opiniei publice. Or, judecățile de valoare au fost expuse în condițiile în care există o bază factuală suficientă - acte oficiale - în speță declarații ale procurorului de caz, poziția ... expusă în cadrul acțiunii disciplinare îndreptată împotriva procurorului de caz, înregistrări care probează implicarea în fapte de corupție a lui ..., dublată de faptul că ..., deși stă de această situație încă din 2011, nu a întreprins vreo măsură cu privire la acesta până în vara anului 2014.

Privitor la liberate presei, Curtea Europeană a Dreptului Omului a statuat că aceasta acoperă și posibilitatea de a recurge la un grad de exagerare și chiar provocare. Baza factuală este completată de faptul că la data de 19 iunie 2014, înainte de a fi audiat la sediul ..., ... a relatat presei - din duba poliției - că o parte din banii care constituiau mită ar fi ajuns la reclamantă. Aceste acuze grave au fost preluate și dezbătute pe larg de ansamblul mass-media din România, iar nu numai de către părțile din acest dosar. În data de 26 iunie 2014 aceste acuzații au fost reluate de către ... și ... în fața procurorilor Deci judecățile de valoare făcute în cadrul emisiunilor mai sus arătate au avut loc în contextul în care opinia publică cunoștea deja faptele care despre care se făcea vorbire, fapt pentru care presupusul impact asupra reputației reclamantei este mult mai limitat și subordonat dreptului opiniei publice de a primi informații de interes general.

Totodată susținerile reclamantei că aceasta ar fi fost făcută mafiot etc. sunt exagerate, niciunde în cadrul discursului jurnalistic nefiind făcută vreo afirmație de genul acesta. Intenția pârâtului a fost doar să sancționez modul de întâlnire a doi membri marcanți ai sistemului judiciar - în parcare, iar nicidecum, așa cum spune reclamanta, de a-i cataloga mafioți, golani etc. Este o netă diferență în a califica o persoană drept mafiot, golan etc. și a spune că o asemenea întâlnire - având în vedere că se desfășoară într-o parcare între un procuror general și consilierul acestuia - arată ca cea indicată mai sus. Deci, ceea ce s-a dorit să sancționeze prin acest discurs este nivelul scăzut la care s-a făcut o asemenea întâlnire, într-o parcare și nu într-un birou, așa cum era de așteptat.

Susținerile reclamantei că prin afirmațiile făcute de pârâta ..., în sensul că viața sa amoroasă a făcut obiectul unor subiecte de presă, iar s-ar fi adus atingere reputației și onoarei sunt cât se poate de nefondate. În cadrul emisiunii indicate de către reclamanta, pârâta nu a făcut decât să amintească existența unor articole de presă privind-o pe reclamanta și șoferul acesteia, articole care circulau în mediul online de peste doi ani, cu privire la care reclamanta nu a luat vreo măsură, deși unele dintre ele erau destul de piprate.

Mai mult, interesul general era justificat de faptul că această idilă se consuma cu un angajat ... care îi era atât șofer cât și bodyguard. Cealaltă afirmație cu privire la faptul că juriști cu experiență susțin că dna ... ar putea fi anchetată numai de către procurori mai înalți în grad, în speță de dl..., poate fi catalogată drept o presuposiție, ce se încadrează în categoria unei judecăți de valoare. Baza factuală suficientă pentru formularea acestei presuposiții o reprezintă tocmai acuzațiile de corupție care i se aduceau în acea perioadă de către ..., iar pornind de la aceste acuzații, se putea pune justificat și problema de a ști, în cazul că se va declanșa vreo anchetă pe marginea acestor afirmații, ce procuror are competența de a ancheta respectivul caz, având în vedere calitatea de Procuror General al României la data săvârșirii faptei. Formularea unei asemenea ipoteze s-a făcut cu bună-credință și în cadrul dezbaterii unor probleme de interes general, fapt pentru care o ingerință a statului în libertatea de exprimare ar duce la încălcarea dispozițiilor art. 10 alin.1 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Ultima afirmație de care reclamanta se simte lezată o reprezintă cea referitoare la faptul că în cadrul emisiunii din data de 19.06.2014, pârâta a afirmat că asupra dnei ... planează o suspiciune de corupție. Aceasta este o judecată de valoare în cel mai pur sens al acestui concept, la baza acesteia existând și o situație factuală suficientă, față de declarațiile făcute din duba poliției de Sandu Anghel.

Pârâtul ... a invocat *excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei*, precizând că faptele imputate de aceasta ca fiind cauzatoare de prejudicii sunt scoase din context și nu o privesc.

Totodată, pârâta ... a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, precizând că prezentarea informațiilor s-a făcut cu respectarea deontologiei profesionale, existând o bază factuală suficientă care să justifice exprimarea judecăților de valoare.

Pârâtul ... a depus la dosar cerere reconvențională formulată în contradictoriu cu reclamanta ... și ..., prin care a solicitat instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună constatarea încălcării drepturilor nepatrimoniale ale acestuia, în speță, onoare, demnitate, reputație

și imagine ca urmare a faptelor pârâților ce constau în prezentarea pe site-ul www.pna.ro, în cadrul comunicatului de presă nr. 906/VIII/3 din 24.06.2014, dar și în presă a faptului că în cadrul emisiunii ... din data de 22.06.2014 a făcut afirmații mincinoase la adresa reclamantei (precum și obligarea reclamantei în solidar cu din cadrul ... la plata a 50.000 lei daune morale reprezentând prejudiciul moral adus prin prezentarea pe site-ul ..., în cadrul comunicatului de presă nr. 906/VIII/3 din 24.06.2014, dar și în presă a faptului că în cadrul emisiunii Sinteza zilei din data de 22.06.2014 a făcut afirmații mincinoase la adresa reclamantei, precum și obligarea acestora la publicarea sentinței civile pe cheltuiala lor în trei publicații: ..., și ... cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii reconvenționale a arătat că prin cererea introductivă de instanță a fost acuzat de reclamantă că în cadrul emisiunii din data de 22.06.2014, orele 21.30, difuzată de postul ..., ar fi afirmat „eu aștept ca, șefa să înceteze cu minciuna (...) că președintele are imunitate și să îl cerceteze pe ..., care nu are nicio imunitate”, însă nici din vizionarea emisiunii și nici din citirea extrasului stenogramelor depuse de reclamantă nu reiese că ar fi afirmat cele ce i se impută în cadrul emisiunii din data de 22.06.2014.

Reclamanta-pârâtă ... a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a ..., iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea cererii reconvenționale în modalitatea formulată de reclamantul-reconvențional ..., ca fiind inadmisibilă și deplin nefondată.

Și pârâtul ... - - a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, în baza art. 36 C.p.c., iar pe fondul cauzei, a solicitat respingerea cererii reconvenționale în modalitatea formulată de reclamantul reconvențional ..., ca fiind inadmisibilă și deplin nefondată.

La data de 12.01.2015 **reclamanta a depus la dosar o precizare**, prin care a solicitat instanței să constate îndreptarea greșelii materiale din cuprinsul cererii de chemare în judecată, așa cum a fost precizată, în legătură cu pârâtul ... în sensul că emisiunea în care pârâtul a făcut afirmațiile denigratoare la adresa reclamantei s-a difuzat pe postul ... în data de 19.06.2014, ora 20.00, în cadrul emisiunii Subiectiv, cu tema: „Familia ..., rușine națională”, minutul 15, secunda 35.

Judecătoria sectorului 1 București, prin sentința civilă nr.251 din 12.01.2015 pronunțată în dosarul nr. 30028/299/2014, a admis excepția incompetenței materiale a instanței și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București.

Cauza a fost astfel înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a V-a Civilă, sub nr. 6043/3/20153.

La termenul de judecată din data de 15.05.2015, tribunalul a dispus ca excepția lipsei calității procesuale active invocată de pârâtul ... și excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâta reconvenientă ... să fie unite cu fondul pretențiilor, în temeiul art.248 alin 4 C.proc.civ.

Prin sentința civilă nr.1213 din 16.10.2015, Tribunalul București a respins ca neîntemeiate excepția lipsei calității procesuale active invocată de pârâtul ... și excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâței-reconvenientă ... invocată de reclamanta-pârâtă.

Pe fond, a admis în parte acțiunea principală, modificată, a obligat pârâții în solidar la plata sumei de 250.000 lei cu titlu de daune morale către reclamanta ..., precum și să asigure comunicarea publică a dispozitivului hotărârii în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă, la postul TV „...”, respingând în rest pretențiile din acțiunea principală, ca neîntemeiate.

În totodată, a respins ca neîntemeiată cererea reconvențională formulată de pârâtul-reclamant ... în contradictoriu cu pârâții-reconvenienți ... și

Pentru a notări astfel, tribunalul a reținut că este fără dubiu realizarea în luna iunie 2014 a celor două emisiuni la postul de televiziune ... cu participarea pârâților în cauză. Deopotrivă, de necontestat este conținutul acestora, împrejurare confirmată chiar de părțile cauzei în ședința publică din data de 15.05.2015. De aceeași certitudine se bucură și publicarea comunicatului de presă de către pârâta-reconvenientă ... având ca obiect informarea publică cu privire la promovarea cererii de chemare în judecată de către reclamantă, comunicat invocat în susținerea cererii reconvenționale formulate de pârâtul reclamant reconvenient....

Cu referire la excepția lipsei calității procesuale active invocate de pârâtul tribunalul a constatat netemeinicia susținerilor acestuia. În plan procesual, raportul juridic cu care reclamanta a investit instanță este definit prin specificitatea acțiunii în răspundere civilă delictuală, respectiv cercetarea primordială a calității de autor și pe cea de parte vătămată prin săvârșirea unei fapte ilicite cauzatoare de prejudicii morale sau materiale. Or, reclamanta se pretinde depozitarul

prejudiciului moral încercat prin afirmațiile pârâților, inclusiv ale lui ...Ca atare, în niciun caz nu ar putea fi adusă în discuție o lipsă de legitimitate procesuală activă ci, cel mult, una pasivă, în persoana pârâtului sau, mai degrabă, o neîndeplinire a uneia dintre condițiile legale obligatorii pentru antrenarea răspunderii civile delictuale. În consecință, tribunalul a respins ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesual active.

În ceea ce privește *excepția lipsei calității procesual pasive a pârâtei reconveniente* ... tribunalul a reținut deopotrivă netemeinicia susținerilor în considerarea prevederilor art.209 alin.1 - 2 C.proc.civ. Prin cererea formulată de pârâtul ...c, tocmai această ipoteză este vizată, împrejurarea că nu are vreo solicitare procesuală proprie, neexistând în cadrul procesual stabilit prin cererea de chemare în judecată, neavând vreo relevanță juridică. Ca atare, în raport de motivele invocate, tribunalul a respins excepția lipsei calității procesual pasive.

Analizând pe fond pretențiile deduse judecătii pe calea cererii de chemare în judecată, principal tribunalul a amintit prevederile art. 30 din Constituția României, reglementat la Titlul II – Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitulul II – Drepturile și libertățile fundamentale din Constituție, art. 10 din CEDO, art. 8 din CEDO, art.72 din Noul Cod Civil și art.75 din Codul civil. În cauza de față, în raport de obiectul cererii de chemare în judecată, tribunalul a constatat că reclamanta a invocat dispozițiile art. 1337, respectiv art.1373 C.civ.

Cu privire la veridicitatea și existența faptelor relatate de pârâți pe parcursul celor două emisiuni, instanța a avut în vedere că nu există o bază factuală suficientă, astfel încât scoaterea lor la lumină să se înscrie în limitele libertății de exprimare. Mai mult, unele dintre exprimările folosite au un profund caracter defăimător. Dreptul fiecărei persoane la demnitate, drept garantat de Constituție, se reflectă atât în ocrotirea valorii sociale a demnității sub aspectul ei subiectiv, adică sub aspectul sentimentului de onoare pe care fiecare om îl are față de el însuși cât și sub aspect obiectiv, respectiv sub aspectul prețurii morale de care se bucură un om în cadrul societății din care face parte și care se manifestă prin reputația, stima, considerația și respectul semenilor săi, acest drept fiind atins prin modul în care reclamanta a fost prezentată de către pârâți. Astfel, atributele prin care reclamanta a fost caracterizată sunt de natură a crea un sentiment de dispreț, ducând în cele din urmă la blamarea publică a unei astfel de persoane.

Totodată, oportun de subliniat a fost și faptul că prin raportul întocmit de Inspecția Judiciară din cadrul (nr.2553/IJ/1690/DIJ/637/DIP/2014, cu referire la aceleași afirmații condamnate de către reclamantă prin formularea unei cereri de apărare a reputației profesionale, singura instanță disciplinară a magistratilor a statuat că în cadrul emisiunii din data de 19.06.2014 au fost susținute împrejurări lipsite de suport legal, cu referire directă la acuzația de "gravă incompatibilitate". Dreptul la reputație este garantat și de prevederile art.8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Reputația profesională este o consecință a integrității profesionale și morale de care un procuror trebuie să dea dovadă. Reputația profesională este cea care conferă magistratului credibilitate și siguranță în exercitarea profesiei, autoritate în examinarea opiniilor, reprezintă părerea pe care magistratul o creează în conștiința colectivă despre modul în care își exercită profesia (fila 137 din raport, vol I, dosarul judecătoreiei). Or, dreptul la liberă exprimare, de care se poate valează pârâții, nu poate fi exercitat cu încălcarea dreptului la reputație profesională.

A mai statuat ... în cadrul raportului citat mai sus, necontestat de vreuna dintre părțile cauzei, că prezentarea informațiilor în cadrul emisiunii de maniera făcută a fost în măsură să inducă opiniei publice ideea că afirmațiile au un grad ridicat de veridicitate și să creeze un dubiu serios cu privire la probitatea profesională a persoanei vizate. Mai mult, tocmai față de calitatea reclamantei în cadrul instituțiilor statului, dubiul astfel creat cu privire la probitatea sa profesională, se răsfrânge și asupra unității de parchet pe care o conduce și, implicit asupra întregului sistem judiciar. O asemenea conduită nu a putut fi catalogată ca fiind conformă regulilor de etică deontologică a jurnalistului, nici chiar sub umbrela libertății de exprimare de care s-a prevalat. Mai mult, cu referire la teza acreditată în cadrul emisiunii din data de 19.06.2014 în sensul că reclamanta ar fi "mușamalizat un dosar", este dovedit că în realitate lucrurile au stat altfel, fiind efectuate acte de cercetare penală în mod ritmic, afirmațiile enunțate fiind fără acoperire faptică (fila 36 verso, vol.I dosar tribunal). Or, aceste împrejurări ar fi putut fi cunoscute și pârâților în măsura efectuării unor minime diligențe anterior prezentării în emisiune a unor date necercetate.

Pornind de la măsurile pe care ziaristul trebuie să le adopte înainte de a da publicității o știre, ori a provoca o dezbatere publică, în speță instanța a apreciat că la momentul săvârșirii faptei ilicite autorii acesteia au avut conștientizarea semnificației sociale a celor afirmate, precum și a

urmărilor eventuale ale acestora, sau ar fi trebuit să o aibă. În procesul de formare a atitudinii psihice-subiective factorul intelectual este urmat de factorul volitiv, concretizat în actul psihic de deliberare-decizie cu privire la comportamentul ce urmează a fi adoptat. Realizatorul emisiunilor, împreună cu invitații săi, au avut libertatea de deliberare și decizie manifestată nu numai prin expunerea în concret a unor fapte reprobabile sau adresarea de întrebări cu același caracter, dar prin simpla participare la o astfel de dezbatere având această temă de discuție. Din acest motiv, apărarea pârâtului ... în sensul că nu a făcut decât să adreseze o întrebare pe marginea căreia interlocutorii săi au construit a fost înlăturată de tribunal, neavând vreo relevanță în stabilirea răspunderii civile delictuale solidare. Dată fiind profesia pârâților, gradul de dezvoltare intelectuală este presumat ca fiind unul de natură să anticipeze urmările unor afirmații sau întrebări precum cele condamnate de reclamantă în cadrul prezentului demers judiciar.

În acest context, apărarea pârâtului... în sensul în care exprimarea folosită pentru redarea întâlnirii între reclamantă și un judecător al instanței supreme, astfel cum a fost surprinsă în planșa foto prezentată în fața instanței (fila 3, vol.II, dosar tribunal) este una figurativă, metaforică, făcută cu intenția de a sancționa modul de întrevedere între doi membri marcanți ai sistemului judiciar, a fost înlăturată de tribunalul, fiind total lipsită de suport juridic. Tribunalul nu a primit acest argument, în condițiile observării modului de desfășurare a întregii emisiuni, a tonului de abordare folosit și prezentării în concret a întrevederii dintre reclamantă și un alt magistrat, ce a avut loc cu multă vreme anterior datei de 19.06.2014, ca fiind una „conspirativă, întâlnire de mafioți, între golani, eventual a unor securiști care schimbă informații”. Nicio încercare ulterioară de a explica sensul literar al cuvintelor „mafioți”, respectiv „golani”, ori de a acredita ideea că în România nu există mafie nu ar putea să înlăture caracterul defăimător al alăturării persoanei reprezentantului unei înalte instituții de stat, acestor caracterizări. Conotația negativă a sensului celor două cuvinte este atât de pregnantă încât tribunalul a apreciat că scopul de discreditare profesională a reclamantei a fost atins irevocabil.

Aceeași teză s-a desprins și din cuprinsul depoziției martorului, interlocutorul reclamantei în întâlnirea surprinsă în planșa foto de la dosar, care a relatat împrejurările concrete ale acestei întrevederi. Mai important însă, a reiterat toleranța pe care o persoană publică o exhibă față de activitatea jurnaliștilor dar, cu toate acestea, și-a manifestat dezacordul față de prezentarea în mediul televizat a unei fotografii realizate într-un spațiu public, cu atât mai mult cu cât subiectul dezbaterii din emisiune nu are vreo legătură cu discuțiile private ale celor implicați, fiind situat la un moment mult ulterior (aproximativ un an).

De asemenea, același mesaj negativ s-a desprins și din cuprinsul afirmațiilor imputate pârâtului, de data aceasta asocierea persoanei reclamantei fiind făcută cu termenul „minciună” în cadrul exprimării: „eu aștept ca șefa ... să înceteze cu minciuna”. Instanța a apreciat împrejurarea că discuția privind imunitatea prezidențială nu era una nouă în mass-media nu îl exonerează pe pârâtul invitat într-o emisiune televizată, de obligația de respectare a drepturilor și intereselor civile ale altor persoane, chiar dacă vorbim despre o persoană publică.

Și fără a contesta toate cele discutate până în acel moment pârâta ... a completat tabloul informațiilor cu unele vizând și viața personală a reclamantei.

Astfel, cum s-a reținut în precedent, este o chestiune generalizată la nivel internațional aceea a autorilor discursurilor care și le califică drept fapte sau judecăți de valoare, apanaj de care au uzat și pârâți în cauză. Or, tribunalul nu a putut primi ca judecăți de valoare emise cu bună-credință și în respectarea interesului public, afirmațiile cu caracter defăimător, cu efect de decredibilizare a reprezentantului unei instituții a statului.

În cauză s-a reținut că esența dezbaterii purtate în cadrul celor două emisiuni rezidă în acreditarea tezei potrivit cu care reclamanta ar fi săvârșit anumite fapte care, în dreptul intern, sunt prevăzute și sancționate ca abateri disciplinare ori chiar infracțiuni, fără a exista un suport probator pentru aceste acuzații. Pentru că afirmațiile făcute de o persoană aflată în duba poliției nu sunt suficiente prin ele însele de a constitui o bază factuală. Nici relatările privind „viața amoroasă”, chiar reproduse după alte publicații, nu vor fi caracterizate de interes general. Viața publică asumată de reclamantă prin prisma profesiei exercitate nu are vreo legătură cu viața sa sentimentală, de aceea tribunalul a constatat că maniera de prezentare a acestei informații este una indiscutabil injurioasă și ofensatoare. Jurisdicția europeană a apreciat că un reportaj vizând aspecte pur private ale vieții unei persoane publice nu poate fi considerat că ar fi contribuit la vreo dezbatere de interes

general pentru societate, în pofida notorietății sale (cauza Campmany y Diez de Revenga et Lopez-Galiacho Perona c Spaniei, 2000).

Ca atare, revenind la definiția doctrinară a faptei ilicite, tribunalul conchide asupra existenței sale prin raportare la afirmațiile, catalogările, întrebările sau luările de poziție din cadrul celor două emisiuni reclamate, prin care au fost încălcate normele dreptului obiectiv, parății nesituându-se la adăpostul protecției oferite de libertatea de informare, dimpotrivă, în afara acestui cadru.

Analizând în continuare cerințele inserate în prevederile art. 1357 C.civ, tribunalul a amintit că prin prejudiciu, în sensul indicat mai sus, se înțelege rezultatul, efectul negativ suferit de o anumită persoană, fie sub aspect patrimonial, fie sub aspect moral, ca urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană, în speță prin emiterea unor teorii neprobate, șicanatoare, defăimătoare. Prejudiciul moral trebuie raportat prioritar la atingerea adusă imaginii, demnității, vieții profesionale ori de familie a reclamantei.

Legislația română și normele europene reglementează și protejează drepturile și libertățile fundamentale ale omului, respectiv demnitatea, imaginea, viața de familie sau viața profesională. Recunoașterea unui drept de despăgubire nu se poate explica decât prin voința de a oferi o satisfacție care poate contrabalansa efectul vătămării și fără ca această satisfacție să aibă o reală corespondență cu prejudiciul, astfel că la cuantificarea sumei accentul trebuie pus pe importanța prejudiciului din punctul de vedere al victimei. Problema stabilirii despăgubirilor pentru daune morale nu se reduce la cuantificarea economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale cum ar fi demnitatea, onoarea, ori suferința psihică încercată de cel ce le pretinde. Ea presupune o apreciere și evaluare complexă a aspectelor în care vătămările produse se exteriorizează și pot fi astfel supuse puterii de apreciere a instanțelor de judecată. În literatura de specialitate, dauna morală este definită drept paguba suferită de o persoană ca urmare a atingerii aduse drepturilor sale personale nepatrimoniale sau prin provocarea unei suferințe morale. Cuantificarea prejudiciului moral nu este, așadar, supusă unor criterii legale de determinare, daunele morale stabilindu-se prin apreciere, ca urmare a aplicării criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic, psihic și afectiv, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării etc. Evaluarea daunelor morale presupune examinarea, în principal a unor criterii referitoare la consecințele suferite pe plan fizic și psihic, expunerea la disprețul public, atingerea gravă adusă onoarei și demnității, sentimentul de frustrare etc., daunele morale reprezentând compensația datorată pentru atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la existența fizică a omului, la sănătatea și integritatea corporală, la cinste, la demnitate, onoare, prestigiul profesional și alte asemenea valori.

În cuprinsul deciziei nr. 2356 din 20 aprilie 2011 pronunțată în recurs de Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție se arată că daunele morale sunt apreciate ca reprezentând atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional, iar pentru acordarea de despăgubiri nu este suficientă stabilirea culpei, ci trebuie dovedite daunele morale suferite. Sub acest aspect, partea care solicită acordarea daunelor morale este obligată să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și fapta condamnată.

Contrar opiniei părților, natura profesiei exercitate de reclamantă face ca analiza acestei condiții să prezinte un element de specificitate. Or, activitatea procurorilor și a judecătorilor se desfășoară sub însemnul stabilității, independenței și inamovibilității (în cazul judecătorilor), având obligația de a asigura supremația legii, de a respecta drepturile și libertățile cetățenilor. De necontestat că afirmațiile făcute în cadrul emisiunii au un profund caracter tendențios și, în mod evident de natură să afecteze independența, imparțialitatea și reputația profesională a reclamantei. Cum acestea sunt condiții sine qua non pentru exercitarea în bune condiții a funcției încredințate reclamantei, a căror nesocotire a fost constatată încă prin raportul efectuat de Inspekția Judiciară din cadrul ..., tribunalul a apreciat că valorile personalității umane au fost lezate și, deci, în patrimoniul personal al reclamantei a fost cauzat un prejudiciu.

Referitor la quantumul prejudiciului, s-a reținut că într-adevăr nu există un sistem care să repare pe deplin daunele morale constând în atingerea adusă onoarei sau demnității, întrucât plata unei sume de bani abia dacă poate aduce victimei unele alinări sau satisfacții. În materia daunelor morale, principiul reparării integrale a prejudiciului nu poate avea decât un caracter aproximativ, fapt explicabil în raport de natura neeconomică a respectivelor daune, imposibil de a fi echivalate bănește. În schimb, se poate acorda victimei o indemnitate cu caracter compensatoriu, tinzând la

oferirea unui echivalent care, prin excelență, poate fi o sumă de bani, care îi permite să-și aline, prin anumite avantaje, rezultatul dezagreabil al faptei ilicite. De aceea, s-a apreciat ca ceea ce trebuie evaluat, în realitate, este despăgubirea care vine să compenseze prejudiciul, nu prejudiciul ca atare.

Din acest motiv, instanța sesizată cu repararea prejudiciului nepatrimonial trebuie să încerce să stabilească o sumă necesară nu atât pentru a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât de a-i procura satisfacții de ordin moral susceptibile de a înlocui valoarea de care a fost privată. Prin urmare, chiar dacă valorile morale nu pot fi evaluate în bani, atingerile aduse acestora îmbracă forme concrete de manifestare, iar instanța are astfel posibilitatea să aprecieze intensitatea și gravitatea lor și să stabilească dacă o sumă de bani și în ce cuantum, este potrivită pentru a repara prejudiciul moral produs.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Civilă, prin decizia nr. 542 din 14 februarie 2008, a apreciat că stabilirea cuantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare, ceea ce este de esența unui proces de apreciere, nefiind expresia unei realități materiale, susceptibilă de o constatare obiectivă, însă pot fi avute în vedere o serie de criterii, și anume: consecințele negative suferite de cel în cauză în plan fizic și psihic, importanța valorilor sociale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, iar celui care le pretinde îi revine sarcina să producă un minimum de argumente și indicii din care să rezulte în ce măsură i-a fost produs un prejudiciu nepatrimonial.

În ceea ce privește întinderea prejudiciului, tribunalul a reținut că pretențiile formulate de reclamantă sunt într-adevăr excesive. Instanța a mai reținut că pentru reclamantă, parte din reparația echitabilă ce i se cuvine rezidă tocmai din constatarea ca ilicită a faptei imputate pârâților și atragerea răspunderii delictuale în sarcina acestora.

Aplicând aceste principii împrejurărilor concrete ale speței, cu observarea impactului pe care temele supuse dezbaterii televizate l-a avut inclusiv asupra publicului larg, în raport de calitatea și numărul pârâților, tribunalul a apreciat asupra sumei de 250.000 lei ca fiind una ce reprezintă o satisfacție echitabilă.

Așadar, elementele angajării răspunderii civile pe tărâm delictual sunt îndeplinite în cauză, fiind evident că reclamanta a suferit un prejudiciu rezultat din săvârșirea cu vinovăție a unei fapte ilicite și că există o legătură de cauzalitate între fapta astfel produsă și prejudiciul cauzat.

În dreptul civil român, răspunderea delictuală este solidară, iar natura sa juridică este de sancțiune specifică dreptului civil aplicată pentru săvârșirea faptei ilicite cauzatoare de prejudicii. Strict vorbind, are caracterul unei sancțiuni civile, reparatorii.

Potrivit art.1373 C.civ., „comitentul este obligat să repare prejudiciul cauzat de prepușii săi ori de câte ori fapta săvârșită de aceștia are legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate. (2) Este comitent cel care, în virtutea unui contract sau în temeiul legii, exercită direcția, supravegherea și controlul asupra celui care îndeplinește anumite funcții sau însărcinări în interesul său ori al altuia. (3) Comitentul nu răspunde dacă dovedește că victima cunoștea sau, după împrejurări, putea să cunoască, la data săvârșirii faptei prejudiciabile, că prepusul a acționat fără nici o legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate”.

Stabilirea raportului de prepușenie este o chestiune de fapt care urmează să fie stabilită de instanță, pe baza probelor administrate. Ceea ce interesează este determinarea persoanei fizice sau juridice în interesul căreia se desfășoară activitatea și care, la momentul săvârșirii faptei ilicite cauzatoare de prejudicii, avea autoritatea de a da instrucțiuni și directive prepusului, de a-i supraveghea, îndruma și controla activitatea desfășurată în îndeplinirea însărcinării încredințate.

Raportul de prepușenie nu înseamnă că prepusului i se dictează directive obligatorii de către comitent, ci presupune conștientizarea acestuia de către ambele părți, existența unui acord în acest sens. Raport de subordonare înseamnă că în baza acordului încheiat între părți, persoana juridică a acordat prepușilor săi însărcinarea de a redacta, edita, prezenta, dezbate public știri sau alt gen de informații, încredințare din care poate rezulta posibilitatea comitentului de a da instrucțiuni.

Sub aspectul fundamentării răspunderii comitentului pentru fapta prepusului, instanța de fond a reținut că aceasta are la bază ideea de garanție a comitentului, în solidar cu prepusul, față de victima prejudiciului, garanție menită să ofere victimei posibilitatea de a fi despăgubită. Totodată, este lesne de observat că această garanție este pentru fapta altuia, deci pentru o faptă care trebuie să fie de natură să angajeze, prin ea însăși, răspunderea personală a prepusului. Altfel spus,

răspunderea comitentului va putea fi angajată numai dacă, și în măsura în care, în persoana prepusului sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie.

În speță, tribunalul a apreciat că se regăsește acest raport juridic, pârâa ... arătând ea însăși, prin întâmpinare, că își însușește afirmațiile pârâților, cu excepția celor aparținând numiilor ... și ..., în raport de care s-au invocat excepția lipsei calității procesuale pasive (la care s-a renunțat), respectiv excepția lipsei calității procesuale active, respinsă de instanță.

În aceste condiții, tribunalul a stabilit ca despăgubirile acordate cu titlu de daune morale să fie suportate în mod solidar de toți pârâții în cauză.

Cât privește capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâților de a asigura redarea dispozitivului hotărârii pronunțate, tribunalul a constatat că este suficientă comunicarea publică a acestuia la postul de televiziune care a asigurat transmiterea programelor analizate, o singură dată, repetarea obligației prezentând riscul de a declanșa o nouă dezbateră pe marginea aceluiași subiect.

Nici pretenția subsidiară de cerere vizând acordarea de daune cominatorii nu a fost găsită întemeiată, nefiind invocat și dovedit vreun motiv de drept și de fapt pentru care tribunalul ar opera cu prezumția că pârâții nu își vor respecta obligația stabilită în sarcina lor după rămânerea definitivă a hotărârii.

Cu referire la modul în care este formulat primul capăt din cererea precizatoare, evident că prin admiterea pretenției privind despăgubirile (acțiunea în realizare) a fost analizată și acțiunea în constatarea încălcării drepturilor nepatrimoniale enumerate în cuprinsul înscrisului de la fila 108 din dosarul judecătoreiei, pronunțarea unei soluții în acest fiind lipsită de interes.

Față de pretențiile formulate pe calea cererii reconvenționale, tribunalul a constatat netemeinicia acestora. S-a reținut mai sus că nu poate fi pusă la îndoială publicarea pe site-ul oficial al pârâtei ... a informației în sensul că reclamantul, în nume personal, a sesizat o instanță de judecată cu o acțiune în daune morale împotriva pârâților în cauză pentru „afirmații mincinoase care au creat un grav prejudiciu de imagine și au adus o gravă atingere demnității umane” (fila 90, vol.I, dosarul judecătoreiei).

Pârâțul reclamant-reconvenient a reclamat ca faptă ilicită acuzația de fapte neadevărate adusă de reclamantă în cuprinsul comunicatului, precum și aprobarea, în calitate de conducător al ..., a uneia dintre cele mai importante unități de parchet din țară, după cum s-a arătat în cuprinsul cererii, a comunicatului de presă. Cu privire la primul element al faptei invocate, tribunalul a apreciat că, în raport de soluția pronunțată în acțiunea principală, caracterul pretins ilicit este căzut în desuetudine, considerentele de mai sus expunând tocmai legitimitatea demersului judiciar al reclamantei, confirmându-se prejudiciul încercat de aceasta, inclusiv prin atingerea adusă demnității umane. Iar partea a doua a faptei pretins ilicite imputate reclamantei, respectiv de a aproba comunicatul de presă cu conținutul indicat mai sus nu a fost în măsură să justifice admiterea pretențiilor reconvenționale. Nu a fost suficient de diligent pârâțul reclamant reconvenient cât să lămurească modul în care aprobarea unui comunicat de presă reprezintă o activitate care se situează în afara normelor de drept obiectiv. Nici împrejurarea că cererea de chemare în judecată a fost reprodușă în anumite publicații nu a fost în măsură să justifice ilicitul pretins săvârșit de cei doi pârâți reconvenienți, cu atât mai mult cu cât nici nu a putut fi stabilit cu certitudine faptul că reclamanta a pus la dispoziția presei acest document, alegația din cuprinsul cererii reconvenționale reprezentând doar o supoziție a pârâțului reclamant ...

În atare condiție, simpla afirmare a unor împrejurări a fost apreciată insuficientă pentru a contura elementele materiale ale unei fapte ilicite. Așadar, față de prevederile art.1357 C.civ., tribunalul a conchis asupra inexistenței acestei condiții pentru angajarea răspunderii delictuale. De altfel, nici cerința privind încercarea unui prejudiciu nu a fost probată, neexistând vreo dovadă cu referire la eventualul impact psihic suferit de pârâțul reclamant reconvenient, la consecințe negative create în plan social, profesional, precum și intensitatea cu care au fost percepute. Totodată, s-a apreciat că nu poate exista răspundere delictuală dacă nu s-a produs un prejudiciu, deoarece dacă o persoană nu a fost păgubită, ea nu are dreptul de a cere nicio reparație. Altfel spus, este imperios necesar ca cel care solicită repararea prejudiciului să fi suferit personal prejudiciul respectiv. Simpla afirmație că acest comunicat este de natură să aducă atingere onoarei, reputației și imaginii publice a pârâțului nu este suficientă în justificarea unui eventual prejudiciu încercat. S-a reținut, de asemenea, că nici depoziția martorului audiat, ..., nu cuprinde relatări care să facă dovada vătămării pârâțului în plan profesional. Susținerea că postarea făcută i-a afectat pârâțului credibilitatea ca

jurnalist, se limitează la acest nivel, reprezentând doar o afirmație nedovedită, neexistând vreun înscris ori solicitare de probă de altă natură, care să justifice pretențiile pârâtului.

În atare situație, tribunalul a concluzionat că nu există dovezi la dosarul cauzei care să justifice antrenarea răspunderii delictuale în sarcina pârâților reconvenienți, comunicatul învinuit nereprezentând, prin el însuși, o faptă ilicită de natură să aducă prejudicii.

Pentru aceste considerente, tribunalul a constatat că nu s-a făcut dovada îndeplinirii cerințelor prevăzute de art.1357 C.civ, sens în care a statuat asupra netemeinicii cererii reconvenționale.

Împotriva acestei sentințe au declarat apeluri reclamanta ... pârâtii ..., ..., ..., ..., ... și ..., acesta din urmă atât cu privire la soluția pronunțată asupra acțiunii principale precizate, cât și sub aspectul soluției pronunțată asupra cererii reconvenționale.

Apelanta reclamantă-pârâtă ... a solicitat admiterea apelului și schimbarea în parte a sentinței, în sensul admiterii acțiunii astfel cum a fost formulată și ulterior precizată și obligarea pârâților, în solidar, la plata sumei de 1.000.000 lei reprezentând daune morale pentru prejudiciul cauzat prin încălcarea drepturilor la onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată aparținând reclamantei, precum și de a formula scuze publice, precum și obligarea pârâților de a reda, în public și în integralitate, dispozitivul hotărârii pronunțate de instanța de judecată, în termen de maxim cinci zile de la data pronunțării instanței de judecată, după cum urmează: pentru pârâta ... în cadrul fiecărui buletin informativ al zilei, pe parcursul a trei zile consecutive, precum și pe platforma online a pârâtei ...; pentru pârâtul ..., în cadrul emisiunii realizate de acesta „...”; pentru pârâtul ... pe platforma online a publicației ..., aparținând ..., iar, în caz de refuz, obligarea fiecărui pârât la plata de daune cominatorii în cuantum de 100 lei pentru fiecare zi de întârziere. Totodată, a solicitat obligarea pârâților, în solidar, la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea apelului, reclamanta-pârâtă a susținut că în motivarea hotărârii instanța de fond a făcut trimitere la probe analizate, respectiv la depoziția martorilor...și ... Isabela, la raportul întocmit de Inspekția Judiciară a pentru apărarea reputației sale profesionale, la diverse înscrisuri existente la dosarul cauzei etc., mai puțin la proba testimonială reprezentată de declarația procurorului apreciind, în acord cu analiza aspectelor ilicite ce au fost reținute în sarcina pârâților, că această probă se impunea să fie valorificată de către instanța de fond, tocmai pentru argumentul invocat în apărare privind baza factuală suficientă.

Lansarea în dezbaterea invitațiilor aflați în studiourile de televiziune .. a temei privind „familia ...”, într-o exprimare denigratoare permisă de această pârâtă atât realizatorului cât și celorlalți invitați, prin trimiteri acuzatoare la fapte și persoane care nu aveau nicio legătură cu tema emisiunilor și unele chiar cu persoana apelantei reclamante-pârâte, a procedat la transmiterea în spațiul public de acuzatii grave, mincinoase prin care s-a acreditat ideea că aceasta din urmă este o persoană ale cărei activități, în funcțiile de conducere deținute, se circumscriu ariei infracționale aflate în zona corupției: trafic de influență pe lângă magistrați ai instanței supreme și luare de mită în folos personal.

Exprimări aparținând realizatorului ..., în care jocul de cuvinte „elemente concrete”, „nu avem dovezi, nu mi imaginez, este imposibil să îmi imaginez, e dincolo de capacitatea mea de a înțelege”, sunt metode care descalifică un jurnalist cu responsabilitate și care au ca scop să inducă în eroare publicul audiovizual asupra mesajului transmis, dar și asupra veridicității acestuia.

Astfel, realizatorul emisiunii a expus opiniei publice fapte ce au surse probatorii care rămân numai la stadiul de enunț: „de unde știu că știau? Care este dovada pe care ne bazăm? Ne bazăm chiar pe interceptările făcute de SRI, chiar pe spusele procurorului ...”. Invocarea procurorului se face ca urmare a difuzării timp de 55 secunde (între minutul 26, secunda 18 și minutul 27, secunda 13) pe ecranul din studioul emisiunii a unui extras dintr-un interviu al acestuia dat publicației.

Adevărul la data de 20 februarie 2011, în care acesta face referire la arestarea lui și persoane sus-puse, fără a indica vreun nume. Acest extras prezentat pe ecran este considerat probă suficientă pentru a credibiliza afirmațiile pe care același ... le făcuse în cursul zilei referitoare la mita luată de reclamantă și acesta este momentul în care se dezvoltă, de către realizator, cu susținerea invitaților, o serie de acuze defăimătoare, incluzând chiar viața privată a acesteia: „În

urma a ceea ce a spus, dar și a elementelor concrete ... ne bazăm însă pe faptele concrete pe care le-am enunțat mai devreme, cu luarea dosarului... legăturile dintre ..., ..., banii respectivi... voi face niște dezvăluiri acum, cu privire la doamna Koveși, șofer și așa mai departe" (ora unu, minutul 3, secunda 29, pagina 23 transcript).

A mai susținut reclamanta-pârâtă că intenția participanților la emisiune a fost una premeditat denigratoare la adresa sa și reiese fără dubiu din însăși prezentarea realizatorului: „Realizator: În studioul nostru se află în această ediție specială, șeful departamentului investigații al ... Nu am invitat-o în mod întâmplător. Este una dintre personajele cheie din toate dezvăluirile pe care le-am făcut (minutul 12, secunda 50, pagina 2, transcript). „... este în acest moment într-o gravă incompatibilitate, ea fiind cea care coordonează instituția ce desfășoară o anchetă ce o vizează direct. Este acuzată că a luat mită pentru a interveni în favoarea lui... Anul trecut a avut o întâlnire de taină cu un judecător de la Înalta Curte de Casație și Justiție, instanța unde trebuia să se judece recursul lui ... Judecătorul cu pricina este nimeni altul decât ..., fostul său consilier... ..nu a explicat nici până azi întâlnirea cu pricina însă azi acuzațiile aduse capătă o nouă conotație.” (ora unu, minutul 12, secunda 12, pagina 26 transcript).

Totodată, apelanta reclamantă-pârâtă a arătat că acuzațiile pârâților converg spre certitudinea incompatibilității sale, fiecare intervenind spre a completa și susține situația infracțională în care se găsește însuși conducătorul instituției anticorupție din România: „Realizator: Dacă .. a vehiculat numele lui ..., numele ... și alte nume în promisiunile de trafic de influență, nu cumva doamna ... este în incompatibilitate, cum corect spunea ... în acest material? Se poate investiga doamna ... pe sine, dacă a vorbit cu ... despre acest caz?”.: „Nu, și nici nu poate fi anchetată de un procuror care-i este ierarhic subordonat. Este o premieră din punctul asta de vedere și juriștii cu experiență spun că doamna... nu poate fi anchetată decât de un procuror superior în grad, respectiv de domnul în mod normal această anchetă ar trebui mutată practic de la ... pentru că nimeni din ... nu va îndrăzni să o citeze pe șefa într-un dosar penal, să fim realiști! Faptul că nu a ieșit cu un punct de vedere? Să spună: am luat bani, nu am luat bani, ce spune Bercea nu e adevărat. Dumneai are o calitate în acest dosar?” (ora unu, minutul 13, secunda 10, pagina 26 transcript).

Față de aceste dezvăluiri jurnalistice incriminatoare se ajunge la următoarea concluzie acuzatoare: „Realizator: Ce motive de întâlnire, pentru întâlniri din astea conspirative, există pentru procurorul șef al ... să se întâlnească cu un judecător de la Înalta Curte? „.....: Niciun motiv. Asta-i întâlnire de mafioti. Nu poți să te întâlnești, procuror general șef cu judecător de la Înalta Curte în parcare. „.....: Asta e întâlnire între golani, între mafioți, eventual între niște securiști care schimbă niște informații, dar în niciun caz întâlnire între reprezentanții cei mai înalți ai justiției independente din România.” (ora unu, minutul 14, secunda 35, transcript); „.....: Poate risca domnul ... să spună ceva despre doamna... și nu eram interesați?” (ora unu, minutul 28, secunda 5, pagina 35).

Apelanta reclamantă-pârâtă apreciază că analiza acestei avalanșe de acuze denigratoare, ca fapte mici certe ale pârâților, nu putea fi lipsită de cercetarea elementelor probatorii prezentate tocmai prin declarația martorului ..., care a infirmat toate susținerile din apararea pârâților și a exclus baza factuală invocată. Martorul a arătat că împrejurările în care i s-a retras dosarul penal în anul 2011 „nu au nicio legătură cu reclamanta de față”, ca de altfel și următoarele: „nici ieșirea mea la pensie nu o imput reclamantei”; „nu am asociat vreodată numele reclamantei cu fapte de corupție”; „cu privire la evenimentele din 2011, respectiv retragerea dosarului, lămuresc faptul că ceea ce mi s-a întâmplat nu imput reclamantei, detașându-mă categoric de orice asemenea activitate”; „în preajma evenimentelor constând în audierea numitului ..., ce a impus transportul acestuia într-o dubă a poliției, moment în care acesta a strigat către ziariști că reclamantei ... a oferit bani, am fost sunat de pârâtul ... și întrebat cu privire la opinia mea redată mai sus”; „mai arăt și că atunci când am afirmat că în legătură cu dosarul penal instrumentat există persoane sus-puse ce ar putea fi interesate, nu m-am referit la reclamantă”.

Astfel, depoziția martorului vine în deplină contradicție cu asigurarea dată de realizator în cursul emisiunii când, în mod repetat, a afirmat că cele aduse la cunoștința publicului sunt adevăruri bazate pe „spusele procurorului ..”. Or, acesta arată că „singurul contact avut cu reclamanta a fost generat de plângerea împotriva dispoziției procurorului de la ..., cerere ce a înaintat-o prin fax. Ca urmare, nu există nicio bază factuală pentru acuzațiile de mușamalizare privind dosarul lui ..., motivat de cunoașterea vreunor interceptări la momentul instrumentării de

către martor.

Dar aspectul pe care apelanta-reclamantă apreciază că se impunea ca instanța de fond să îl analizeze și să îi atribuie valoarea justă a intenției directe privind actul jurnalistic mincinos, de premeditare jurnalistică într-o manieră nepermisă, ce dovedește lipsa deplină a deontologiei jurnalistice din partea pârâtului ..., este tocmai cunoașterea de către acesta, în mod direct de la procurorul ..., că numele și persoana apelantei reclamante-pârâte nu pot fi asociate cu luarea de mită, arătând explicit în depoziția sa că: „nu am asociat vreodată numele reclamantei cu fapte de corupție, am fost interpellat din câte îmi amintesc de pârâtul...și întrebat dacă în opinia mea reclamanta ar fi putut să ia foloase necuvenite de la numitul ..., iar răspunsul meu a fost negativ”.

Așadar, toate informațiile sunt transmise publicului audiovizual ca fiind adevăruri factuale concrete în care identitatea apelantei reclamante-pârâte este conturată cert în legătură cu săvârșirea de fapte nedemne și ilegale, deși verificarea de către realizatorul emisiunii cu privire la conținutul mesajelor transmise a avut loc anterior realizării și difuzării acestora în spațiul public, de la însăși sursa jurnalistică pe care o invocă, respectiv de procurorul ...

Or, apelanta reclamantă-pârâtă apreciază că, în confruntarea cu adevărul certificat și de această probă testimonială în cursul cercetării judecătorești, instanța de fond ar fi trebuit să aibă în vedere greutatea unei asemenea probe, care vine să confirme vinovăția pârâților în condițiile unei premeditări a actului ziaristic defăimător, ce aduce fapta incită cauzatoare de prejudicii pe alt palier al sancțiunii civile.

Elementul de vinovăție nu se reduce numai la lipsa de deontologie profesională a pârâților care, în opinia instanței „ar fi putut fi cunoscute ... în măsura efectuării unor minime diligente anterior prezentării în emisiune a unor date necercetate”, ci confirmă demersurile lipsite de bună-credință și în detrimentul unei informări corecte a opiniei publice, în dezacord cu normele deontologice profesionale, dar și cu nesocotirea prevederilor ce ocrotesc dreptul la onoare, demnitate, imagine, reputație și viață privată al persoanei.

Într-o analiză pertinentă instanța de fond a arătat că își însușește interpretarea hotărârilor pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, apreciind că Jurisprudența Curții constituie un instrument de armonizare a regimurilor juridice naționale ale drepturilor omului, or Curtea de la Strasbourg s-a pronunțat în mod constant și a remarcat necesitatea ca etica jurnalistică să aibă la bază principiul bunei-credințe și obligația jurnalistului de a nu acționa arbitrar, consecința directă fiind de a face net distincție între informații și păreri, între fapte și judecăți de valoare, evitându-se orice confuzie între acestea.

O judecată de valoare poate fi considerată excesivă dacă este lipsită de orice fundament de fapt și dacă a fost făcută cu rea-credință, Curtea statuând că protecția acordată de articolul 10 din Convenția Europeană jurnaliștilor în legătură cu raportarea de probleme de interes general este supusă condiției ca ei să acționeze cu bună-credință, pe o bază factuală exactă și să ofere o informație „de încredere și precisă”, în concordanță cu etica jurnalistică.

Rea-credință se deduce din întreg ansamblul circumstanțial, aceasta fiind manifestată de pârâți cu evidență pe parcursul emisiunilor amintite, transmitând în mod manipulativ și măsluit informații pe care le cunoșteau că sunt neadevărate, acționând așadar cu o gravă lipsă de imparțialitate și obiectivitate.

Rezoluția nr.1003/1993 adoptată de Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei cu privire la etica ziaristică precizează că respectarea dreptului fundamental al cetățenilor la informație are la bază un drept imperativ privind corectitudinea, în cazul știrilor și al onestității, în cazul opiniilor. Ca urmare, jurnalistul este obligat să nu denatureze informația adevărată, or în situația dată actul jurnalistic al pârâților s-a îndepărtat în mod evident de scopul pe care îl are presa de a contribui la dezbaterile publice de interes general, ieșind de sub protecția articolului 10 din Convenția Europeană, deoarece aceasta nu garantează o libertate de exprimare nelimitată, chiar și în chestiuni grave de interes general și chiar în legătură cu persoane publice, pentru care limitele criticii acceptate sunt mai largi.

În plus, apelanta reclamantă-pârâtă a arătat că încălcarea cu bună-știință a normelor de reglementare audiovizuală și a reglementărilor care oferă protecția cuvenită dreptului la imagine, demnitate, onoare și viață privată a sa este constatată de însăși analiza Consiliului Național al Audiovizualului care, în ședințe repetate, a propus mai multe modalități de sancționare a postului tv ... Faptul că nu s-a emis o decizie de sancționare se datorează unei organizări defectuoase în îndeplinirea cvorumului pentru stabilirea măsurii sancționatorii, ceea ce nu invalidează propunerile

de sancționare făcute de membrii ..., sancționare motivată tocmai de încălcarea normelor legale și deontologice jurnalistice.

Prin sesizarea înregistrată sub nr.8276/26.06.2014, apelanta-reclamantă s-a adresat Consiliului Național al Audiovizualului, în legătură cu emisiunea „... difuzată în data de 19.06.2014, motivat de atacurile virulente la adresa instituției... și a sa, ca reprezentant al acestei instituții, prin care a solicitat să se constate că au fost încălcate prevederile art.64 alin.1 lit.b și alin.3 din decizia nr.220/2011 privind Codul de reglementare al conținutului audiovizual, cât modificările și completările ulterioare (Codul audiovizualului), deoarece nu au fost prezentate în mod corect mai multe fapte, nu a fost verificat contextul împrejurărilor despre care s-au făcut afirmații și nu a fost prezentat imparțial și cu bună-credință niciunul dintre aspectele privitoare la temele emisiunii. Totodată, a solicitat ca, în cadrul verificărilor efectuate, să se constate că afirmațiile formulate în cadrul emisiunii sunt total mincinoase și conțin elemente de natură să aducă grave atingeri reputației profesionale și imparțialității cu care procurorul șef al ... își exercită atribuțiile de conducător și reprezentant al acestei instituții. De asemenea, față de modul în care s-a desfășurat emisiunea, rezultă că între faptele și opiniile prezentate nu s-a asigurat o distincție clară, fapt de natură a afecta corectitudinea informațiilor oferite publicului, care contravine Codului audiovizualului.

...a analizat raportul de monitorizare întocmit de direcția de specialitate pentru emisiunea menționată în data de 21 octombrie 2014, iar în urma dezbaterilor a concluzionat că au existat mai multe propuneri de sancționare a postului Antena 3, dar niciuna nu a întrunit numărul legal de voturi pentru a fi aprobată, astfel: extras ședință CNA 21 octombrie 2014: „... - emisiunile ..., difuzată pe data de 19.06.2014, reclamațiile nr.8053 și nr.8107/20.06.2014, nr.8126/23.06.2014, nr.8276/26.06.2014 și nr.8847/11.07.2014: ... Au fost mai multe propuneri de sancționare a postului. Dl. a propus amendă în cuantum de 50.000 de lei: Dl. ... a propus amendă în cuantum de 30.000 de lei: D-na ... a propus somație publică: Dl. ... a propus amendă în cuantum de 70.000 de lei: După două tururi de vot niciuna dintre propuneri nu a întrunit numărul legal de voturi. Dl. ... și-a retras propunerea de 70.000 de lei și a făcut o propunere intermediară de 30.000 de lei. În acest caz dl. ... a retras-o pe a sa, iar d-na ... și-a menținut propunerea de somație publică. Puse la vot cele două propuneri, respectiv 30.000 de lei și somație publică, niciuna nu a întrunit numărul legal de voturi pentru a fi aprobată. Se va relua votul în ședința de joi 23.10.2014.”; extras ședință ...13 ianuarie 2015: „Emisiunea ..., difuzată pe data de 19.06.2014, reclamațiile nr.8053 și nr.8107/20.06.2014, nr.8126/23.06.2014, nr.8276/26.06.2014 și nr.8847/11.07.2014 (reluare vot). S-a reluat votul de la ședința de pe data de 21.10.2014, respectiv propunerea d-lui ... de sancționare a postului cu amendă în cuantum de 30.000 de lei și propunerea d-nei ... de sancționare a postului cu somație publică. După două tururi de vot cele două propuneri nu au întrunit numărul legal de voturi pentru a fi aprobate. Dl. ... a făcut o propunere intermediară de sancționare a postului cu amendă în cuantum de 20.000 de lei. Propunerea nu a întrunit numărul legal de voturi pentru a fi aprobată.”

Totodată, apelanta reclamantă-pârâtă a susținut că nu poate fi ignorată nici perseverența acestui post tv de a folosi imagini privind situații ce nu au legătură cu subiectele dezbătute, cu scop vădit denigrator, prin manipularea informației adresate opiniei publice, fiind certificată de numeroasele măsuri aplicate de CNA și validate de instanța supremă, care a apreciat că „la difuzarea unor imagini ori înregistrări de arhivă, datarea acestora sau menționarea arhivă este obligatorie”, în caz contrar existând o încălcare a legii audiovizualului care obligă emisiunile de știri și dezbateri să respecte regula ca „între subiectul tratat și imaginile ce însoțesc comentariul să existe o conexiune reală.”

În considerarea celor detaliate anterior, apelanta reclamantă-pârâtă apreciază că prejudiciul moral nu trebuie să ignore calitatea și gradul vinovăției cu care s-a realizat fapta ilicită în cazul de față, astfel că el se raportează la distrugerea conștiinței, premeditată, cu intenție expresă a reputației sale, la atingerea adusă onoarei, demnității, imaginii, prin prezentarea acesteia într-o manieră acuzatoare cu trimitere directă la fapte de corupție, în condițiile în care este conducătorul celei mai importante structuri specializate în activitatea anticorupție. Ca urmare, prejudiciul creat se raportează la persoana sa, dar și la autoritatea acesteia în exercitarea demnității deținute, astfel de fapte ilicite conducând la diminuarea încrederii pentru persoanele angajate în cadrul instituției, pentru opinia publică și/sau persoane de contact din țară și străinătate.

În acest sens, practica CEDO arată că funcționarii publici, în exercițiul funcției lor, trebuie să se bucure de încrederea publicului, fără a fi perturbați în mod nejustificat, astfel că este necesară protecția lor împotriva unor atacuri verbale ofensatoare, atunci când își exercită atribuțiile

de serviciu.

Noutatea Codului civil actual este tocmai reglementarea drepturilor personalității, în mod de sine stătător, ca drepturi absolute, indisolubil legate de ființa umană, pentru care literatura de specialitate opinează că ar trebui să constituie temei al responsabilității civile prin ele însele, fără o raportare la normele de reglementare ale răspunderii civile delictuale. Prin urmare, simpla constatare a atingerii adusă dreptului la viață privată și a celorlalte drepturi ale personalității trebuie să deschidă calea dreptului la reparație. Așadar, dacă persoana vătămată dovedește în instanța de judecată strict fapta ilicită, în lipsa probelor care să invalideze dreptul lezat, atunci reclamantului nu îi poate fi respinsă cererea dedusă judecății, dovedirea faptei ilicite, prin ea însăși, va face proba tuturor condițiilor privind antrenarea răspunderii.

Dezbaterea pură de drept recunoaște că atingerea adusă oricărui drept al personalității va atrage răspunderea civilă a autorului faptei ilicite, prin faptul însuși, chiar ipso facto. Per a contraio, ar fi inimaginabil, sub aspect juridic, ca o lezare adusă unui drept al personalității (respectiv o prerogativă inerentă ființei umane) să nu cauzeze un prejudiciu. Astfel, în litigiul în care se probează fapta ilicită prin care s-a adus atingere unui drept al personalității nu este posibilă respingerea acțiunii privind antrenarea răspunderii delictuale, motivat de împrejurarea că nu a fost dovedit vreun prejudiciu, drept pentru care, se poate susține că atingerea unui drept al personalității se identifică cu însuși prejudiciul.

Literatura de specialitate trimite la o soluție recentă a instanței supreme, arătând că: «susținerea conform căreia „cel care pretinde daune morale trebuie să producă un minim argument și indicii din care să rezulte în ce măsură drepturile personale i-au fost afectate prin arestarea legală” este eronată, deoarece prejudiciul moral cauzat prin arestarea nelegală nu trebuie dovedit, întrucât prin măsura respectiva se încalcă unul dintre cele mai importante atribute ale personalității umane, dreptul la libertate, ca drept inalienabil al ființei umane și ca valoare primordială într-o societate democratică (ÎCCJ, Secția I civilă, decizia nr. 457/2J ianuarie 2012).

Printr-o altă critică, apelanta reclamantă-pârâtă a susținut că aprecierea instanței de fond asupra sumei de 250.000 lei ca fiind una ce reprezintă o satisfacție echitabilă în raport cu calitatea și numărul pârâților nu are beneficiul unei analize serioase privind criteriile de apreciere raportate la persoana reclamantei, dar și a aspectelor ce se impun a fi analizate în cazul delictelor de presă.

Astfel, cuantificarea în bani a prejudiciului moral suferit rămâne întotdeauna la aprecierea instanței care, în opinia apelantei reclamante-pârâte, are drept criterii de apreciere: gravitatea culpei făptuitorilor, gravitatea atingerii aduse onoarei, imaginii și demnității personale și profesionale a acestora, mijloacele de lezare a drepturilor personalității, durata faptelor ilicite, săvârșirea acestora cu intenție directă de a prejudicia, modalitatea, de realizare a campaniei de denigrare și acuzații mincinoase, înovășirea pârâților la realizarea faptelor ilicite, publicul atins, funcția publică și notorietatea reclamantei, rezonanța faptei ilicite în planul vieții personale și profesionale al reclamantei, amploarea actelor ilicite prin difuzarea emisiunilor la orele de maximă audiență/notorietatea și credibilitatea postului tv ... ca post de știri și dezbateri publice pe teme de interes general, nivelul maxim de audiențe care a fost certificat de însăși pârâtă la momentul difuzării emisiunilor, profitul de care pârâtii s-au bucurat ca urmare a cotelor crescute de audiență în timpul emisiunilor acuzatoare etc.

Este important de reținut că postul tv deținut de pârâtă a fost cea mai urmărită televiziune din România, aceasta înregistrând în „prime time” (interval orar 19,00 - 24,00) o medie de 6,6% rating și 14,1% share, clasându-se pe locul al doilea în topul general, după ..., menționând că emisiunea „... cu ...”, unde s-au prezentat noi dezvăluiri privind cazul ... - ..., a înregistrat audiențe spectaculoase, 7,8% rating și 16% cotă de piață și a ocupat locul al doilea în clasamentul general, după televiziunea publică.

O evaluare sumară a profiturilor realizate de postul tv ... la data difuzării emisiunii în intervalul de maximă audiență (20,00 - 24,00), cu un rating în valoare de 7,8% (în timpul emisiunii ...) și un rating în valoare medie de 6,6% (în intervalul 20,00 - 22,00), conduce la un calcul ce are la bază următoarele date: 7,8 + 6,6, 7,2% rating ... în medie (20,00 - 24,00); 12 minute de publicitate/h - 24 spoturi - 30 secunde/spot (interval de publicitate permis de CNA, art.35, alin.(2) Legea audiovizualului); valoarea punctului de audiență al = medie 110 - 120 euro (cunoscut în piața de publicitate); valoarea câștigurilor din publicitate în prime time - cca.80000 euro/4 h (în care s-au difuzat emisiunile). Un calcul extins la toate emisiunile informative care au

preluat fragmente din emisiuni în spațiul emisiilor tv, dar și în mediul online, arată că suma daunelor morale pretinsă se situează sub valoarea estimată a câștigurilor din publicitate a acestui post tv.

Prin urmare, evaluarea detaliată mai sus lipsește de temeinicie susținerile prin care tribunalul a reținut că pretențiile formulate de reclamanta-pârâtă sunt excesive, neexistând nicio analiză comparativă și nicio apreciere a instanței cu privire la aceste detalii justificative ale reclamantei-pârâte.

Statuând în echitate, instanțele de judecată sunt chemate să stabilească valoarea unui prejudiciu moral care să nu afecteze conținutul noțiunii de reparație, putându-se ajunge în situația ca un quantum al daunelor morale situat în inferioritatea beneficiilor patrimoniale realizate de un post tv cu asemenea audiență să legitimeze un jurnalism lipsit de deontologie.

Astfel cum demnitatea, onoarea și dreptul la propria imagine sunt atribute ale personalității umane a căror protecție trebuie să fie efectivă, în caz contrar acestea ar deveni simple noțiuni lipsite de conținut ce pot fi înfrânte de invocarea libertății de expresie și interesul opiniei publice și valoarea daunelor morale trebuie să se transpună într-o sancțiune reală asupra făptuitorilor, în caz contrar ajungând în situația.

Referitor la capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâților de a asigura redarea dispozitivului hotărârii, apelanta reclamantă-pârâtă a susținut că instanța de fond a stabilit că este suficientă comunicarea publică a acesteia la postul de televiziune care a asigurat transmiterea programelor utilizate, o singură dată, repetarea obligației prezentând riscul de a declanșa o nouă dezbatere pe marginea aceluiași subiect.

În opinia sa, această dispoziție nu se poate aprecia ca fiind una echitabilă și nici întemeiată, în raport cu starea de fapt și probaturii administrate, ea nefiind în sensul unei reparații corelative actului jurnalistic defăimător.

Solicitarea de obligare a pârâților în a formula scuze publice și de a reda în mod public și în integralitate dispozitivul hotărârii pronunțate, în mod specific pentru fiecare pârât, este întemeiată tocmai pe faptul că fiecare dintre aceștia au avut posibilitatea de a se manifesta cu privire la emisiunile tv incriminate și în alte forme publicistice.

De asemenea, a susținut că solicitarea de obligare a pârâtei ... de a prezenta în cadrul fiecărui buletin informativ al zilei pe parcursul a trei zile consecutive, precum și pe platforma online a dispozitivului hotărârii judecătorești este una care ar sancționa conduita jurnalistică lipsită de imparțialitate și onestitate a pârâților, prin încălcarea dreptului publicului de a fi corect informat asupra unor aspecte care se impuneau a fi verificate.

În ceea ce privește pârâta ..., s-a susținut că formele faptei ilicite cauzatoare de prejudicii, așa cum au fost constatate de însăși instanța de fond, s-au manifestat atât în cadrul emisiunilor tv, cât și în cadrul publicării de informații, dar și înregistrărilor acestor emisiuni pe platforma online a postului tv Prin urmare, opinia publică a fost beneficiara acestor dezinformări prin toate mediile de difuzare de care a dispus pârâta, ori reparația actului ilicit se cuvine să se adreseze aceluiași public.

Astfel, în data de 19.06.2014, după momentul declarațiilor numitului ..., toate buletinele informative (emisiuni de știri) au promovat emisiunile denigratoare ce aveau să se difuzeze în aceeași seară și au legat, în mod acuzator, numele, persoana și imaginea reclamantei-pârâtr de aceste declarații.

În mod repetitiv, buletinele de știri ulterioare emisiunii au prezentat extrase din aceste emisiuni, dând valoare de certitudine acestora, astfel că subiectul faptelor de corupție de care se face vinovată „...” și „sistemul .” nu a lipsit pe durata mai multor zile din prezentările postului ...

Apelanta reclamantă-pârâtă susține că, în modalitatea prevăzută de instanța de fond, dispozițiile hotărârii pronunțate în acest sens riscă să nu conducă la efectul urmărit, nefiind indicată vreo modalitate de publicitate, vreun interval orar, vreo emisiune sau alt criteriu obiectiv, iar motivarea privind pericolul de-a declanșa o nouă dezbatere asupra acestui subiect nu poate fi acceptată, în condițiile deontologiei jurnalistice.

În justificarea dreptului la libertatea de opinie și de exprimare, pe acest site sunt publicate articole, anexate cererii de apel, care au ca unic scop afectarea încrederii populației în actul de justiție, în procurori și judecători, în organele judiciare etc., caracterizând sistemul de drept ca fiind „dezechilibrat și inechitabil”, într-o „țară bolnavă” care „nu mai este stat de drept” și într-o „eră în care noi românii trebuie să ne închinăm în fața unor personaje ca ... și ...”.

La fel, informațiile prezentate opiniei publice cu titlu de certitudine jurnalistică din partea pârâtului, în calitatea sa de „senior editor” al acestei publicații online, de tipul: „...i-a declarat război jurnaliștilor care au demascat poliția politică din justiție - Șefa ... vrea să se îmbogățească pe spatele ziariștilor...”; „... un pericol pentru democrație ?”; „România nu mai este stat de drept, este țara unor elemente politizate din justiție, care au ajuns să facă legea”; „Am ajuns în România să ne fie frică să ne spunem părerea în emisiuni de televiziune...”; „Parchetul lui ... poate nenoroci oameni...”; „În România jurnaliștii care au curajul să comenteze, să critice și să atragă atenția asupra derapajelor și abuzurilor făcute de instituții ale statului prin reprezentanții lor, trebuie să înțeleagă că acest curaj are o plată. Ai curaj, plătești”; „judecătoria ..de la...i-a făcut pe plac ...”; „Suma solicitată reprezintă un moft nejustificabil”; „Prejudiciul a fost croșetat pe un raport mincinos al Inspecției CSM...”; „Sentința e nemotivată și reprezintă un atentat la libertatea presei” etc., prin tonul, conținutul detaliat, expresiile folosite și acuzațiile lansate, conturează un act deplin de iresponsabilitate civică și o lipsă profundă a deontologiei profesionale, justificând admisibilitatea petitului referitor la publicitatea dispozitivului hotărârii în cadrul acestei publicații online, ca de altfel întregul demers judiciar, în ceea ce îl privește.

Privitor la obligarea pârâtului în solidar la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de judecarea în fond, apelanta reclamantă-pârâtă apreciază că această solicitare se impune a fi admisă, ea constituindu-se într-o cerință justă, care îndeplinește condițiile recunoscute de legiuitor tuturor subiectelor de drept, dispozițiile articolului 451 și urm. Cod pr.civilă, atunci când, în confruntarea juridică procesuală, partea solicitantă face dovada cheltuielilor judiciare aferente.

Pentru toate considerentele ce preced, a solicitat admiterea apelului astfel cum a fost formulat și obligarea pârâtului în solidar la plata integrală a cheltuielilor de judecată.

Au declarat apel împotriva sentinței și pârâtii, ..., ..., ... și ... (cu privire la acțiunea principală), criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate.

Pârâtul-reclamant ..., în apelul declarat cu privire la soluția pronunțată asupra acțiunii precizate, a susținut, într-un prim motiv de apel, faptul că instanța de fond, în mod nelegal și netemeinic, a dispus obligarea în solidar cu ceilalți pârâți persoane fizice la plata daunelor morale în cuantum de 250.000 lei.

A susținut apelantul că prin cererea de chemare în judecată reclamanta, după ce a arătat afirmația producătoare de prejudicii, a statuat că și acest pârât s-a alăturat, prin susținerile neadevărate din data de 22.06.2014, demersului celorlalți pârâți, pentru a întări prin relatări false, dezbateri pe tema minoasă lansată în data de 19.06.2014, al cărui unic scop l-a constituit denigrarea și distrugerea imaginii publice a subsemnatei reclamante.

Urmare acestor susțineri ale reclamantei, ... a procedat în primul rând la vizionarea înregistrării emisiunii "... din data de 22.06.2014 difuzată de ..., iar în al doilea rând la analiza extrasului stenogrammei acestei emisiuni, anexată de reclamantă cererii precizatoare, din care nu reiese că ar fi afirmat cele ce i se impută în cadrul emisiunii din data de 22.06.2014, sens în care, prin întâmpinare, a înțeles să invoce excepția lipsei calității procesuale active, el nefăcând vreo afirmație defămătoare la adresa vreunei persoane în cadrul emisiunii amintite.

Ulterior, prin cererea precizatoare, reclamanta și-a corectat susținerile, în sensul că acestea nu ar fi fost făcute în cadrul emisiunii "... din data de 19.06.2014, cu tema Familia ... rușinea națională. Ca atare, din acel moment, situația de fapt s-a schimbat, neexistând o alăturare a sa demersului celorlalți pârâți. Simpla sa prezență într-o emisiune, fără a face afirmații denigratoare la adresa reclamantei nu poate constitui un argument suficient pentru existența solidarității în cauză.

În conformitate cu disp.art.1383 Cod civil, cei care răspund solidar pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuti solidar la reparație față de cel prejudiciat.

S-a mai susținut că acesta a arătat că, ulterior depunerii întâmpinării, reclamanta și-a precizat cererea de chemare în judecată arătând că pretinsa afirmație prejudiciabilă nu a avut loc în cadrul emisiunii „...” din data de 22 Iunie 2014, la care au participat ceilalți pârâți. În acest sens pretinsul prejudiciu nu a fost făcut și prin pretinsa sa faptă conjugată în cadrul emisiunii din 22 Iunie 2014 (sau 19 iunie 2014 în cadrul emisiunii „...” Or, pretinsa faptă prejudiciabilă a avut loc într-un alt context și, după cum rezultă din probatoriul administrat, distinct de pretinsele fapte ale celorlalți pârâți persoane fizice, condiții în care s-a susținut că nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile solidare cu ceilalți pârâți persoane fizice.

Într-un al doilea motiv de apel, apelantul pârât-reclamant critică sentința și sub aspectul răspunderii sale civile, arătând că soluția la care a ajuns instanța se bazează pe o situație factuală parțial eronată.

Deși după depunerea întâmpinării, reclamanta și-a precizat cererea de chemare în judecată, în sensul că afirmațiile care o privesc nu au avut loc în cadrul emisiunii "... din data de 22 Iunie 2014 (și nici în cea din 19 iunie 2015), tribunalul a reținut în mod eronat că acesta ar fi făcut afirmațiile tot în cadrul emisiunii, alături de ceilalți pârâți persoane fizice. În realitate aceste afirmații au fost făcute în cadrul emisiunii „Subiectiv”.

În ceea ce privește existența unei pretins fapte ilicite, s-a susținut că instanța europeană încadrează în cadrul judecăților de valoare, exprimarea opiniei unei persoane asupra calităților profesionale, morale și personale ale altuia, dar și toate acele afirmații care vizează modul în care o persoană își exercită atribuțiile, chiar dacă la baza acestor critici stau anumite fapte determinate, inclusiv afirmația după care o anumită acțiune este ilegală.

Practica Curții Europene a Drepturilor Omului a mers până la a accepta aproape nelimitat formularea unor judecăți de valoare, constatându-se că nu se poate impune o sancțiune unui ziarist care l-a calificat pe un om politic ca "imbecil" în condițiile în care există o bază factuală suficientă.

Revenind la afirmațiile care i-au fost imputate de reclamantă, susțineri preluate în integralitate de instanța și anume de a-i solicita să înceteze cu minciuna pe marginea imunității prezidențiale, s-a susținut că acestea se înscriu în rândul unei judecăți de valoare și se bucură de o bază factuală suficientă.

În acest sens, s-a arătat că prin decizia Curții Constituționale a României nr. 284 din 21 mai 2014, semnată în unanimitate, se arată că președintele nu se bucură de vreo imunitate specială, ci răspunde în aceleași condiții ca și parlamentarii pentru orice faptă săvârșită în perioada exercitării funcției, punct de vedere împărtășit de multă vreme și de profesorul Antonie Iorgovan în lucrarea sa intitulată „Tratat de drept administrativ”, volumul 1, apărută la editura All Beck.

Așa fiind, Curtea a statuat că atunci când contribuie la dezbaterea unor probleme de interes general presa ar trebuie să fie îndreptățită să se bazeze pe conținutul unor rapoarte oficiale fără a fi necesar să întreprindă verificări independente.

Cu referire la proba bazei factuale, tot Curtea Europeană a Drepturilor Omului a aplicat noțiunea de proba bazei factuale suficientă într-o manieră foarte flexibilă, admitând chiar că legătura dintre judecata de valoare și baza factuală să difere de la caz la caz. Curtea a statuat în cazul anterior menționat că nu se poate accepta ca o chestiune de principiu faptul ca o judecată de valoare să poate fi acceptată numai dacă este însoțită de probe care să susțină judecata de valoare.

Problema inexistenței unei imunități speciale a președintelui, însoțite de critici aduse reclamantei pe marginea existenței acestei imunități, a fost un subiect pe larg dezbătut în mass-media, dar și în mediul politic, arătând cu titlu exemplificativ: Obiectiv. info: Despre imunitatea lui ..., de ... "....-ul d-nei ... sta liniștit în continuare, invocând o imunitate care nu există. Ceea ce, dacă ne uităm și la congruența de poziții dintre șefa și președinte în chestiunea Codului penal nu poate decât să alimenteze suspiciunea opiniei publice legate de lipsa de imparțialitate a instituției conduse de doamna.... când vine vorba de; ...: ... Nu există nicaieri în Europa imunitate pe viață pentru foștii președinți;: ... Noul cod permite anchetarea lui... și în cazul... și ...

Deci, existența unei imunități speciale a președintelui, diferită de cea a parlamentarilor, susținută de Parchetului General, dar și reclamantă, a fost pe larg dezbătută dar și criticată atât în mass-media, cât și în mediul politic, fiind o problemă de notorietate. Aceasta nu avea cum să fie adusă în prim plan pentru prima dată în data de 22.06.2014, așa cum a susținut reclamanta, iar mai mult cele de mai sus s-ar înscrie în cadrul unui discurs rezonabil raportat la cele pretins susținute și punctele de vedere ale Curții Constituționale.

În acest sens, Curtea a statuat că necesitatea de a furniza o bază factuală este mai puțin stringentă în cazul în care faptele sunt deja cunoscute către public. În aceste cazuri există presupunerea că posibilul impact asupra reputației reclamantului este mult mai limitată.

Mai mult decât atât, odată cu administrarea probei cu interrogatoriul reclamantei din data de 11.09.2015, la întrebarea număr 7, anterior formulării acțiunii „Ați avut cunoștință că în practica curentă a Curții Constituționale existau decizii privind o imunitate similară a președintelui țării cu cea a unui deputat și/sau senator?” aceasta a răspuns: „Cunoșteam atât dispozițiile legale, cât și practica instanțelor din România”. Deci chiar reclamanta a recunoscut că avea cunoștință de deciziile Curții Constituționale, inclusiv a deciziei Curții Constituționale a României nr. 284 din 21

mai 2014, semnată în unanimitate, în care se arată că președintele nu se bucură de vreo imunitate specială, ci răspunde în aceleași condiții ca și parlamentarii pentru orice faptă săvârșită în perioada exercitării funcției.

Față de această realitate juridică, consfințită de însăși Curtea Constituțională, rezultă că orice susținere contrară reprezintă o denaturare a adevărului. Totodată, având în vedere că deciziile Curții Constituționale au putere obligatorie, iar însăși reclamanta a declarat că avea cunoștință de aceasta practică, rezultă fără putință de tăgadă că nu poate fi reținută existența unei fapte delictuale a acestui apelant.

La aceasta se adaugă decizia CEDO pronunțată în cauza Urlechean și Pavlenco v. Republica Moldova din 2 decembrie 2014 rămasă definitivă în 20 aprilie 2015, unde s-a statuat că în situația în care inviolabilitatea și imunitatea iau forma unui paravan, urmează a fi evitate.

Cele de mai sus, contrar celor susținute de instanță, arată că ar fi existat o bază factuală suficientă pentru o astfel de judecată de valoare și, ca atare, nu se justifică sancționarea apelantului, în caz contrar încălcându-se dispozițiile art.10 alin.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Totodată, s-a susținut, sub aspectul prejudiciului, că reclamanta nu a făcut dovada acestuia și nici nu avea cum, atât timp cât singurul organ cu atribuții jurisdicționale din România cu privire la controlul constituționalității legilor a statuat cu forță obligatorie că nu există o imunitate specială a președintelui, acesta răspunzând ca și parlamentarii pentru orice faptă săvârșită în perioada exercitării funcției.

În acest sens, la dosarul cauzei, pârâții au depus Barometru de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale ... în perioada 18 februarie - 26 februarie 2015 respectiv 21 aprilie - 29 aprilie 2015, care a scos la iveală în urma sondajului efectuat, că dna ... se situează pe locul 3 la încredere în preferințele românilor.

Mai mult decât atât, atunci când a făcut referire la raportul întocmit de Inspecția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii (258/IJ/1690/DIJ/637/DIP/2014) s-a reținut în mod eronat că nu ar fi fost contestat de către părți. Or, nu se poate reține acest lucru, în situația în care pârâții, în contraprobă, au depus cele două sondaje de opinie pentru a arăta că reclamanta nu a suferit vreun prejudiciu și, cu toate acestea, instanța nu a ținut cont de existența acestor probe, încălcând dispozițiile art. 425 alin. 1 lit. b Cod pr.civilă.

Într-un al treilea motiv de apel, apelantul pârât-reclamant a susținut că hotărârea este nelegală și netemeinică, nefiind motivată în conformitate cu dispozițiile art. 425 alin. 1 lit. B și art.264 alin.1 din Codul de procedură civilă.

Astfel, în privința prejudiciului, s-a susținut că, atunci când instanța s-a limitat la a ține cont în mod nefondat doar de probe depuse de reclamantă, în speță de acel raport întocmit de Inspecția judiciară a Consiliului Superior al Magistraturii, fără a face vreo referire la probatoriul administrat de apelant, respectiv Barometru de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale ... în perioada 18 februarie - 26 februarie 2015, respectiv 21 aprilie - 29 aprilie 2015 privitor la lipsa vreunui prejudiciu produs reclamantei, fără a se menționa vreo argumentare referitoare la cauzele neluării în seamă a acestor.

Referitor la fapta ilicită, s-a susținut că, așa-zisa motivare în privința se limitează doar la a menționa împrejurarea că discuția privind imunitatea prezidențială nu era una nouă în mass-media nu-l exonerază, invitat într-o emisiune televizată, de obligația de respectare a drepturilor și intereselor civile ale altor persoane, chiar dacă vorbim de o persoană publică.

În realitate, cele menționate nu constituie o motivare a hotărârii. Instanța de fond, în temeiul art. 425 Cod pr.civilă, raportat la dispozițiile art. 264 alin. 1 din același cod, trebuia să arate raționamentul pentru care afirmațiile acestuia nu constituie o judecată de valoare, așa cum a susținut prin întâmpinare.

Mai mult, sub aspect probator, trebuia să arate pentru ce înscrisurile depuse la dosarul cauzei în susținerea bazei factuale au fost înlăturate. Totodată, instanța a fost în eroare în privința emisiunii în care a făcut acea afirmație și a făcut referiri numai la probatoriu reclamantei, în speță înregistrările emisiunilor, notele de redare ale acestora, raportul Inspecției judiciare al Consiliului Superior al Magistraturii și declarația martorului ..., fără a arăta de ce acestea au fost preferate în defavoarea celor propuse de acesta.

Pe aceeași linie, s-a arătat că instanța nu a făcut nicio referire la interrogatoriul luat reclamantei și motivul pentru care această probă nu a fost luată în considerare în condițiile în care

reclamanta a recunoscut că avea cunoștința de deciziile Curții Constituționale care statuau că președintele nu are o imunitate diferită de cea a unui deputat sau senator.

Față de aceste considerente, s-a apreciat că soluția pronunțată față de pârâtul ... este nelegală și netemeinică, impunându-se admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței, iar rejudecând pe fond instanța să dispună respingerea cererii ca nefondată.

Pârâtul ..., în apelul declarat, a susținut, într-un prim motiv de apel, cu privire la soluția de respingere a excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei, că afirmațiile făcute nu o privesc pe reclamantă, ci pe domnii ... și ..., respectiv că nu există identitate între reclamantă și persoanele vizate de afirmațiile sale, adică cele care ar fi putut fi teoretic titularile dreptului la repararea prejudiciului pretins creat.

Față de aceste considerente, apelantul-pârât a solicitat admiterea apelului, schimbarea în parte a sentinței apelate, iar rejudecând cauza să se dispună admiterea excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei și, pe cale de consecință, respingerea acțiunii față de acest apelant ca fiind făcută de o persoană fără calitate procesuală activă.

În al doilea motiv de apel, apelantul-pârât a susținut că hotărârea este nelegală și netemeinică, necuprinzând motivele pe care se sprijină.

Astfel, în motivarea sentinței instanța a arătat, revenind la definiția excepției invocate, că în niciun caz nu ar putea fi adusă în discuție o lipsă de legitimitate procesuală activă ci, cel mult una pasivă, în persoana pârâtului sau, mai degrabă o neîndeplinire a uneia din condițiile legale obligatorii pentru antrenarea răspunderii civile delictuale.

A mai susținut că deși instanța a respins excepția sus arătată, considerând că motivele invocate ar putea fi temei pentru neîndeplinirea uneia din condițiile legale obligatorii pentru antrenarea răspunderii civile delictuale, totuși l-a obligat la plata în solidar a sumei de 250.000 lei, nearătând în privința sa motivele care au justificat această soluție.

Apelantul-pârât ... a invocat dispozițiile art.425 alin.1 lit.b Cod pr.civilă, arătând și faptul că insuficienta motivare a fost sancționată în afacerea ..., atunci când instanța i-a condamnat pe reclamantă la plata unor despăgubiri cu titlu de daune morale, fără analiza tuturor condițiilor angajării răspunderii civile delictuale.

Față de aceste considerente, a solicitat, în cazul respingerii apelului pe motivul lipsei calității procesuale active a reclamantei, admiterea apelului pentru motivul arătat, schimbarea (în privința sa) în tot a sentinței apelate și, rejudecând cauza, pe fond să se dispună respingerea ca nefondată a acțiunii în contradictoriu cu aceasta.

Pârâta ..., în apelul declarat, a susținut, într-un prim motiv de apel, că sentința este nelegală și netemeinică, fiind nemotivată în conformitate cu dispozițiile art. 425 alin. 1 lit. b și art. 264 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

În privința prejudiciului, s-a susținut că atunci când a analizat prejudiciul, instanța s-a limitat la a ține cont doar de probele depuse de reclamantă, în speță de acel raport întocmit de Inspecția judiciară a Consiliului Superior al Magistraturii, în cuprinsul sentinței nefăcându-se vreo referire la probatoriul administrat de apelantă, respectiv Barometru de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale în perioada 18 februarie - 26 februarie 2015 respectiv 21 aprilie - 29 aprilie 2015 deus la termenul din 15.05.2015 privitor la lipsa vreunui prejudiciu produs reclamantei și nefiind adusă vreo argumentare referitoare la cauzele neluării în seamă a acestor probe.

Față de aceste considerente, apelanta-pârâtă a solicitat admiterea apelului, schimbarea (în privința sa) în tot a sentinței apelate și rejudecând cauza, pe fond, respingerea ca nefondată a acțiunii în contradictoriu cu aceasta.

În al doilea motiv de apel, apelanta a susținut că sentința a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii în privința răspunderii sale civile delictuale.

În acest sens, apelanta a arătat că prin hotărârea dată în 6 septembrie 2005 în cazul Salov v. Ucraina, în cazul publicării unor afirmații factuale, responsabilitatea aparține persoanei care a oferit informațiile respective. Or, în speță, apelanta a susținut că nu a făcut decât să menționeze foarte pe scurt ceea ce s-a afirmat deja în presă de către alte persoane.

Astfel, începând cu anul 2012 în presa din România, scrisă și online, au fost publicate nenumărate articole care, pe lângă referirile la activitatea acesteia, ating și problema unei eventuale

idile ce s-a consumat cu un cadru ..., cu titlu de exemplu menționând: pe blogul cotidianul.ro în data de 27.04.2012, în cadrul declarației politice postate de ... a fost făcută afirmația potrivit căreia conform unor subalterni, după divorț, a trăit o idilă cu subofițerul care i-a fost repartizat de SPP pentru a-i fi șofer și bodyguard; pe site-ul ..., în cadrul articolului din data de 28 aprilie 2012, intitulat: făcut din Parchetul General ..., apare afirmația potrivit căreia conform unor subalterni, după divorț ... a trăit o idilă cu subofițerul care i-a fost repartizat de SPP pentru a-i fi șofer și bodyguard; pe site-ul ... în cadrul articolului din data de 02.04.2013 intitulat: Scrisoarea deschisă către președintele României apar același afirmații. În același sens sunt relațiile fostului procuror, ..., relatări care se găsesc atât pe site-ul exclusivenews.ro în data de 31.07.2014, dar și pe site-ul ... în data de 29.07.2014 în cadrul articolului intitulat Martora la executia ...

Apelanta-pârâtă ... a considerat nefondate susținerile reclamantei în sensul că prin afirmațiile făcute, precizarea că viața amoroasă a acesteia a făcut obiectul unor subiecte de presă, i-ar fi adus atingere reputației și onoarei, împrejurare reținută și de instanță. În cadrul emisiunii indicate de reclamantă nu a făcut decât să amintească existența unor articole de presă privind-o pe reclamantă și șoferul acesteia, articole care circulau în mediul on-line de peste doi ani, cu privire la care reclamanta nu a luat vreo măsură deși unele dintre ele afirmații cu privire la viața acesteia erau destul de piperate, ex. articolul din 02.04.2012 Scrisoare deschisă către președintele României apar același afirmații.

Totodată, apelanta-pârâtă a susținut că instanța în mod nelegal și netemeinic nu a ținut cont de răspunsurile reclamantei la interogatoriu și nu a făcut aplicarea dispozițiilor art. 358 teza I Cod pr. civilă. Astfel, întrebată cu ocazia administrării interogatoriului la termenul din data de 11.09.2015, întrebarea nr.8, dacă împotriva autorilor afirmațiilor apărute în presă încă de la începutul 2012 a demarat vreo procedură judiciară, aceasta a răspuns că a ales să nu demareze vreo acțiune, întrucât la acel moment 2008, a fost interpellată de jurnaliștii respectivi. Or, răspunsul la aceasta întrebare este scos din context, din nou, întrucât întrebarea viza articole apărute începând cu 2012 iar nu cu 2008 și autorii acestor articole nu sunt jurnaliști, fiind deputat, iar ... procuror.

În aceste condiții, apelanta-pârâtă a susținut că nu s-a răspuns la întrebare, reclamanta făcând referire la articole din 2008 ce nu făceau obiectul interpelării, astfel că, pe cale de consecință, instanța trebuia să facă aplicarea art. 358 teza I Cod pr.civilă, acestea putând constitui o mărturisire deplină ori numai ca un început de dovadă în folosul aceluia care a propus interogatoriul.

A mai susținut apelanta-pârâtă că tribunalul nu a ținut cont de un aspect extrem de important, în sensul că nu a oferit elemente exacte din cadrul vieții private a reclamantei și nu a oferit fotografii cu aceasta, ci doar a menționat că în spațiul media s-a scris de o relație a acesteia cu un ofițer SPP, eronată fiind și invocarea în această situație a cauzei întrucât speța de față are în vedere situația în care s-a făcut un reportaj despre viața privată a unei persoane ce se bucură de notorietate și ce nu ocupă o funcție publică. Or, în cauza de față nu este vorba de vreun reportaj făcut la adresa reclamantei ci, doar de amintirea faptului că în presă s-a scris foarte mult de existența unei relații dintre reclamantă și un cadru Așa fiind, situația de fapt existentă în această cauză este total diferită de cea ce face obiectul cauzei de mai sus, apelanta-pârâtă menționând referitor la speța indicată de instanța de fond că se referă la faptul că avea în vedere publicații de tip "cancan" al căror scop unic îl reprezenta satisfacerea curiozității unui anumit public, ceea ce nu este cazul în speța de față.

A mai arătat că în cazul în care faptele despre care se afirmă că ar fi cauzatoare de prejudicii au fost deja aduse la cunoștința publicului, instanța europeană a statuat că eventualul impact asupra reputației este mult limitat. Mai mult, interesul general era justificat de faptul că această idilă se consuma cu un angajat SPP care îi era atât șofer cât și bodyguard.

În ceea ce privește buna-credință, apelanta-pârâtă a menționat că este aceasta întărită de însăși declarația dată de fostul procuror ..., subalternă a dnei. ... în cadrul Parchetului General pe timpul cât reclamanta îndeplinea funcția de Procuror General.

Or, în condițiile în care Curtea europeană a statuat deja că nu există răspunderea sa, ci a autorilor acelor afirmații, hotărârea a fost dată cu încălcarea legii.

Cealaltă afirmație cu privire la faptul că juriști cu experiență susțin că dna ...ar putea fi anchetată numai de către procurori mai înalți în grad, în speța de dl...., poate fi catalogată drept o presupuziție, ce se încadrează în categoria unei judecăți de valoare. Baza factuală suficientă pentru formularea acestei presupuziții o reprezintă tocmai acuzațiile de corupție care i se aduceau în acea

perioada de și, pornind de la aceste acuzații, se putea pune justificat și problema de a ști, în cazul că va declanșa vreo anchetă pe marginea acestor afirmații, ce procuror are competența de a ancheta respectivul caz, având în vedere calitatea de Procuror General al României la data săvârșirii faptei.

Apelanta-pârâtă a susținut că formularea unei asemenea ipoteze s-a făcut cu bună-credință și în cadrul dezbaterii unor probleme de interes general, fapt pentru care o ingerință a statului în liberă exprimare ar duce la încălcarea dispozițiilor art.10 alin.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Ultima afirmație de care reclamanta s-a simțit lezată este reprezentată de cea referitoare la faptul că în cadrul emisiunii din data de 19.06.2014 apelanta-pârâtă a afirmat că asupra dnei Koveși planează o suspiciune de corupție, ceea ce reprezintă o judecată de valoare în cel mai pur sens al acestui concept, la baza acesteia existând și o situație factuală suficientă.

Astfel, a arătat că la data de 19.06.2014 a declarat în duba poliție, în fața, că la reclamantă ar fi ajuns o parte din banii primiți de, evenimente preluate de toate posturile de știri din România. Or, față de această situație instanța europeană a decis în cauza că necesitatea de a furniza o bază factuală este mai puțin stringentă în cazul în care faptele sunt deja cunoscute către public.

Curtea europeană a mers și mai departe arătând că nu se poate accepta ca o chestiune de principiu faptul ca o judecată de valoare să poată fi acceptată numai dacă este însoțită de probe care să susțină judecata de valoare.

În aceste condiții, susținerea instanței de fond în sensul că apelanta-pârâtă nu a oferit o bază factuală suficientă este nefondată, iar sentința este nelegală și netemeinică.

Mai mult, răspunsul reclamantei la întrebarea numărul 4 a interogatoriului administrat la termenul din 11.09.2015, conform căreia nu l-a acționat în judecată pe întrucât în fața procurorilor acesta nu și-a mai susținut acuzațiile, nu este de natură să atragă reaua-credință a apelantei-pârâte, întrucât la momentul 19.06.2014 nu și-a modificat susținerile în fața organelor de urmărire penală, aceasta întâmplându-se ulterior (conform susținerilor reclamantei) când pârâta nu a reiterat aceste afirmații; ulterior Sandu Anghel nu a ieșit cu o declarație publică în care să arate că își retrace acuzațiile făcute la adresa reclamantei; reclamanta nu a dorit să emită vreun punct de vedere oficial, ci chiar a refuzat.

Așa fiind, apelanta-pârâtă a susținut că afirmația de mai sus a fost făcută cu bună-credință, pe o bază factuală suficientă, și reprezintă judecata sa de valoare raportată la evenimentele acelei perioade, astfel încât nu se impune efectuarea probei verității. Așa cum a decis Curtea în cauza Vides Aizsardzības Klubs, reprezintă judecați de valoare toate acele afirmații care vizează modul în care o persoană își exercită atribuțiile, chiar dacă la baza acestor critici stau anumite fapte determinate, inclusiv afirmația că o anumită acțiune este ilegală.

A mai susținut că tribunalul în mod eronat a reținut că a acuzat-o pe reclamantă de fapte care în dreptul intern s-ar încadra în rândul unor abateri disciplinare sau infracțiuni, fără a exista un suport probator pentru acestea.

În speță, la baza judecății de valoare nici măcar nu stă o anumită faptă clar determinată, apelanta-pârâtă neafirmând că reclamanta a săvârșit o faptă de corupție ci, în cadrul emisiunii a afirmat, urmare a declarațiilor făcute de, că planează doar o suspiciune, deci o afirmație mult mai blândă, care lasă să se înțeleagă că exista o posibilitate foarte mare ca afirmațiile lui Sandu Anghel să nu se verifice. Mai mult, Curtea a statuat deja în cauza Salov v. Ucraina, că în cazul publicării unor afirmații factuale, responsabilitatea aparține persoanei care a oferit informațiile respective, în speța lui și nu a apelantei-pârâte.

Pe cale de consecință, a susținut că sancționarea sa a condus și la încălcarea dispozițiilor art.10 alin.1 din Convenția europeană a drepturilor omului, o asemenea ingerință nefiind necesară într-o societate democratică.

În ceea ce privește prejudiciul, s-a susținut că reclamanta nu a făcut pe parcursul procesului dovada acestuia. Mai mult, la dosarul cauzei a depus Barometru de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale ... în perioada 18 februarie - 26 februarie 2015 respectiv 21 aprilie - 29 aprilie 2015, care a scos la iveală în urma sondajului efectuat că dna... se situează pe locul 3 la încredere în preferințele românilor.

Or, chiar dacă definitiv s-ar stabili existența unei fapte delictuale în sarcina apelantei-pârâte, obligarea la plata în solidar a sumei de 250.000 lei tot ar scoate în evidență nelegalitatea și netemeinicia sentinței. Așa cum s-a precizat în literatura de specialitate de către profesor, spre a

decide că nu a fost încălcată libertatea de exprimare a reclamantilor, ingerința autorităților statale apărând astfel ca justificată prin raportare la dispozițiile art.10 alin.2 din Convenție. Adeseori instanța europeană a avut în vedere caracterul moderat al sancțiunilor aplicate acestora, în caz contrar, efectul disuasiv al acestor sancțiuni apare ca nociv pentru societate și are să fi luat în considerare atunci când urmează a fi apreciată proporționalitatea sancțiunilor aplicate reclamantilor, spre a determina justificarea lor.

Însă, având în vedere salariul mediu pe economie în anul 2015, care este de 1706 lei, rezultă că daunele pe care trebuie să le plătească în solidar reclamantei sunt de echivalentul salariilor medii pe o perioadă de peste 12 ani, sancțiune care este de natură a descuraja mass-media să-și îndeplinească rolul de a alerta publicul în caz de abuz aparent sau prezumat al vreunei autorități sau reprezentant al vreunei autorități publice.

Față de aceste considerente, a solicitat admiterea apelului, schimbarea (în privința sa) în tot a sentinței și rejudecând cauza, pe fond, în principal respingerea ca nefondată a acțiunii în contradictoriu cu apelanta-pârâtă și, în secundar, în condițiile în care instanța va considera că sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, micșorarea cuantumului despăgubirilor raportat la faptul că este vorba despre o răspundere solidară; salariul mediu în România și practica relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Apelantul-pârât ..., în apelul declarat, a susținut într-un prim motiv de apel, că sentința este nelegală și netemeinică, fiind nemotivată în conformitate cu dispozițiile art. 425 alin. 1 lit. b și art. 264 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

În privința prejudiciului, apelantul-pârât a susținut că atunci când a analizat prejudiciul, instanța s-a limitat a ține cont în mod eronat doar de probele depuse de reclamantă, în speță de acel raport întocmit de Inspekția judiciară a Consiliului Superior al Magistraturii, care evident că nu-i putea fi defavorabil acesteia. Niciunde pe parcursul sentinței apelate nu se face vreo referire la probatoriul administrat de acesta, Barometru de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale în perioada 18 februarie - 26 februarie 2015, respectiv 21 aprilie - 29 aprilie 2015 privitor la lipsa vreunui prejudiciu produs reclamantei și, de asemenea, că nu se aduce vreo argumentare referitoare la cauzele născute în seamă a acestor probe.

Mai mult decât atât, atunci când instanța face referire raportul întocmit de Inspekția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii (258/IJ/1690/DIJ/637/DIB/Z014) reține în mod eronat că acesta nu ar fi fost contestat de părți. Or, acest lucru nu se poate reține, în situația în care pârâtii în contraprobă au depus la dosar cele două sondaje de opinie pentru a arata că reclamanta nu a suferit vreun prejudiciu.

Cu privire la fapta ilicită (și baza factuală), apelantul-pârât a precizat, astfel cum de altfel a arătat prin întâmpinarea depusă la dosar, că urmare a declarațiilor făcute în presă de procurorul ..., Consiliul Superior al Magistraturii ar fi pornit acțiunea disciplinară împotriva acestuia. Din analiza acțiunii disciplinare se desprinde faptul că la datele de 04, 05, 06, 12, 15, 20, 24 martie 2011 au fost anexate la dosarul cauzei notele de redare a convorbirilor interceptate în baza autorizațiilor emise de tribunalul, în paragraful imediat următor Consiliul Superior al Magistraturii (denumit în continuare CSM) statuând că începând cu data de 20 februarie în mass-media au fost publicate mai multe articole conținând afirmațiile procurorului de caz, ..., referitoare la eventuala implicare a lui, fratele președintelui României, în instrumentarea cauzei. Toate aceste afirmații, așa cum a menționat CSM-ul, în care reclamanta avea calitatea de membru de drept în calitate de Procuror General, au apărut în presă încă de la nivelul anului 2011: Adevărul de seară din data de 20 februarie 2011; ... la data de 24 martie 2011 etc.; în cotidianul "..." fila 8 a acțiunii disciplinare - în cadrul articolului "Intoxicare a procurorului în cazul Spaga la se afirma de către procurorul de caz: "... l-ar fi mituit pe ... fratele președintelui României, cu 300.000 euro pentru a interveni într-un dosar, și apoi ar mai fi trebuit să-i mai dea o transă de 400.000 euro".

Deci, elementele mai sus arătate, constatate prin rapoarte oficiale, au fost anexate la dosarul cauzei pentru a sprijinii buna-credință a apelantului, bună-credință care să justifice formularea acelei întrebări pretins defăimătoare, în condițiile în care din 2011 - 2014 în dosarul privindu-l pe ... nu s-a întreprins vreo măsură, iar reclamanta în calitate de Procuror General se bucura de prerogativele legale care îi permiteau să solicite continuarea/urgentarea cercetărilor în acest dosar.

Față de aceste considerente, din analiza sentinței apelate, se observă că instanța de fond nu a făcut nicio referire la acestea, la rațiunile pentru care probele apelantului-pârât... au fost înlăturate și a fost preferat doar probatoriul propus de reclamantă.

Pentru aceste considerente, a solicitat admiterea apelului, schimbarea (în privința sa) în tot a sentinței, și rejudecând cauza pe fond, să se dispună respingerea ca nefondată a acțiunii în contradictoriu cu acesta.

În al doilea motiv de apel, apelantul-pârât a susținut că hotărârea a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii în privința răspunderii sale civile delictuale.

Astfel, prin hotărârea dată în 6 septembrie 2005 în cazul Salov v. Ucraina, în cazul publicării unor afirmații factuale, responsabilitatea aparține persoanei care a oferit informațiile respective.

Or, așa cum a arătat în fața instanței de fond, formularea acelei întrebări s-a făcut având o bază factuală solidă, în speță declarațiile procurorului raportul Inspecției judiciare din cadrul CSM și confirmate ulterior de decizia civilă nr.1 din 14 ianuarie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dosarul nr. 3177/1/2012.

În plus, așa cum a arătat mai sus, instanța europeană a statuat prin hotărârea dată în cazul Vides Aizsardzibas Klubs că în rândul judecăților de valoare intră și toate acele afirmații care vizează modul în care o persoană își exercită atribuțiile, chiar dacă la baza acestor critici stau anumite fapte determinate, inclusiv afirmația după care o anumită acțiune este ilegală. Astfel cum a statuat Curtea, existența unei baze factuale suficiente în susținerea unei judecați de valoare nu implică cu necesitate proba verității tuturor elementelor de fapt invocate, ci doar a unor indicii sau elemente că informația factuală este adevărată.

Curtea europeană a mers și mai departe arătând că nu se poate accepta ca o chestiune de principiu faptul ca o judecată de valoare să poate fi acceptată numai dacă este însoțită de probe care să susțină judecata de valoare.

Or, în aceste condiții susținerea instanței de fond în sensul că apelantul nu a oferit o bază factuală suficientă este nefondată, iar hotărârea pronunțată instanță este nelegală și netemeinică.

În privința primei afirmații pe care reclamanta, dar și instanța, au considerat-o ca producătoare de prejudicii, apelantul-pârât a menționat că, din punctul său de vedere, este o întrebare și iar nu o afirmație, ce privește o situație de interes general și care are la bază un suport factual suficient deși, pentru o judecată de valoare și contrar celor susținute de instanța de fond, nu este necesar a fi furnizat neapărat un suport probator.

În acest sens, încă de la nivelul anului 2010 numitul ... zis a făcut obiectul unor proceduri judiciare penale instrumentate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt și avându-l ca procuror de caz pe Printre dosarele instrumentate de acesta s-a numărat și dosarul numărul nr.927/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Olt având ca obiect infracțiunea de omor calificat comisă de ... În cauză a fost autorizată interceptarea și înregistrarea convorbirilor în mediul ambiental purtate de inculpatul și membrii familiei sale. Notele de redare a convorbirilor au fost anexate la dosarul cauzei, iar în urma analizării lor, așa cum a declarat procurorul ... reprezentanților mass-media, ar rezulta implicarea în fapte de corupție a unor persoane din aparatul de stat central. Imediat după ieșirea cu declarații în presă a procurorului ... dosarele instrumentate de acesta i-au fost preluate.

Totodată Consiliul Superior al Magistraturii a pornit acțiunea disciplinară împotriva procurorului pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit.d și h din Legea nr.303/2004. Din analiza acțiunii disciplinare pornită de Consiliul Superior al Magistraturii se menționează că la datele de 04, 05, 06, 12, 15, 20, 24 martie 2011 au fost anexate la dosarul cauzei notele de redare a convorbirilor interceptate în baza autorizațiilor emise de către tribunal. În paragraful imediat următor Consiliul Superior al Magistraturii (denumit în continuare CSM) a statuat că începând cu data de 20 februarie în mass-media au fost publicate mai multe articole conținând afirmațiile procurorului de caz, ..., referitoare la eventuala implicare a lui ..., fratele președinte României, în instrumentarea cauzei.

Toate aceste afirmații, așa cum a reținut CSM-ul în care reclamanta avea calitatea de membru de drept în calitate de Procuror General, au apărut în presă încă de la nivelul anului 2011: ... din data de 20 februarie 2011; .. la data de 24 martie 2011 etc.; în cotidianul "Adevărul de seară" în cadrul articolului "Intoxicare a procurorului în cazul Spaga la....?" se afirmă de către procurorul de caz: ".... l-ar fi mituit pe, fratele președintelui României, cu 300.000 euro pentru a interveni într-un dosar, și apoi ar mai fi trebuit să-i mai dea o tranșă de 400.000 euro". La dosarul cauzei se

aflau interceptări care relevau foarte clar cele afirmate de procurorul de caz, în sensul implicării lui în activități ilegale. Astfel la fila 10 a acțiunii disciplinar se menționează că "în nota din 1 martie 2011, soția inculpatului afirma: Mi-a spus că trebuie să ajung la cel care ne-a botezat copilul. Fratele celui mare de la oraș care ne-a botezat copilul...unde am fost aseară la apa cea mare! ... A vorbit cu el despre tine și a spus că cel mare de la București în trei zile trebuie să te pună în libertate..."

Ulterior, la data de 24 martie 2011, cu toată claritatea celor de mai sus, Ministerul Public a emis un comunicat de presă, prin care a înștiințat că la Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt și parchetele subordonate nu se află înregistrat și nu există vreun dosar în care să se efectueze cercetări față de pentru infracțiunea de trafic de influență sau alte infracțiuni. Prin același comunicat s-a precizat că dosarele vor fi preluate de la procurorul, urmând a fi instrumentate în continuare de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova. În aceeași perioadă Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova intervenind într-o emisiune televizată la postul ... realizată de din data de 22.06.2014, "...." și relatând că unul dintre motivele preluării dosarelor a fost și de a fi soluționate cu celeritate.

Cu ocazia audierii martorului, la termenul din data de 11.09.2015, acesta și-a schimbat declarația, statuând că nu Parchetul General, condus la acea vreme de reclamantă (sau reclamanta) i-ar fi luat dosarul. Depoziția acestuia este total contrară celor declarate anterior în fața presei, dar însăși în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, de la care soluție a luat cunoștință ulterior termenului din 11.09.2015.

Astfel, în cadrul dosarului nr.3177/3/2012, prin decizia civilă nr. 1 din 14.01.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost soluționat recursul declarat împotriva hotărârii nr.1/P din 8 februarie 2012 a Consiliului Superior al Magistraturii, hotărâre în cuprinsul căreia s-a reținut că procuror și-a exercitat dreptul la replică în presă (pe marginea preluării dosarului) urmare aprecierilor subiective exprimate prin comunicatul Parchetului de pe lângă Înalta Curte Casație și Justiție, nesusținute de realitatea juridică sau faptică și care au întreținut o campanie defăimătoare, de natură să-l discrediteze profesional și moral.

Deci, tocmai Parchetul General condus de reclamantă susținea anterior că martorul a fost cel care l-a discreditat și l-a defăimat pe marginea activității desfășurate în legătură cu dosarul lui în care este implicat și

Totodată, în hotărârea anterioară menționată s-a mai reținut că martorul ... a declarat că luarea de poziție publică s-a făcut urmare a comunicatului insultător și calomnios al biroului de presă din cadrul Parchetului General, acesta percepend măsura preluării dosarelor penale privind pe ... ca pe o ingerință în activitatea sa.

De asemenea, apelantul-pârât a mai precizat că martorul s-a plâns Procurorului General împotriva deciziei de preluare a dosarelor de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova. Plângerea formulată de a fost respinsă de Procurorul General, funcție îndeplinită la acea dată de reclamantă. Deci, prin respingerea acestei plângeri, practic procurorul general a confirmat (și implicit dispus) preluarea dosarelor de la procurorul

Așa fiind, apelantul-pârât a apreciat că este de bun simț a susține că, în condițiile în care forul inferior a emis o dispoziție, confirmată ulterior și de forul superior, soluția dispusă este rezultatul activității celor două foruri. Se putea susține că Parchetul General condus de doamna ... nu a avut nicio legătură cu preluarea dosarelor procurorului ... doar în două ipoteze, respectiv dacă procurorul ... nu se plânga împotriva dispoziției Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova de preluare a dosarelor; sau dacă Procurorul General la acea dată,, admitea plângerea procurorului...

Pe lângă cele de mai sus, apelantul-pârât susține că este o judecată de valoare afirmația în sensul că Parchetul General, condus de reclamantă, i-a preluat dosarul, exercitând o ingerință în activitatea acestuia. Așa cum a decis Curtea în cauza Vides Aizsardzibas Klubs, reprezintă judecăți de valoare toate acele afirmații care vizează modul în care o persoană își exercită atribuțiile, chiar dacă la baza acestor critici stau anumite fapte determinate, inclusiv afirmația că o anumită acțiune este ilegală.

Cu toate că în spațiul public apăruseră informații clare privind presupusa implicare a lui ... în fapte de corupție, situație cunoscută de ... atât în calitate de Procuror General, dar și de membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii, până în anul 2014 nu a fost întreprinsă vreo măsură. Măsură nu au fost luate timp de trei ani. În luna iunie 2014 unul din membrii familiei ... l a

depus la parchet o plângere penală împotriva lui ... însoțită de o înregistrare a unei întâlniri dintre acesta din urmă și reprezentanții familiei întrucât autoritățile nu luaseră timp de câteva zile nicio măsură, o copie a acestei înregistrări fiind înmănată și presei, iar numai după ce aceste imagini au fost aduse la cunoștința publicului ... (condusă de reclamantă) a întreprins măsuri cu privire la faptele aduse la cunoștință de membrii familiei

Mai mult, dezbaterile făcute pe marginea acestui subiect au avut loc tocmai datorită pasivității organelor în drept, care aveau elementele, obligația, dar și autoritatea să dispună efectuarea de cercetări cu privire la persoanele implicate în fapte de corupție, persoane indicate de procurorul ... și susținute de un întreg material probator.

Față de cele menționate mai sus și, contrar celor reținute de către instanța de fond, apelantul-pârât ... apreciază că întrebarea formulată este cât se poate de justificată, având în susținere o bază factuală suficientă, și anume: dl. procuror ... aduce la cunoștința publicului că în dosarul în care îl cercetează pe dl. ... sunt probe privind implicarea în fapte de corupție a dlui fratele președintelui României, dl.

Acesta a mai susținut că CSM, în acțiunea disciplinară formulată împotriva dlui procuror, redă pasaje întregi care probează afirmațiile dlui procuror. Parchetul General a emis comunicat de presă, prin care a relatat că nu se efectuează cercetări privind pe dl. ... și nici nu solicită declanșarea vreunei cercetări cu toată gravitatea celor apărute în presă și susținute chiar de către procurorul de caz. Timp de ani nu se întreprinde nicio măsură. Măsuri au fost luate numai după ce membrii familiei Anghel au depus la parchet plângere penală împotriva dlui ... însoțită de o înregistrare a unei întâlniri dintre acesta din urmă și reprezentanții familiei iar acestea au apărut în presă.

Deci, întrebarea formulată de apelant a fost făcută cu bună-credință și cu privire la o problemă de interes general. În cauza anterior citată *Dalban vs. România* s-a statuat că atunci când la baza articolelor stau documente oficiale pe care jurnaliștii nu au obligația să le verifice, se poate spune că aceștia au acționat cu bună-credință.

În ceea ce privește afirmațiile făcute, a precizat apelantul că acestea se încadrează tot în categoria unor judecăți de valoare, bazându-se pe o bază factuală suficientă. Astfel, fără a mai relua șirul evenimentelor relatate mai sus, acesta a menționat că afirmațiile de mai sus au fost făcute în condițiile în care la data de 19 Iunie 2014, înainte de a fi audiat la sediul, a relatat presei, din duba politiei, că o parte din banii care constituiau mită ar fi ajuns la reclamantă. Aceste acuze grave au fost preluate și dezbătute pe larg de ansamblul mass-media din România. În data de 26 iunie 2014 aceste acuzații au fost reluate de către și în fața procurorilor ...

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a aplicat noțiunea de probă a bazei factuale suficientă într-o manieră foarte flexibilă, admitând chiar că legătura dintre judecata de valoare și baza factuală să difere de la caz la caz. În acest sens, tot Curtea a statuat că necesitatea de a furniza o bază factuală este mai puțin stringentă, în cazul în care faptele sunt deja cunoscute către public. În aceste cazuri există presupunerea că posibilul impact asupra reputației reclamantului este mult mai limitată.

Față de cele menționate mai sus, apelantul-pârât a considerat că judecățile de valoare prezentate au o bază factuală suficientă, fiind făcute cu bună-credință, fapt pentru care sancțiunea impusă de instanța de fond, în temeiul art. 10 alin.2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu se impune într-o societate democratică.

Referitor la prejudiciu, a arătat că reclamanta nu a făcut pe parcursul procesului dovada acestuia. Mai mult, apelantul a depus la dosarul cauzei Barometru de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale ... în perioada 18 februarie - 26 februarie 2015 respectiv 21 aprilie - 29 aprilie 2015 care a scos la iveală, în urma sondajului efectuat, că dna se situează pe locul 3 la încredere în preferințele românilor.

Chiar dacă definitiv s-ar stabili existența unei fapte delictuale în sarcina apelantului-pârât, obligarea la plata în solidar a sumei de 250.000 lei tot ar scoate în evidență nelegalitatea și netemeinicia acestei hotărâri. Așa cum s-a precizat în literatura de specialitate de profesorul ... spre a decide că nu a fost încălcată libertatea de exprimare a reclamantilor, ingerința autorităților statale apărând astfel ca justificată prin raportare la dispozițiile art.10 alin.2 din Convenție, adeseori instanța europeană a avut în vedere caracterul moderat al sancțiunilor aplicate acestora. În caz contrar, efectul disuasiv al acestor sancțiuni apare ca nociv pentru societate și are a fi luat în

considerare atunci când urmează a fi apreciată proporționalitatea sancțiunilor aplicate reclamantilor, spre a determina justificarea lor.

Or, dacă se are în vedere salariul mediu pe economie în anul 2015, care este de 1706 lei, rezultă că daunele pe care apelantul-pârât ...trebuie să le plătesc în solidar reclamantei sunt de echivalentul salariilor medii pe o perioadă de peste 12 ani, sancțiune care este de natură a descuraja mass-media să-și îndeplinească rolul de a alerta publicul în caz de abuz aparent sau prezumat al vreunei autorități sau reprezentant al vreunei autorități publice.

Față de aceste considerente, a solicitat admiterea apelului, schimbarea (în privința) în tot a sentinței, și rejudecând cauza pe fond, în principal respingerea ca nefondată a acțiunii în contradictoriu cu acesta și, în secundar, în condițiile în care instanța va considera că sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, micșorarea cuantumului despăgubirilor raportându-se la faptul că este vorba de o răspundere solidară; salariul mediu în România și practica relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Pârâtul, în apelul declarat, a susținut, într-un prim motiv de apel, că sentința este nelegală și netemeinică, fiind nemotivată în conformitate cu dispozițiile art. 425 alin. 1 lit. b și art. 264 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

În privința prejudiciului, apelantul-pârât a arătat că atunci când a analizat prejudiciul, instanța s-a limitat a ține cont, în mod eronat, doar de probele depuse de reclamantă, în speță de acel raport întocmit de Inspecția judiciară a Consiliului Superior al Magistraturii, care evident că nu-i putea fi defavorabil acesteia.

Niciunde pe parcursul sentinței apelate nu s-a făcut referire la probatoriul administrat de acesta, respectiv Barometru de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale în perioada 18 februarie - 26 februarie 2015, respectiv 21 aprilie - 29 aprilie 2015 depus la termenul din 15.05.2015, privitor la lipsa vreunui prejudiciu produs reclamantei și nici la vreo argumentare referitoare la cauzele neluării în seamă a acestor probe.

Mai mult decât atât, atunci când a făcut referire la raportul întocmit de către Inspecția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii (258/IJ/1690/DIJ/637/DIP/2014) tribunalul a reținut în mod eronat că acesta nu ar fi fost contestat de părți, lucru ce nu se poate reține în situația în care pârâtii în contraprobă au depus cele două sondaje de opinie pentru a arăta că reclamanta nu a suferit vreun prejudiciu.

Cu privire la fapta ilicită și baza factuală, apelantul-pârât ... a susținut că, așa cum a arătat prin întâmpinare, ca urmare a declarațiilor făcute în presă de procurorul ..., Consiliul Superior al Magistraturii ar fi pornit acțiunea disciplinară împotriva acestuia. Din analiza acțiunii disciplinare a acestuia se desprinde faptul că la datele de 04, 05, 06, 12, 15, 20, 24 martie 2011 au fost anexate la dosarul cauzei notele de redare a convorbirilor interceptate în baza autorizațiilor emise de către tribunalul. În paragraful imediat următor Consiliul Superior al Magistraturii (denumit în continuare CSM) statuează că începând cu data de 20 februarie în mass-media au fost publicate mai multe articole conținând afirmațiile procurorului de caz, ..., referitoare la: eventuala implicare a lui ..., fratele președintelui României, în instrumentarea cauzei. Toate aceste afirmații, așa cum menționează CSM-ul în care reclamanta avea calitatea de membru de drept în calitate de Procuror General, au apărut în presă încă de la nivelul anului 2011: Adevărul de seară din data de 20 februarie 2011; ... la data de 24 martie 2011 etc.; În cotidianul "..." în cadrul articolului "Intoxicare a procurorului în cazul Spaga la ..." se afirmă de către procurorul de caz: "... l-ar fi mituit pe ..., fratele președintelui României, cu 300.000 euro pentru a interveni într-un dosar, și apoi ar mai fi trebuit să-i mai dea o tranșă de 400.000 euro".

Deci, elementele mai sus arătate, constatate prin rapoarte oficiale, au fost anexate la dosarul cauzei pentru a sprijini buna-credință a apelantului-pârât ..., bună-credință care să justifice formularea acelei întrebări pretins defăimătoare, în condițiile în care din 2011 - 2014 în dosarul privindul pe nu s-a întreprins vreo măsură, iar reclamanta în calitate de Procuror General se bucura de prerogativele legale care îi permiteau să solicite continuarea/urgentarea cercetărilor în acest dosar.

Față de aceste considerente, din analiza sentinței apelate se observă că instanța de fond nu face nicio referire la acestea, la rațiunile pentru care probele acestui apelant au fost înlăturate și a fost preferat doar probatoriul propus de reclamantă.

Așa fiind, a solicitat admiterea apelului și schimbarea în tot a sentinței, și rejudecând cauza pe fond, respingerea ca nefondată a acțiunii în contradictoriu cu acesta.

Prin cel de-al doilea motiv de apel, apelantul-pârât ... a susținut că hotărârea a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii în privința răspunderii sale civile delictuale.

Astfel, prin hotărârea data în 6 septembrie 2005 în cazul Salov v. Ucraina, în cazul publicării unor afirmații factuale, responsabilitatea aparține persoanei care a oferit informațiile respective. Instanța europeană a statuat prin hotărârea dată în cazul Vides Aizsardzibas Klubs că în rândul judecăților de valoare intră și toate acele afirmații care vizează modul în care o persoană își exercită atribuțiile, chiar dacă la baza acestor critici stau anumite fapte determinate, inclusiv afirmația după care o anumită acțiune este ilegală. Așa cum a statuat Curtea, existența unei baze factuale suficiente în susținerea unei judecăți de valoare nu implică cu necesitate proba verității tuturor elementelor de fapt invocate, ci doar a unor indicii sau elemente că informația factuală este adevărată.

Curtea europeană a mers și mai departe, arătând că nu se poate accepta ca o chestiune de principiu faptul ca o judecată de valoare să poată fi acceptată numai dacă este însoțită de probe care să susțină judecata de valoare.

Tot Curtea a statuat faptul că odată condamnat un stat membru pentru o încălcare a Convenției, celelalte state membre ale acesteia trebuie să aplice dispozițiile acesteia și jurisprudența Curții în problema similară și să nu mai aștepte să fie condamnate în fața Curții Europene a Drepturilor Omului.

Or, în aceste condiții, susținerea instanței de fond în sensul că apelantul-pârât nu a oferit o bază factuală suficientă este nefondată, iar sentința este nelegală și netemeinică.

Astfel, subiectul emisiunilor din data de 19.06 și 22.06.2014 a fost înfățișat în contextul evenimentelor ce au avut loc în acea perioadă, și anume gravele fapte de corupție în care era și este implicat ..., fratele președintelui României, ... cel care a numit-o pe reclamantă în funcția de Procuror General al României. Tonul discursului din cadrul acestor emisiuni a fost influențat de faptul că pe de o parte existau informații clare încă din anul 2011 că fratele președintelui României era implicat în fapte de corupție, iar Parchetul General condus de reclamantă nu a luat vreo măsură în acest sens, iar pe de altă parte datorită faptului că deși în luna iunie 2014 membrii familiei ... au depus la parchet o plângere penală împotriva lui ..., însoțită de o înregistrare care-l arăta în mijlocul unor fapte de corupție, condusă acum de reclamantă, nu a luat o poziție oficială față de această situație decât după ce înregistrările familiei Anghel au fost predate mass-media, iar aceștia le-au difuzat, aducându-le la cunoștința opiniei publice.

Situația era cu atât mai criticabilă cu cât, încă din anul 2011 procurorul a ieșit în presă și a dezvăluit existența unor probe clare privind implicarea lui ... în fapte de corupție.

Urmare a acestor dezvăluiri, dosarul privindu-l pe ..., în care apare implicarea în fapte de corupție a lui ..., îi este preluat de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova, soluție confirmată de Procurorul General, funcție îndeplinită la aceea dată de reclamantă. În fața acestei situații, procurorul ... ieșind în presă criticând această măsură, calificând-o ca o ingerință în activitatea sa ...

Cu toate acestea, la termenul la care a fost audiat, procurorul și-a modificat declarațiile anterioare, statuând că nu Parchetul General, condus la aceea vreme de reclamantă, (sau reclamanta) i-ar fi luat dosarul. Depoziția acestuia este total contrară celor declarate anterior în fața presei, dar însăși în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, de a cărei soluție a luat cunoștință ulterior termenului din 11.09.2015.

Astfel, în cadrul dosarului nr.3177/3/2012, prin decizia civilă nr. 1/14 ianuarie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost soluționat recursul declarat împotriva hotărârii nr.1/P din 8 februarie 2012 a Consiliului Superior al Magistraturii, hotărâre în cuprinsul căreia s-a reținut că dl procuror ... și-a exercitat dreptul la replică în presă (pe marginea preluării dosarului) urmare a aprecierilor subiective exprimate prin comunicatul Parchetului de pe lângă Înalta Curte Casație și Justiție, nesusținute de realitatea juridică sau faptică și care au întreținut o campanie defăimătoare, de natură să-l discrediteze profesional și moral.

Așa fiind, tocmai Parchetul General condus de reclamantă, susținea anterior martorul, a fost cel care l-a discreditat și l-a defăimat, pe marginea activității desfășurate în legătură cu dosarul lui ... în care este implicat și Totodată, în hotărârea menționată s-a reținut că martorul ... declară că luarea de poziție publică s-a făcut urmare a comunicatului insultător și calomnios al biroului de presă din cadrul Parchetului General, el percepend măsura preluării dosarelor penale privind pe ...

ca pe o ingerință în activitatea sa, dispoziție de preluare a dosarului împotriva căreia procuroruls-a plâns Procurorului General, care a confirmat soluția de preluare a dosarelor (și implicit a dispus preluarea acestora).

În aceste condiții, apelantul-pârât ... apreciază că este de bun simț a susține că în condițiile în care forul inferior a emis o dispoziție, confirmată ulterior și de forul superior, soluția dispusă este rezultatul activității celor două foruri.

Se putea susține că Procurorul General, funcție îndeplinită la acea dată de reclamantă, nu a avut nicio legătură cu preluarea dosarelor procurorului ... doar în două ipoteze: procurorul ... nu se plânga împotriva dispoziției Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova de preluare a dosarelor; sau Procuror General la acea dată, dna, admitea plângerea procurorului ...

Susține apelantul-pârât că judecățile de valoare formulate au o bază factuală suficientă, în speță: dl. procuror ... aduce la cunoștința publicului că în dosarul în care îl cercetează pe dl. ... sunt probe privind implicarea în fapte de corupție a lui, fratele președintelui României, Consiliul Superior al Magistraturii în acțiunea disciplinară formulată împotriva procurorului ... redă pasaje întregi care probează afirmațiile dlui procuror. Parchetul General emite comunicat de presă, prin care relatează că nu se efectuează cercetări privind pe ..., și nici nu solicită declanșarea vreunei cercetări cu toată gravitatea celor apărute în presă și susținute chiar de procurorul de caz. Timp de trei ani nu se întreprinde vreo măsură, deși Parchetul General putea solicita din oficiu efectuarea de cercetări legate de implicarea fratelui președintelui României, în grave fapte de corupție. Măsuri au fost luate numai după ce membrii familiei ... au depus la parchet plângere penală împotriva lui, însoțită de o înregistrare a unei întâlniri dintre acesta din urmă și reprezentanții familiei ... iar acestea au aparut în presă.

În acest sens, Curtea a statuat că atunci când contribuie la dezbaterea unor probleme de interes general, presa ar trebuie să fie îndreptățită să se bazeze pe conținutul unor rapoarte oficiale fără a fi necesar să întreprindă verificări independente.

Or, judecățile de valoare au fost expuse în condițiile în care există o bază factuală suficientă, acte oficial, în speță declarații ale procurorului de caz, poziția CSM-ului expusă în cadrul acțiuni disciplinare îndreptată împotriva procurorului de caz înregistrări care probează implicarea în fapte de corupție a lui ..., dublată de faptul că Parchetul General, deși știa de această situație încă din 2011, nu a întreprins vreo măsură cu privire la aceasta până în vara anului 2014.

În aceste condiții, susținerea instanței de fond în sensul că apelantul-pârât nu a emis judecăți de valoare, afirmațiile fiind făcute cu rea-credință și fără o bază factuală, este nefondată, sens în care se naște o întrebare legitimă, respectiv care ar trebui să fie reacția presei când cu privire la fratele președintelui unui stat sunt probe clare privitoare la existența unor fapte de corupție, iar Procurorul General nu numai că îi ia dosarul procurorului de caz dar, mai mult, timp de doi ani de zile nu ia nicio măsură pentru continuarea cercetărilor în acest dosar.

Totodată, apelantul-pârât ... a mai arătat că susținerea instanței de fond conform căreia nu se verifică susținerea pârâților cu privire la inactivitatea organului de cercetare penală în cazul, nu poate fi primită. Instanța de fond, în mod eronat, a făcut confuzie între dosarul instrumentat de procurorul ... în 2011, ce nu a fost preluat, în care timp de trei ani nu a fost luată nicio măsură împotriva lui ... și plângerea penală formulată de familia ... la jumătatea lunii iunie 2014, cu privire la care reclamanta a declarat că în decurs de câteva zile de la formulare, cauza a fost preluată de structura centrală a, iar ... a fost reținut și apoi arestat.

Apelantul-pârât a mai susținut că afirmațiile formulate în cadrul celor două emisiuni și tonul critic întrebunțat trebuie văzute tocmai în acest context, în care a existat o perioadă de trei ani de la preluarea dosarului dlui procuror în care împotriva lui nu a fost luată vreo măsură, deși probe existau în acest sens, așa cum s-a arătat și în cadrul acțiunii disciplinare pornită de Inspekția judiciară din cadrul CSM. Această situație clară a constituit tocmai baza factuală a judecății de valoare, conform căreia dacă postul .. nu difuza filmul cu înregistrarea lui .. și familia, ... nu ar fi luat din nou nicio măsură împotriva acestuia.

Privitor la liberate presei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că aceasta acoperă și posibilitatea de a recurge la un grad de exagerare și chiar provocare. În acest sens s-a constatat o încălcare a liberației presei atunci când doi jurnaliști au fost sancționați pentru defăimarea a câtorva judecători ai curților de apel.

Baza factuală este completată de faptul că la data 19 iunie 2014, înainte de a fi audiat la sediul a relatat presei, din duba politiei, că o parte din banii care constituiau mită ar fi ajuns

la reclamantă. Aceste acuze grave au fost preluate și dezbătute pe larg de ansamblul mass-media din România, și nu numai de către părțile din acest dosar.

Deci, judecățile de valoare făcute în cadrul emisiunilor mai sus arătate au avut loc în contextul în care opinia publică cunoștea deja faptele care despre care se făcea vorbire, fapt pentru care presupusul impact asupra reputației reclamantei este mult mai limitat și subordonat dreptului opiniei publice de a primi informații de interes general.

Totodată susținerile instanței, care și-a însușit în totalitate poziția reclamantei, că aceasta ar fi fost făcută mafiot etc., este exagerată, nicăieri în cadrul discursului jurnalistic nefiind făcută vreo afirmație de genul că reclamanta ar fi mafiot, etc., intenția apelantului-pârât ... fiind doar să sancționeze modul de întâlnire a doi membri marcanți ai sistemului judiciar, în parcare, și nicidecum, așa cum a susținut reclamanta, de a-i cataloga mafiot, golani etc. Este o netă diferență în a califica o persoană drept mafiot, golan etc. și a spune că o asemenea întâlnire, având în vedere că se desfășoară într-o parcare, între un procuror general și consilierul acestuia.

Or, din lecturarea afirmațiilor făcute, se observă că de fiecare dată acesta a precizat: "Nu poți să te întâlnești procuror general șef cu judecător de la Înalta Curte în parcare", sau "dar în niciun caz întâlnire între reprezentanții cei mai înalți ai justiției independente din România".

Deci, ceea ce acest apelant-pârât a dorit să sancționez prin acest discurs este nivelul scăzut la care s-a făcut o asemenea întâlnire, într-o parcare și nu într-un birou, așa cum era de așteptat.

Față de cele menționate mai sus, consideră că judecățile de valoare prezentate au o bază factuală suficientă, fiind făcute cu bună-credință, fapt pentru care sancțiunea solicitată de reclamanta în temeiul art.10 alin.2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu se impune într-o societate democratică.

În ceea ce privește prejudiciul, apelant-pârât a susținut că reclamanta nu a făcut pe parcursul procesului dovada acestuia. Mai mult, la dosarul cauzei a depus Barometru de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale ... în perioada 18 februarie - 26 februarie 2015, respectiv 21 aprilie - 29 aprilie 2015, care a scos la iveală, în urma sondajului efectuat, că dna ... se situează pe locul 3 la încredere în preferințele românilor.

Chiar dacă definitiv s-ar stabili existența unei fapte delictuale în sarcina acestuia, obligarea la plata în solidar a sumei de 250.000 lei tot ar scoate în evidență nelegalitatea și netemeinicia acestei hotărâri. Așa cum s-a precizat în literatura de specialitate de profesorul ..., spre a decide că nu a fost încălcată libertatea de exprimare a reclamantilor, ingerința autorităților statale apărând astfel ca justificată prin raportare la dispozițiile art.10 alin.2 din Convenție, adeseori instanța europeană a avut în vedere caracterul moderat al sancțiunilor aplicate acestora. În caz contrar, efectul disuasiv al acestor sancțiuni apare ca nociv pentru societate și are a fi luat în considerare atunci când urmează a fi apreciată proporționalitatea sancțiunilor aplicate reclamantilor, spre a determina justificarea lor.

Așa fiind, dacă se are în vedere salariul mediu pe economie în anul 2015, care este de 1706 lei, rezultă că daunele pe care apelantul-pârât... trebuie să le plătească în solidar reclamantei sunt de echivalentul salariilor medii pe o perioadă de peste 12 ani, sancțiune care este de natură a descuraja mass-media să și îndeplinească rolul de a alerta publicul în caz de abuz aparent sau prezumat al vreunei autorități sau reprezentant al vreunei autorități publice.

Față de aceste considerente, a solicitat admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței și rejudecând cauza pe fond, în principal respingerea cererii de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu acesta, ca nefondată, iar în secundar, în condițiile în care instanța va considera că sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, micșorați cuantumului despăgubirilor, raportându-se la faptul că este vorba de o răspundere solidară; de salariul mediu în România și de practica relevantă a Curții europene a drepturilor Omului.

Apelanta-pârâtă SA, în apelul declarat, a susținut că prin cererea de chemare în judecată reclamanta a solicitat obligarea în solidar a acesteia cu pârâții persoane fizice la plata sumei de 1.000.000 lei, întrucât a permis prezentarea de către realizator și invitați a unor neadevăruri, prin încălcarea dreptului la informare corectă.

Așa cum s-a arătat mai sus, în ceea ce-l privește pe pârâtul ..., în principiu nu se poate vorbi de obligarea pârâților în solidar la plata unei sume de bani întrucât afirmațiile făcute de acesta nu o privesc pe reclamantă și, ca atare, aceasta nu justifică calitate procesuală activă, iar în ceea ce privește afirmațiile făcute de ceilalți pârâți, fără a mai reitera încă odată argumentele pentru care nu

se impune sancționarea acestora și pe care, de altfel, această apelantă-pârâtă arată că și le însușește, consideră că prezentarea informațiilor, contrar celor reținute de instanța de fond s-a făcut cu respectarea deontologiei profesionale, existând o bază factuală suficientă care să justifice exprimarea judecăților de valoare.

Mai mult, SC a respectat întru totul și dispozițiile Deciziei nr.220/2011 a Consiliului Național al Audiovizualului, în sensul că a solicitat un punct de vedere reclamantei dar prin Biroul de presa al ... s-a comunicat faptul că doamna procuror șef nu comentează acuzația adusă și că, atunci când va considera oportun, va emite un punct de vedere.

În ceea ce privește prejudiciul, apelanta-pârâtă a susținut că reclamanta nu a făcut dovada acestuia pe parcursul procesului. Mai mult, la dosarul cauzei a depus Barometru de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale Avangarde în perioada 18 februarie - 26 februarie 2015, respectiv 21 aprilie - 29 aprilie 2015, care a scos la iveală în urma sondajului efectuat că dna ... se situează pe locul 3 la încredere în preferințele românilor.

Chiar dacă definitiv s-ar stabili existența unei fapte delictuale în sarcina apelantei-pârâte SC ..., obligarea la plata în solidar a sumei de 250.000 lei tot ar scoate în evidență nelegalitatea și netemeinicia acestei hotărâri. Așa cum s-a precizat în literatura de specialitate de profesorul ..., spre a decide că nu a fost încălcată libertatea de exprimare a reclamantilor, ingerința autorităților statale apărând astfel ca justificată prin raportare la dispozițiile art.10 alin 2 din Convenție, adeseori instanța europeană a avut în vedere caracterul moderat al sancțiunilor aplicate acestora. În caz contrar, efectul disuasiv al acestor sancțiuni apare ca nociv pentru societate și are a fi luat în considerare atunci când urmează a fi apreciată proporționalitatea sancțiunilor aplicate reclamantilor, spre a determina justificarea lor.

Or, dacă se are în vedere salariul mediu pe economie în anul 2015, care este de 1706 de lei, rezultă că daunele pe care trebuie să le plătesc în solidar reclamantei sunt de echivalentul salariilor medii pe o perioadă de peste 12 ani, sancțiune care este de natură a descuraja mass-media să-și îndeplinească rolul de a alerta publicul în caz de abuz aparent sau prezumat al vreunei autorități sau reprezentant al vreunei autorități publice.

Față de aceste considerente, apelanta-pârâtă a solicitat admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței și, rejudecând cauza pe fond, în principal respingerea ca nefondată a acțiunii în contradictoriu cu SC antena 3 și în secundar, în condițiile în care instanța va considera că sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, micșorarea cuantumului despăgubirilor raportându-se la faptul că este vorba de o răspundere solidară; de salariul mediu în România și de practica relevantă a Curții europene a drepturilor Omului.

În final, față de cele mai sus menționate, toți pârâții au solicitat admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței și pe fond, rejudecând cauza, în principal respingerea acțiunii formulată față de ... ca fiind făcută de o persoană care nu justifică calitate procesuală activă iar, în subsidiar respingerea ca nefondată a acțiunii formulată împotriva pârâților ..., ..., ... și SC Cu cheltuieli de judecată.

Pârâtul-reclamant ... a declarat apelul și cu privire la soluția pronunțată asupra cererii reconvenționale, susținând că acțiunea introductivă de instanță formulată de reclamanta-pârâtă ... reprezintă prin ea însăși un abuz de drept, o acțiune prin care aceasta i-a afectat grav imaginea publică și credibilitatea de jurnalist specializat în domeniul justiției, prin acuzația lipsită de orice suport factual și probatoriu, aceea că într-o presupusă participare la o emisiune de la ... ar fi făcut afirmații la adresa sa, prin care i-ar fi afectat imaginea publică și demnitatea umană în scopul de a-l intimida să nu mai dezvăluie aspecte din activitatea de șefă a ... și fost Procuror General al României.

A mai susținut apelantul pârât-reclamant că reclamanta-pârâtă ... a folosit instituția pe care o conduce - ... din cadrul, în scopul de a emite la data de 24 iunie 2014 comunicatul de presa nr. 906/VIII/3, prin care s-a afirmat despre apelant că ar fi proferat afirmații mincinoase care au creat un grav prejudiciu de imagine și au adus o gravă atingere demnității umane.

Mai mult, la aceeași datăa făcut să apară în presa „de casă” a ... acțiunea de chemare în judecată împotriva acestuia și a colegilor jurnaliști de la Antena 3, pentru a crea în spațiul public ideea că ar fi comis faptele de care îl acuză, prin perpetuarea acuzațiilor nefondate și prin mutarea procesului în spațiul public, prin crearea unei impresii de vinovăție înainte de judecată.

A mai învederat apelantul pârât-reclamant că tribunalul i-a respins cererea reconvențională motivând, în mod eronat că, în raport de soluția pronunțată în acțiunea principală, caracterul pretins ilicit este căzut în desuetudine și că publicarea comunicatului de presă nu este în măsură să justifice admiterea pretențiilor reconvenționale.

Totodată, a mai susținut, în ceea ce privește motivarea tribunalului, în sensul că în raport de soluția pronunțată în acțiunea principală, caracterul pretins ilicit este căzut în desuetudine, sub aspectul temeiului de drept, că, dacă se analizează dispozițiile art. 6 parag. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Convenția”), se observă că acestea nu definesc noțiunea de acuzație în materie penală. Curtea Europeană a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea”) a statuat că locul eminent pe care-l ocupă dreptul la un proces echitabil într-o societate democratică impune luare în considerare a unei concepții materiale și nu formale a noțiunii de acuzație la care se referă acest text.

Chiar de la începutul dezvoltării jurisprudenței sale în această materie, fosta Comisie (actualmente Curtea) a statuat că generalitatea normei se incriminează o anumită conduită și scopul, în același timp preventiv și represiv al sancțiunii, sunt suficiente ca, pe temeiul dispozițiilor art. 6 parag. 1, să fie determinată natura penală a unei fapte antisociale. În acest sens, s-a statuat în literatura de specialitate că aceste două caracteristici pot tot atât de bine să fie reținute și pentru orice faptă ilicită ce cauzează altuia un prejudiciu și conduce la angajarea răspunderii civile delictuale a autorului ei, situându-ne astfel pe câmpul civil.

Deci, noțiunea de acuzație în materie penală, în sensul convenției, are în vedere un înțeles mai larg, cuprinzând și orice faptă ilicită de natură a produce altuia un prejudiciu, ducând în acest fel la angajarea răspunderii civile delictuale a celui vinovat.

Față de aceste precizări, apelantul pârât-reclamant evocă dispozițiile art. 6 parag. 2 din Convenție, care statuează că orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția va fi legal stabilită. Sub acest aspect, a amintit faptul că profesorul a statuat că prezumția de nevinovăție instituită de art. 6 parag. 2 din Convenție nu privește numai procesul penal, în sens strict, ea având o aplicație mai largă, într-un dublu sens: pe de o parte această garanție se aplică materiei penale în înțelesul art. 6 (1), ceea ce înseamnă că este aplicabilă ori de câte ori fapta imputabilă unei persoane are o conotație penală în sensul art. 6 (1) din Convenție.

Ținând cont de clarificările jurisprudențiale și doctrinare făcute cu privire la noțiune de acuzație în materie penală, apelantul pârât-reclamant a menționat că jurisprudența europeană a decis că și o declarație cu privire la vinovăția unei persoane, căreia i se reproșează comiterea unei infracțiuni, făcută sub forma interogativă sau dubitativă, nu o sustrage domeniului de aplicare a art. 6 parag. 2, pentru că, dacă s-ar admite o asemenea interpretare, dreptul la prezumția de nevinovăție recunoscut de acest text nu ar avea caracter efectiv. Ceea ce interesează în aplicarea dispozițiilor sale este sensul real al declarației în discuție și nu forma literală.

Sub aspectul situației de fapt, a arătat în cadrul cererii reconvenționale, că prin emiterea comunicatului de presa nr. 906/VIII/3 din 24 iunie 2014 (corectat ulterior pe site-ul parchetului cu data de 25 iunie 2014), difuzat tuturor instituțiilor de presa și publicat pe site-ul www.pna.ro, s-a afirmat: „De asemenea, în nume personal, doamna ..., la data de 25.06.2014, a înregistrat la instanța de judecată acțiunea în daune morale împotriva persoanei juridice SC, precum și a persoanelor fizice ..., ..., ..., ..., ..., moderator, respectiv invitați, pentru afirmații mincinoase care au creat un grav prejudiciu de imagine și au adus o gravă atingere demnității umane.”

Prin aprobarea acestui comunicat de presă, susține apelantul pârât-reclamant, pârâta a folosit instituția pe care o conduce în scop personal (a se vedea că în comunicat se precizează că pârâta a introdus acțiunea în nume personal) pentru a-l acuza de fapte neadevărate, respectiv de producerea unui grav prejudiciu de imagine și o gravă atingere demnității umane, în scopul discreditării sale profesionale și știrbirii reputației și imaginii publice.

Analizând sentința apelată, apelantul pârât-reclamant a susține că unul dintre principalele argumente folosite de instanța de fond în respingerea cererii reconvenționale l-a constituit tocmai faptul că, în raport de soluția pronunțată în acțiunea principală, caracterul pretins ilicit este căzut în desuetudine. Or, raportat la dispozițiile Convenției și practica constantă a Curții, orice persoană se bucură de prezumția de nevinovăție înainte de a fi condamnată definitiv de o instanță. Deci, nu are importanță soluția dată prin hotărârea finală, atât timp cât înainte de pronunțarea acesteia s-a încălcat principiul nevinovăției.

Pe cale de consecință, apelantul pârât-reclamant ... a considerat că hotărârea pronunțată de instanța de fond a fost dată cu încălcarea legii.

În ceea ce privește motivarea în sensul că publicarea comunicatului de presă nu este în măsură să justifice admiterea pretențiilor reconvenționale, a susținut că în cadrul cererii reconvenționale, plecând tocmai de la înscrisurile anexate acțiunii reclamantei-pârâte, a dorit să arate că acțiunea acesteia și a ... (denumită în continuare ...) a fost una premedită, de denigrare a apelantului-pârât-reclamant.

Astfel, la dosarul cauzei există comunicatul de presa nr. 906/VIII/3 din 24 iunie 2014, difuzat tuturor instituțiilor de presă și publicat pe site-ul ... prin care s-a afirmat: „De asemenea, în nume personal, doamna ... la data de 25.06.2014, a înregistrat la instanță acțiunea în daune morale împotriva persoanei juridice SC, precum și a persoanelor fizice,,, moderator, respectiv invitați, pentru afirmații mincinoase care au creat un grav prejudiciu de imagine și au adus o grava atingere demnității umane.

Așa fiind, în situația în care comunicatul de presă a fost emis de către ... la data de 24 iunie 2014, în opinia apelantului ... se pune întrebarea cum se poate afirma la timpul trecut în data de 24 iunie 2014 că la data de 25 iunie 2014, o zi mai târziu, dna ... a înregistrat o acțiune în instanță împotriva sa?

Mai mult, așa cum a menționat și în fața instanței de fond, în cadrul publicației online www.hotnews.ro a apărut articolul intitulat "... dat în judecată ..., pe ... și alți patru jurnaliști și analiști și cere daune de 1 milion de lei. Sub poza reclamantei-pârâte apare atașată acțiunea civilă în format electronic, sub forma documentului PDF intitulat: document 2014-06-25-17550975, o cerere chemare în judecată ...3, iar pe acest document, accesându-se secțiunea proprietăți, apare ca autor ... consiliera reclamantei-pârâte.

Totodată, apelantul pârât-reclamant a arătat că articolul a fost publicat la data de 25 iunie 2014, la ora 13:19 și acțiunea a fost introdusă la data de 25 iunie 2014 și, în condițiile în care la dosarul cauzei nu există o cerere de fotocopiere, în mod logic se poate spune că singurii în cauză care puteau transmite acțiunea presei erau numai pârâte ... și reclamanta-pârâtă.

În acest sens, a susținut că, dacă instanța analizează aceste documente, putea ajunge evident la o concluzie contrară celei statuate prin hotărârea apelată, condiții în care susținerea tribunalului, în sensul că nu s-a făcut dovada că pârâtea a transmis acțiunea către presă, este nefondată.

Mai mult decât atât apelantul pârât-reclamant a considerat că modul de redare a comunicatului de presă și transmiterea acțiunii civile către diverse publicații au dus la încălcarea prezumției de nevinovăție de care se bucură orice persoană în baza art. 6 parag. 2 din Convenție.

În ceea ce privește noțiunea de daună morală, apelantul pârât-reclamant a arătat că aceasta este definită în literatura de specialitate ca fiind orice atingere adusă uneia dintre prerogativele care constituie atributele personalității, iar în același sens a decis și Înalta Curte de Casație și Justiție atunci când a statuat că daunele morale sunt apreciate ca reprezentând atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional.

În acest sens, prin încălcarea prezumției de nevinovăție, nu numai că se încalcă unul dintre principiile de bază a unui litigiu (în concepția Curții), dar se determină și o afectare a reputației, un oprobru public (care nu cunoaște prezumția de nevinovăție) înainte de a exista o justificare legală pentru aceasta (o hotărâre definitivă), dând naștere unor suferințe, posibil de a fi acoperite prin plata unor despăgubiri morale.

Astfel, apelantul pârât-reclamant a susținut că prin audierea martorului a arătat suferințele încercate prin activitatea pârâtei ... și a reclamantei-pârâte, probă de care în mod nefondat instanța nu a ținut cont.

A solicitat admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței sub aspectul cererii reconvenționale, iar, pe fond, rejudecând cauza, a solicitat admiterea cererii reconvenționale, astfel cum a fost formulată.

Apelantul-pârât-reclamant ... a formulat și **cerere de amendare cu 1000 lei a apelantei-reclamante-pârâte pentru exercitarea cu rea-credință a apelului**, în baza art.12 (3) rap.la art.187 (1) lit.a și la art.10 și art.249 Cod pr.civilă.

În motivarea cererii, a arătat că reclamanta a formulat acțiunea în baza art.1357 Cod civil, indicând faptul că pârâtul-reclamant a făcut o anume afirmație, respectiv: „eu aștept ca ...,

șefa..., să înceteze cu minciuna (...) că președintele are imunitate și să îl cerceteze pe ...care nu are nicio imunitate", în dovedirea acțiunii aceasta nearătând în ce constă fapta ilicită, neprobând în ce constă vinovăția acestuia, prejudiciul și legătura de cauzalitate.

Astfel, reclamanta ... a încălcat art.10 și 249 Cod pr.civilă, potrivit cărora părțile au obligația să-și probeze pretențiile (...) și cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească.

Potrivit art.12 (3) Cod pr.civilă, partea care nu își îndeplinește cu bună-credință obligațiile procesuale răspunde potrivit alin.2 ... va putea fi obligată, potrivit legii, și la plata unei amenzi judiciare.

Potrivit art.187(1) pct.1 lit.a Cod pr.civilă se pot sancționa cu amendă de la 100 la 1000 lei următoarele fapte: introducerea cu rea-credință a unor cereri principale..., precum și pentru exercitarea unei căi de atac vădit netemeinice,

În condițiile în care reclamanta era conștientă că nu și-a îndeplinit obligațiile procesuale la fond, rezultă că ne aflăm în situația formulării cu rea-credință a apelului, scopul acesteia fiind doar să obțină o sumă și mai mare de bani.

Mai mult, reclamanta a persistat în reaua sa credință, solicitând în timpul apelului să nu se primească la dosar referatul din 1.04.2016 al Inspecției Judiciare, prin care s-a îndreptat eroarea materială și s-a corectat raportul CSM de apărare a reputației ..., în sensul constatării că pârâțul-reclamat nu a participat la emisiunea ... - ... din 19 iunie 2016, cum greșit a reținut instanța de fond în imputarea prejudiciului în cazul său, pe baza respectivului raport.

Totodată, a mai arătat că situația este identică și în cazul pârâtei ..., iar o situație și mai gravă se constată și în cazul pârâțului ..., unde nici măcar nu se indică în acțiune ce anume ar fi afirmat, fiind evident că simpla participare a acestuia la o emisiune nu putea genera nicio consecință în virtutea faptului că ceea ce nu există nu poate fi probat.

Mai mult, reaua credință a reclamantei rezultă și din faptul că aceasta își cunoștea foarte bine obligațiile procesuale. Astfel, în dosarul nr.20673/299/2016 aflat pe rolul Judecătorei sector 1, dosar în care ... și ... au câștigat de pârâți, reclamanta, sub propria semnătură, a depus întâmpinări în respectiva cauză, în care a arătat: „Nu sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale reglementate de art.1357 și ale reparării prejudiciului în cazul acestei răspunderi ... Reclamantul, în dovedirea pretențiilor sale, are obligația de a proba că sunt îndeplinite cumulativ cerințele prevăzute de lege pentru antrenarea răspunderii civile delictuale. În acest sens, reclamantul trebuie să administreze probe suficiente, pertinente și concludente, care să ateste că s-a săvârșit o faptă ilicită, că prin aceasta i s-a creat un prejudiciu, că există o legătură de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, respectiv că fapta a fost comisă cu vinovăție de către cei chemați în judecată. Neîndeplinirea, fie și numai a uneia dintre aceste cerințe, face imposibilă angajarea răspunderii pentru prezumția fapte ilicite”.

Așa fiind, pârâțul-reclamant apreciază că reclamanta-pârâtă știa că avea obligația să îndeplinească cele patru condiții cumulative prevăzute de art.1357 Cod civil, respectiv dovedirea faptei ilicite, a comiterii cu vinovăție, a prejudiciului și a legăturii de cauzalitate, reclamanta ... neîndeplinind niciuna din aceste condiții și dovedind rea-credință în formularea unui apel vădit netemeinic.

În subsidiar, în cazul în care instanța va refuza aplicarea amenzii judiciare, a solicitat să se constate încălcarea obligațiilor procesuale de către reclamanta Koveși Laura și să se facă aplicarea art.22 Cod pr.civilă, dispunând măsurile necesare pentru realizarea justiției, mergând până la constrângerea sub sancțiunea unei amenzi judiciare, în virtutea rolului activ al judecătorului în aflarea adevărului, dat de art.22 Cod pr.civilă.

La data de 15 martie 2018 apelanții-pârâți SC ..., ..., ..., ... și ..., prin avocat, au formulat **cerere de amânare a pronunțării la o dată ulterioară celei de 23.03.2018**, întrucât au investit Înalta Curte de Casație și Justiție cu cerere de strămutare a prezentului litigiu, ce face obiectul dosarului nr. 657/1/2018, cu termen de soluționare la data de 23.03.2018, precum și cu cerere de suspendare a soluționării cauzei până la soluționarea cererii de strămutare, cerere ce face obiectul dosarului nr. 657/1/2018 a1, cu termen de soluționare la data de 23.03.2018.

Examinând sentința atacată, prin prisma criticilor formulate în apelurile declarate, în raport de actele și lucrările dosarului, de dispozițiile legale ce au incidență în soluționarea cauzei, Curtea constată următoarele:

Cu titlu prealabil, Curtea reține că apelantul pârât-reclamant ... a formulat **cereri de repunere pe rol a cauzei** (fila 436 și următoarele din dosarul Curții de Apel Ploiești), invocând dispozițiile art. 400 din Codul de procedură civilă, respectiv încălcarea dispozițiilor art. 19 din Codul de procedură civilă, art. 214 din Codul de procedură civilă, art. 16 din Codul de procedură civilă, art. 6 și 13 din CEDO.

În analiza acestor cereri, Curtea reține că, potrivit art. 400 din Codul de procedură civilă, repunerea pe rol poate fi dispusă numai în condițiile în care, în timpul deliberării, instanța apreciază că sunt necesare probe sau lămuriri noi, situație ce nu se regăsește în cauză.

Totodată, nu se poate reține necesitatea repunerii cauzei pe rol în respectarea dispozițiilor art. 19 din Codul de procedură civilă, ce consacră principiul continuității, întrucât strămutarea se înscrie în rândul motivelor temeinice de înlocuire a judecătorului, fiind o excepție de la acest principiu. Un argument în acest sens îl constituie prevederile art. 145 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora *"hotărârea de strămutare va arăta în ce măsură actele de procedură îndeplinite de instanță înainte de strămutare urmează a fi păstrate"*.

Nici invocarea dispozițiilor art. 214 din Codul de procedură civilă nu justifică admiterea cererii apelantului pârât-reclamant, pe considerentul că dispoziția legală evocată se referă la situația în care se schimbă judecătorul după acordarea cuvântului în fond părților. Ori, la Curtea de Apel București, dezbaterile asupra fondului apelurilor nu au fost închise, acestea fiind, în fapt, reluate în fața Curții de Apel Ploiești în urma strămutării.

Curtea constată că o repunere pe rol a cauzei nu poate fi motivată nici prin prisma dispozițiilor art. 16 din Codul de procedură civilă, ce consacră principiul nemijlocirii în administrarea probelor în procesul civil, pe considerentul că situația strămutării, cu indicarea actelor de procedură care se mențin, se înscrie în sintagma *"cazurilor prevăzute de lege"*.

De asemenea, nu se poate reține o încălcare a dispozițiilor art. 6 și 13 CEDO, care să impună repunerea cauzei pe rol, în condițiile în care strămutarea cauzei este o excepție expres prevăzută de lege de la principiile continuității și nemijlocirii în procesul civil, astfel că nu sunt încălcate garanțiile unui proces echitabil, respectiv ale a egalității armelor, a contradictorialității procedurii, a motivării hotărârii. Se reține, în acest sens, că, hotărârile CEDO pronunțate în cauzele Beraru, respectiv Cutean, invocate de apelant, fac referire la aplicarea principiilor nemijlocirii și continuității în cauze penale, și nu civile.

Totodată, în analiza art. 13 din CEDO, Curtea reține că decizia pronunțată de această instanță este susceptibilă de exercitarea căii de atac a recursului, astfel că susținerile persoanelor care au formulat cereri de repunere pe rol pot face obiectul unor critici la instanța ierarhic superioară.

Curtea constată că nu constituie aspecte care să justifice repunerea cauzei pe rol în condițiile prevăzute de dispozițiile art. 400 din Codul de procedură civilă, nici celelalte "motive" invocate de apelantul pârât-reclamant în cererea de repunere a cauzei pe rol înregistrată la data de 19.03.2018, respectiv că : nu s-au administrat probe în apelul devolutiv; s-a încălcat dreptul la un proces echitabil cu ignorarea gravă și nescuzabilă a principiului nemijlocirii; s-a creat o situație mai grea în propriul apel; instanța nu putea rămâne în pronunțare, în condițiile în care a fost recuzată; la termenul din 06.03.2016 instanța a refuzat să pună în discuția părților și să soluționeze, cu încălcarea legii, o serie de cereri; instanța nu putea să decadă părțile din dreptul de a mai formula cereri și excepții și să refuze a le pune în discuția lor și a le soluționa, invocând decizia nr. 70/2018 a ICCJ.

Din aceste considerente, *cererile de repunere a cauzei pe rol formulate de apelantul pârât-reclamant sunt neîntemeiate, urmând a fi respinse.*

Pentru aceleași argumente evocate în precedent Curtea va reține ca neîntemeiată și **cererea de repunere pe rol formulată de apelanții-pârâți**, în cuprinsul căreia aceștia invocă necesitatea respectării disp. art. 19, art. 214 din Codul de procedură civilă și art. 6 din CEDO.

În ceea ce privește motivul de repunere a cauzei pe rol justificat de împrejurarea că, deși proba cu înscrisuri constând în decizia nr. 1/2013 a ICCJ a fost propusă prin cererea de apel a pârâților, asupra acesteia instanța de apel nu s-a pronunțat, Curtea reține că nepronunțarea instanței asupra unei probe solicitate de părți nu constituie motiv de repunere a cauzei pe rol în sensul art. 400 din Codul de procedură civilă. Acest text legal se referă doar la ipoteza în care instanța apreciază că e necesară administrarea unor probe sau că are nevoie de lămuriri din partea părților.

Astfel, ultimul moment procesual în care apelanții-pârâți puteau invoca această omisiune de pronunțare asupra unei probe este acela reglementat de art. 390 din Codul de procedură civilă, în fața Curții de Apel București.

Or, din cuprinsul încheierii de ședință din data de 06.04.2016 a Curții de Apel București reiese fără echivoc că, la acel moment procesual, apărătorul ales al pârâților a învederat că nu mai are alte cereri de formulat, nici excepții de invocat, motiv pentru care s-a acordat cuvântul părților în dezbaterile apelurilor. În aceste condiții, instanța s-a pronunțat prin încheierea din 06.03.2018, constatând decăderea apelanților-pârâți din proba cu acest înscris.

În ceea ce privește motivul de repunere a cauzei pe rol pentru reaudierea martorului ..., Curtea apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile art. 400 din Codul de procedură civilă, și cu privire la această cerere instanța dispunând decăderea din dreptul de a o mai propune ca probă prin încheierea din 06.03.2018.

Neîntemeiate urmează a fi socotite și **cererile de repunere a cauzei pe rol formulate de persoanele care au depus cerere de intervenție accesorie, respectiv ... și** (filele 622-625 și 627-632 din dosarul Curții de Apel Ploiești), întrucât asupra cererilor de intervenție accesorie pe care le-au formulat, Curtea s-a pronunțat prin încheierea din 06.03.2018, raportat la dispozițiile de îndrumare date de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 70/2018.

În ceea ce privește **cererea de amânare încă o dată a pronunțării, formulate de apelanții-pârâți**, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 396 alin.1 din Codul de procedură civilă, în cazuri justificate, dacă instanța nu ia hotărârea de îndată pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile.

În cauză, Curtea a rămas în pronunțare la data de 6 martie 2018, amânând pronunțarea, în conformitate cu prevederile art. 396 alin.1 din Codul de procedură civilă, la data de 20 martie 2018, astfel că cererea apelanților-pârâți de amânare încă o dată a pronunțării, ulterior datei de 23 martie 2018, este neîntemeiată, urmând a fi respinsă.

De altfel, se reține și faptul că simpla formulare a unei cereri de strămutare nu constituie un motiv temeinic de amânare a pronunțării, în lipsa suspendării prezentei cauze de către Înalta Curte de Casație și Justiție, investită cu soluționarea cererii de strămutare. Ori, Curtea constată că cererea de suspendare a prezentei cauze până la soluționarea cererii de strămutare a primit termen la data de 23 martie 2018, în același timp cu cererea de strămutare, în ambele cazuri fiind depășit termenul legal de 15 zile pentru amânarea pronunțării, prevăzut de art. 396 alin.1 din Codul de procedură civilă.

În ceea ce privește **fondul cauzei**, Curtea reține, ca situație de fapt, împrejurarea că, la data de 19.06.2014, orele 20.00, pe postul de televiziune ..., a fost difuzată emisiunea "...", la care a participat, în calitate de invitat, apelantul-pârât Această emisiune, realizată de către ..., a avut ca temă de dezbateri: "Familia ..., rușine națională".

Ulterior, la orele 21.30, pe același post de televiziune ..., a fost difuzată emisiunea "...", realizată și moderată de către apelantul-pârât ..., emisiune la care au participat, în calitate de invitați, apelanți-pârâți ..., ... și Emisiunea a avut ca temă de dezbateri: "Regimul ... se prebușește în direct".

Se reține și faptul că apelanta-reclamantă ... este magistrat procuror, ce deținea, la momentul difuzării celor două emisiuni, funcția de procuror șef al ...

Prin **cererea de chemare în judecată**, înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București la data de 25.06.2014, astfel cum a fost precizată ulterior, apelanta-reclamantă ... a chemat în judecată pe apelanta-pârâtă SC ... și pe apelanții-pârâți ..., ..., ..., ... și ..., solicitând, în principal, să se constate încălcarea drepturilor nepatrimoniale la onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată și obligarea solidară a acestora la plata sumei de 1.000.000 lei cu titlu de daune morale pentru prejudiciul cauzat prin difuzarea celor două emisiuni, respectiv prin publicarea afirmațiilor calomnioase în cadrul platformei de comunicare online a pârâtei

În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 74, 252-255, 1340, 1358, 1373, 1381-1383 din Noul Cod civil, art. 30 și 31 din Constituția României, art.10 CEDO, Codul deontologic al jurnalistului, Legea nr. 504/2002, Decizia nr. 220/2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual.

Apelantul-pârât a formulat cerere reconvențională, în contradictoriu cu reclamanta ..., solicitând, în principal, să se constate încălcarea drepturilor nepatrimoniale la onoare, demnitate,

reputație și imagine și obligarea pârâtei-reclamante în solidar cu pârâta... la plata sumei de 50.000 lei daune morale pentru prejudiciul moral cauzat prin prezentarea pe site-ul în cadrul comunicatului de presă nr. 906/VIII/3 din 24.06.2014, dar și în presă, a faptului că, în emisiunea "...” din 22.06.2014, a făcut afirmații mincinoase la adresa reclamantei.

Apelantul-pârât-reclamant și-a întemeiat în drept cererea reconvențională pe dispozițiile art. 209 din Codul de procedură civilă, art. 72-73, art. 253 alin.1, 3 lit.a, 4, art. 1349, 1357-1358, 1382, 1385 din Codul civil, art. 10 alin.2 CEDO, art. 8 alin.1 CEDO și art. 6 CEDO.

Prin sentința apelată, instanța de fond a respins excepția lipsei calității procesuale active, invocată de pârâtul ..., respectiv excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei reconvenționale ..., invocată de reclamanta-pârâtă, ca neîntemeiate.

A admis în parte acțiunea principală modificată și a obligat pârâtii în solidar la plata sumei de 250.000 lei cu titlu de daune morale către reclamantă, precum și să asigure comunicarea publică a dispozitivului hotărârii în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă la postul TV "...

A respins în rest pretențiile din acțiunea principală, precum și cererea reconvențională formulată de pârâtul-reclamant ..., ca neîntemeiate.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel atât reclamanta-pârâtă, cât și pârâtii, respectiv pârâtul-reclamant, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Curtea reține că **legislația incidentă în prezenta cauză** se referă la: dispozițiile art. 30 din Constituția României; art. 1349, 1357, 1358, 1373, 1381-1386 din Codul civil privind răspunderea civilă delictuală; art. 70-75 din Codul civil privind drepturile personale nepatrimoniale; art. 252-254 din Codul civil privind apărarea drepturilor nepatrimoniale; Legea audiovizualului nr. 504/2002 și Decizia nr. 220/2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual; articolele 8 și 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În acest sens, se reține faptul că răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie este reglementată de dispozițiile **art. 1349 din Codul civil**, potrivit cărora: "(1) Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. (2) Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral. (3) În cazurile anume prevăzute de lege, o persoană este obligată să repare prejudiciul cauzat de fapta altuia, de lucrurile ori animalele aflate sub paza sa, precum și de ruina edificiului".

Articolul 1357 din Codul civil reglementează condițiile răspunderii pentru fapta proprie: "(1) Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. (2) Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă."

Articolul 1373 din Codul civil reglementează condițiile răspunderii comitentului pentru fapta prepușilor: "(1) Comitentul este obligat să repare prejudiciul cauzat de prepușii săi ori de câte ori fapta săvârșită de aceștia are legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate. (2) Este comitent cel care, în virtutea unui contract sau în temeiul legii, exercită direcția, supravegherea și controlul asupra celui care îndeplinește anumite funcții sau însărcinări în interesul său ori al altuia. (3) Comitentul nu răspunde dacă dovedește că victima cunoștea sau, după împrejurări, putea să cunoască, la data săvârșirii faptei prejudiciabile, că prepusul a acționat fără nicio legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate".

Drepturile personale-nepatrimoniale sunt reglementate de Noul Cod civil în cadrul Titlului Capitolului II - Respectul datorat ființei umane și drepturilor ei inerente, Secțiunea a 3-a Respectul vieții private și al demnității persoanei umane, articolele 70-74.

Potrivit dispozițiilor **art. 70 din Codul civil** - Dreptul la libera exprimare: "(1) Orice persoană are dreptul la libera exprimare. (2) Exercitarea acestui drept nu poate fi restrânsă decât în cazurile și limitele prevăzute la art. 75".

Articolul 71 din Codul civil - Dreptul la viața privată prevede că: "(1) Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private. (2) Nimeni nu poate fi supus vreunor imixtiuni în viața intimă, personală sau de familie, nici în domiciliul, reședința sau corespondența sa, fără consimțământul său ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75. (3) Este, de asemenea, interzisă utilizarea, în orice mod, a corespondenței, manuscriselor sau a altor documente personale, precum și a informațiilor din viața privată a unei persoane, fără acordul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75".

Articolul 72 - Dreptul la demnitate prevede că: "(1) Orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale. (2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75".

Articolul 73 - Dreptul la propria imagine prevede că: "(1) Orice persoană are dreptul la propria imagine. (2) În exercitarea dreptului la propria imagine, ea poate să interzică ori să împiedice reproducerea, în orice mod, a înfățișării sale fizice ori a vocii sale sau, după caz, utilizarea unei asemenea reproduceri. Dispozițiile art. 75 rămân aplicabile".

Articolul 74 - Atingeri aduse vieții private prevede că: "Sub rezerva aplicării dispozițiilor art. 75, pot fi considerate ca atingeri aduse vieții private: a) intrarea sau rămânerea fără drept în locuință sau luarea din aceasta a oricărui obiect fără acordul celui care o ocupă în mod legal; b) interceptarea fără drept a unei convorbiri private, săvârșită prin orice mijloace tehnice, sau utilizarea, în cunoștință de cauză, a unei asemenea interceptări; c) captarea ori utilizarea imaginii sau a vocii unei persoane aflate într-un spațiu privat, fără acordul acesteia; d) difuzarea de imagini care prezintă interioare ale unui spațiu privat, fără acordul celui care îl ocupă în mod legal; e) ținerea vieții private sub observație, prin orice mijloace, în afară de cazurile prevăzute expres de lege; f) difuzarea de știri, debateri, anchete sau de reportaje scrise ori audiovizuale privind viața intimă, personală sau de familie, fără acordul persoanei în cauză; g) difuzarea de materiale conținând imagini privind o persoană aflată la tratament în unitățile de asistență medicală, precum și a datelor cu caracter personal privind starea de sănătate, problemele de diagnostic, prognostic, tratament, circumstanțe în legătură cu boala și cu alte diverse fapte, inclusiv rezultatul autopsiei, fără acordul persoanei în cauză, iar în cazul în care aceasta este decedată, fără acordul familiei sau al persoanelor îndreptățite; h) utilizarea, cu rea-credință, a numelui, imaginii, vocii sau asemănării cu o altă persoană; i) difuzarea sau utilizarea corespondenței, manuscriselor ori a altor documente personale, inclusiv a actelor privind domiciliul, reședința, precum și numerele de telefon ale unei persoane sau ale membrilor familiei sale, fără acordul persoanei căreia acestea îi aparțin sau care, după caz, are dreptul de a dispune de ele".

Articolul 75 - Limite prevede că: "(1) Nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte. (2) Exercițarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune".

Totodată, sunt incidente în prezenta cauză și prevederile **articolului 252 din Codul civil** - Ocrotirea personalității umane, potrivit cărora: "orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică".

Articolul 253 din Codul civil - Mijloace de apărare prevede că: "(1) Persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate ori amenințate poate cere oricând instanței: a) interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta este iminentă; b) încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă; c) constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite, dacă tulburarea pe care a produs-o subzistă. (2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la libera exprimare, instanța poate dispune numai măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c). (3) Totodată, cel care a suferit o încălcare a unor asemenea drepturi poate cere instanței să îl oblige pe autorul faptei să îndeplinească orice măsuri socotite necesare de către instanță spre a ajunge la restabilirea dreptului atins, cum sunt: a) obligarea autorului, pe cheltuiala sa, la publicarea hotărârii de condamnare; b) orice alte măsuri necesare pentru încetarea faptei ilicite sau pentru repararea prejudiciului cauzat. (4) De asemenea, persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile. În aceste cazuri, dreptul la acțiune este supus prescripției extinctive".

Curtea reține și faptul că, în legislația națională, libertatea de exprimare este reglementată de **articolul 30 alin.1 din Constituția României**, potrivit căruia "libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile".

Alineatul 6 al textului constituțional stabilește, însă, limitele acestei libertăți de exprimare, prevăzând faptul că *"libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine"*.

Alineatul 8 al articolului 30 stabilește și faptul că *"răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștință publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii"*.

Curtea constată și faptul că libertatea de exprimare formează obiectul de reglementare și a **articolului 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, potrivit căruia: *"1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statelor să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare."*

"2. Exercițarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești".

Totodată, dreptul la respectarea vieții private și de familie este garantat de **articolul 8 din CEDO**, potrivit căruia: *"1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului și a corespondenței sale. 2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora"*.

Raportat la aceste drepturi și libertăți fundamentale ale omului, **jurisprudența instanței europene** se referă constant la echilibrul care trebuie să existe între exercițiul dreptului la liberă exprimare, pe de o parte, și protecția intereselor sociale și ale drepturilor individuale ce aparțin altor persoane, pe de altă parte.

În acest sens, în literatura juridică de specialitate s-a apreciat, astfel cum corect a reținut instanța de fond, faptul că libertatea de exprimare cuprinde două libertăți distincte, și anume: libertatea de opinie și libertatea de informare.

Aceste două libertăți urmează a fi analizate în prezenta cauză din perspectiva rolului esențial pe care presa îl joacă într-o societate democratică.

În acest sens, CEDO a statuat că, deși nu trebuie să depășească anumite limite ce țin de protecția reputației și drepturilor celorlalți, presei îi incumbă obligația de a comunica, cu respectarea îndatoririlor și responsabilităților celorlalți, informații și idei cu privire la toate problemele de interes general, mai ales cele care privesc funcționarea puterii judiciare (*Cauza De Haes și Gijssels împotriva Belgiei, hotărârea din 24 februarie 1997*).

În ceea ce privește libertatea de opinie, instanța europeană a apreciat că exprimarea unei opinii semnifică formularea unei judecăți de valoare cu privire la un anumit fapt social, care nu se confundă cu relatarea unor activități umane sau a unor împrejurări sau fapte care se petrec în viața de toate zilele.

Prin raportare la libertatea presei, s-a apreciat că, *"în timp ce materialitatea faptelor poate fi probată, judecățile de valoare nu se pretează la demonstrarea exactității lor"* (*Cauza Cumpănă și Mazăre împotriva României, cererea nr. 33.348/96, hotărârea din 17 decembrie 2004*).

În ceea ce privește libertatea de informare, aceasta presupune responsabilitate (alin.2 al art. 10 din Convenție). În acest sens, instanța europeană a statuat că garanția pe care art. 10 o conferă jurnaliștilor cu privire la relatarea unor probleme de interes general este subordonată condiției ca aceștia să acționeze cu bună-credință, să ofere informații exacte și demne de crezare, în respectul deontologiei profesionale specifice acestora.

Libertatea de exprimare a jurnaliștilor presupune o posibilă doză de exagerare sau chiar de provocare privitoare la judecățile de valoare pe care le formulează, neputându-se concepe ca un

jurnalist să formuleze judecăți de valoare critice numai cu condiția de a le putea demonstra realitatea (*Cauza Lingens împotriva Austriei, hotărârea din 8 iulie 1986*).

Curtea a decis, însă, că, chiar și atunci când o declarație a unui jurnalist constituie o judecată de valoare, o asemenea judecată făcută fără nicio bază factuală poate să apară ca excesivă și să se situeze, astfel, în afara protecției conferite de art. 10 libertății de exprimare (*Cauza Jerusalem împotriva Austriei, cererea nr. 26958/95, hotărârea din 27 februarie 2001*).

CEDO a statuat și faptul că libertatea de exprimare nu se aplică doar informațiilor sau ideilor care sunt primite favorabil sau privite ca inofensive sau ca o chestiune de indiferență, ci și celor care ofensează, șochează sau deranjează (*Cauza Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei, cererea nr. 49017/99, hotărârea din 17 decembrie 2004*).

În ceea ce privește limitele criticii admisibile, Curtea a statuat că, în cazul funcționarilor care exercită funcții oficiale, ca și în cazul oamenilor politici, acestea trebuie să fie mult mai largi. În același timp, nu se poate spune că funcționarii se expun cu buna știință unui control atent al faptelor și gesturilor lor, exact ca și oamenii politici. În plus, funcționarii, și mai ales magistrații, pe temeiul obligației lor de a fi rezervați, trebuie pentru a-și îndeplini funcțiile lor, să beneficieze de încrederea publicului fără a fi pe nedrept deranjați, fiind chiar necesar să fie protejați de atacuri grave și nefundamentate (*Cauza Janowski împotriva Poloniei, cererea nr. 25716/94, hotărârea din 21 ianuarie 1999, Cauza Ralu Traian Filip împotriva României, cererea nr. 46131/06, decizie de inadmisibilitate*).

De asemenea, cu referire la magistrați, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că atitudinea acestora, chiar și în afara tribunalelor și mai ales când se folosesc de calitatea lor de magistrați, poate constitui o preocupare legitimă a presei și contribuie la dezbaterea asupra funcționării justiției și a moralității celor care sunt garanții justiției (*Cauza Sabou și Pîrcalab împotriva României, cererea nr. 46572/99, hotărârea din 28 septembrie 2004*).

Referitor la art. 8, Curtea Europeană a reamintit ca noțiunea de viață privată cuprinde elemente care se raportează la identitatea unei persoane, cum ar fi: numele său, integritatea sa fizică și morală, iar garanția oferită de art. 8 din CEDO este destinată, în principal, să asigure dezvoltarea personalității fiecărui individ, în relațiile sale cu semenii, fără ingerințe din afară. Așadar, există o zonă de interacțiune dintre individ și terți, care, chiar și într-un context considerat public sau politic, poate aparține vieții private, situație față de care publicarea unor articole defăimătoare interferează cu viața privată a unei persoane, chiar dacă aceasta este și una publică (*Cauza Schüssel c. Austriei, decizia din 21 februarie 2002*).

Curtea reține și faptul că, în cazul în care există un conflict între articolul 10 și articolul 8 din Convenție, dreptul la respectarea vieții private **"merită un respect egal"** cu libertatea de exprimare (*Cauza Von Hannover împotriva Germaniei, nr. 2, hotărârea din 7 februarie 2012, pct. 406*). Statului îi revine obligația pozitivă ce decurge din art. 8 din Convenție, de a menține un just echilibru între protecția dreptului la reputație și libertatea de exprimare protejată de art. 10 din Convenție. Această obligație pozitivă trebuie să se aplice în cazul în care afirmațiile susceptibile să afecteze reputația unei persoane depășesc limitele criticilor acceptabile din perspectiva art. 10 din Convenție (*Cauza Petrina împotriva României, cererea nr. 78060/01, hotărârea din 14 octombrie 2008*).

În ceea ce privește apelul declarat de reclamanta-pârâtă ..., Curtea reține următoarele :

Într-un prim motiv de apel, aceasta critică sentința apelată în sensul că, sub aspectul acțiunii formulate, prima instanță nu a analizat probatoriul pe elementul răspunderii civile delictuale reprezentat de vinovăție, element a cărui gravitate determină un anumit prejudiciu, respectiv un anumit quantum al reparației. De asemenea, în cadrul elementului vinovăție nu a fost corect stabilită forma de vinovăție, respectiv cea a intenției directe, actul jurnalistic ofensator fiind premeditat. Totodată, susține apelanta reclamantă-pârâtă că au fost ignorate și celelalte criterii de apreciere a prejudiciului moral raportate la persoana sa, dar și la celelalte aspecte ce trebuie analizate în cadrul delictelor de presă.

Curtea apreciază că acest prim motiv de apel este întemeiat.

Este evident că, prin săvârșirea faptelor ilicite cauzatoare de prejudicii, s-a produs reclamantei-pârâte un prejudiciu moral constând în consecințele negative asupra reputației acesteia în calitate de conducător al celei mai importante instituții publice în lupta contra activității infracționale, în suferința psihică produsă acesteia ca efect al activității delictuale a pârâților, în

sentimentele de frustrare și de lezare a demnității sale.

Astfel, prejudiciul moral constituie o formă distinctă a prejudiciului civil, iar caracterul inestimabil al acestuia nu poate suprima protecția victimei, despăgubirea acordată acesteia neconstituind atât un echivalent, cât o satisfacție de substituție (*Cauza Janowski contra Poloniei, Cauza Lingens contra Austriei, hotărârea din 8 iulie 1986*).

A admite că nu pot fi acordate despăgubiri bănești pentru repararea prejudiciilor morale deoarece nu există criterii precise, matematice pentru determinarea cuantumului lor înseamnă a subordona această chestiune a dreptului victimei la reparare unei chestiuni privitoare la probațiune, natura nepatrimonială a prejudiciului fiind în favoarea persoanei responsabile de săvârșirea faptei ilicite și culpabile generatoare și în defavoarea persoanei lezate.

Despăgubirea bănească acordată pentru repararea prejudiciului nepatrimonial fiind, prin însăși destinația ei, o categorie juridică cu caracter special, nu poate fi refuzată datorită imposibilității firești de stabilire a unei concordanțe valorice exacte între cuantumul său și gravitatea prejudiciului la a cărei reparare e destinată să contribuie. Este sarcina judecătorului de a realiza operațiunea complexă și delicată de apreciere a tuturor împrejurărilor concrete ale cauzei, a aspectelor în care suferințele și vătămările cauzate se exteriorizează.

În lipsa unor criterii de apreciere a prejudiciului moral consacrate legislativ, dar și în condițiile în care atingerea valorilor intrinseci ale personalității, precum demnitatea, dreptul la propria imagine și dreptul la viață privată, nu e susceptibilă de a fi dovedită, ci numai acele atingeri ce privesc reputația, respectiv percepția terților asupra persoanei vătămate urmare a săvârșirii faptei ilicite cauzatoare de prejudicii, precum și în concordanță cu jurisprudența CEDO, Curtea urmează a avea în vedere criterii precum: importanța valorilor sociale ocrotite și lezate pentru persoana vătămată - demnitatea, reputația, dreptul la propria imagine și la viață privată-, consecințele negative suferite de aceasta pe plan psihic, implicațiile acestora în viața socială a persoanei vătămate, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii aduse acestora, funcția publică deținută de persoana vătămată și notorietatea acesteia în calitate de conducător al celei mai importante structuri specializate în activitatea anticorupție, gravitatea culpei faptuitorilor, mijloacele de lezare a drepturilor personalității, durata faptelor ilicite și rezonanța acestora.

Curtea reține că gravitatea prejudiciului trebuie apreciată, totodată, și în raport de gravitatea culpei, de forma de vinovăție a autorilor faptei ilicite, determinată în funcție de gravitatea afirmațiilor făcute de pârâți printr-un mijloc de comunicare în masă, de calitatea acestora de jurnaliști, de formatori de opinie, calitate ce obligă la prudență în diseminarea informațiilor, la respectarea unor norme deontologice prevăzute de dispozițiile legale incidente, la o riguroasă verificare prealabilă a informațiilor. Astfel, forma de vinovăție a intenției directe, premeditarea actului jurnalistic e de natură a determina un mai mare impact asupra persoanei vătămate în plan psihic, intensitatea cu care consecințele faptelor ilicite cauzatoare de prejudicii au fost resimțite de aceasta în privința unor valori intrinseci precum onoarea, dreptul la imagine și dreptul la viață privată fiind importantă în acest caz, cu înrăuriți asupra întinderii prejudiciului moral, respectiv asupra cuantumului daunelor morale.

În speță, Curtea reține că actul jurnalistic ofensator a fost unul premeditat, acest aspect reieșind în privința realizatorului ... din următoarele probe: invocarea de către pârât a spuselor procurorului ..., deși știa că acesta nu a făcut nicio conexiune între presupuse fapte de corupție și persoana reclamantei-pârâte ("De unde știm că știau? ... Care este dovada pe care ne bazăm?... Ne bazăm chiar pe interceptările făcute de SRI, chiar pe spuselor procurorului"- pagina 7 din transcriptul emisiunii); invitarea în emisiune a pârâtei ..., șeful Departamentului de Investigatii, arătând că aceasta nu e prezentă în mod întâmplător și că avea un material anume pregătit; prezentarea făcută de către realizator ("Vreau să vă dau dezvăluirea promisă, dezvăluirea lucrată azi de ... cu privire la această întâlnire conspirativă și alte elemente ce sunt de interes public cu privire la doamna ..., procuror șef ..., ce ia dosarul lui ... încă din 2011, când el descoperise relația dintre ... și ..., de bani, de mită, de șpagă, de influențare a magistraților și alte relații ale lui ... cu magistrații..." - pagina 25 transcript); prezentarea denaturată a unor imagini reprezentând o întâlnire în spațiul privat între reclamanta-pârâtă și un alt coleg ca fiind "întâlnire conspirativă".

În privința pârâtei ..., intenția directă în lezarea valorii sociale ocrotite - dreptul la viață privată- reiese din punerea în discuție, în cadrul unei emisiuni ce avea ca subiect presupuse implicări în săvârșirea de fapte de corupție a unor înalți demnitari, inclusiv a reclamantei-pârâte, a

unor aspecte privind viața privată a acesteia, ce nu contribuie în niciun fel la dezbaterăa unor teme de ordin general.

În ceea ce îl privește pe pârâțul ..., intenția directă reiese din termenul folosit - "mușamalizare"- cu referire la fapte petrecute cu 3 zile în urmă, precum și din prezentarea aceleiași întâlniri a reclamantei-pârâte cu un coleg ca fiind "întâlnire de mafioți", utilizarea termenului de "mafioți" în acest context inducând publicului ideea de corupție.

Totodată, Curtea va avea în vedere și faptul că gravitatea atingerii aduse demnității, onoarei, dreptului la propria imagine și la viața privată în speță trebuie raportată și la persoana reclamantei-pârâte, la valorile intrinseci ale acesteia, la studiile, funcția acesteia, traseul profesional, dat fiind că percepția unui om despre el însuși se clădește și pe aceste aspecte, la imaginea și demnitatea personală și profesională a acesteia, raportate la aceleași aspecte evocate în precedent, dovedite cu diplomele depuse la dosar (filele 149-156, dosar judecătories, vol.I). De asemenea, se raportează și la mijloacele de lezare a drepturilor personalității- prin intermediul unei emisiuni de televiziune la un post de largă audiență, astfel cum s-a dovedit prin analizele de rating depuse de reclamanta-pârâtă (filele 164 -166, dosar judecătories, vol.I), prin raportul evaluare reacții la înregistrarea acțiunii în daune morale (fila 173, dosar judecătories, vol.I), durata faptelor ilicite- pe parcursul întregii emisiuni și prin preluarea în toate zilele ce-au urmat, inclusiv de alte posturi de televiziune și pe platforma online a SC -, săvârșirea acestora cu intenția directă de a prejudicia, modalitatea de realizare a campaniei de denigrare și acuzații mincinoase, asocierea pârâților la realizarea faptelor ilicite, publicul țintă, funcția publică și notorietatea reclamantei-pârâte așa cum reiese și din diplome, rezonanța faptei ilicite în planul vieții personale și profesionale al reclamantei-pârâte, rezultând din gradul de audiență al mijloacelor prin care au fost diseminate informațiile, amploarea actelor ilicite prin difuzarea emisiunilor la orele de maximă audiență/notorietatea și credibilitatea postului tv Antena 3 ca post specializat de știri și dezbateri publice pe teme de interes general, nivelul maxim de audiență care a fost certificat de însăși pârâta ... la momentul difuzării emisiunilor.

În ceea ce privește pretenția apelantei reclamante-pârâte de corelare a cuantumului daunelor morale, ca echivalent al prejudiciului suferit, cu profitul de care pârâții s-au bucurat ca urmare a cotelor crescute de audiență în timpul emisiunilor acuzatoare, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, dat fiind că nu există un raport de interdependență între acest prejudiciu, respectiv între gravitatea lezării valorilor protegute prin dispozițiile legale evocate și profitul realizat de pârâți ca urmare a săvârșirii faptei. Daunele morale acordate reprezintă în fapt o reparație a prejudiciului creat, neavând caracterul unei amenzi care are ca scop o "disciplinare socială", astfel cum pretinde apelanta reclamantă-pârâtă, nici de beneficiu al persoanei vătămate din profitul obținut prin săvârșirea faptei.

Cât privește dova da prejudiciului moral, practica Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul că prejudiciul produs prin atingerea adusă unor valori intrinseci, precum demnitatea, nu trebuie dovedit, acesta reieșind din materialitatea faptelor ilicite prin care s-a adus atingere unui drept al personalității.

Referitor la atingerea adusă dreptului la demnitate al apelantei-reclamante-pârâte, Curtea constată că afectarea acestui drept rezultă și din chiar inițiativa acesteia de sesizare a Consiliului Național al Audiovizualului, în temeiul Legii nr.504/2002, pentru sancționarea conduitei pretins ilicite a pârâtei SC (filele 15-19 dosar judecătories, vol.I).

Totodată, Curtea va reține că, în dovedirea afectării dreptului la reputație al reclamantei-pârâte, aceasta a depus raportul pentru apărarea independenței sistemului judiciar, a independenței, imparțialității și reputației profesionale a procurorilor nr. 2583/IJ/1690/DIJ/ 637/DIP/2014 (filele 121-142 dosar judecătories, vol.I), ce concluzionează în sensul că, prin afirmațiile emise în spațiul public, a fost afectată nu numai imaginea reclamantei-pârâte, ci și imaginea sistemului judiciar în ansamblu. Urmare a acestui raport, prin hotărârea nr. 882/09.07.2014, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât admiterea cererii de apărare a independenței justiției și admiterea cererii de apărare a reputației profesionale a apelantei reclamante-pârâte ..., procuror șef ...

La aprecierea cuantumului daunelor morale în cauză va fi avută în vedere și jurisprudența CEDO ce a reținut în sensul că daunele morale în cuantum de 13600 EUR acordate de instanța română pentru un delict civil săvârșit înainte de începerea campaniei electorale pentru alegerile locale pentru municipiul de către reclamant față de persoana vătămată ..., la acel moment primar al capitalei și candidat în campania electorală pentru..., au fost corect evaluate, neputându-

se considera că acestea au fost stabilite în mod arbitrar (*Cauza contra României, cererea nr. 29672/05, decizie de inadmisibilitate*).

Astfel, față de jurisprudența CEDO evocată în precedent, aplicând criteriile de determinare a prejudiciului moral susmenționate, prin raportare la datele concrete ale speței pendinte - cadrul în care au fost făcute afirmațiile denigratoare, gravitatea și consecințele acestora, faptul că acestea au avut loc în contextul unei dezbateri de interes general, național, la o televiziune națională și în cadrul unei emisiuni ce se bucură de maximă audiență, la o oră de maximă audiență, că au fost preluate ulterior pentru mai multe zile și în mediul online, precum și de alte televiziuni, calitatea fapturilor de jurnaliști, de formatori de opinie, calitate ce implică o mai mare pondere și respectarea unor norme deontologice în diseminarea informațiilor și dezbateră publică, asocierea lor în săvârșirea faptelor ilicite, forma de vinovăție a activității delictuale - intenția directă, inexistența unei verificări corespunzătoare realizate de aceștia înaintea emisiunii și posibilitatea de a folosi alte exprimări în cursul dezbaterii, dar și funcția publică de maximă importanță deținută de reclamanta-pârâtă, aceea de înalt reprezentant al sistemului judiciar, procuror șef și ..., ce justifică o mai mare protecție, față de obligația de rezervă impusă de statutul acesteia, de prestigiul, autoritatea și încrederea de care deținătorul acestei funcții trebuie să se bucure, valorile sociale lezate și modalitatea producerii atingerii acestora, Curtea apreciază că, prin obligarea pârâților ..., ..., ... și SC ..., în solidar, la plata sumei de 300 000 lei cu titlu de daune morale către reclamanta-pârâtă are loc o compensare a prejudiciului cauzat acesteia prin încălcarea drepturilor sale la onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată.

Acest quantum al daunelor morale este rezultatul aprecierii tuturor criteriilor de determinare a daunelor morale stabilite jurisprudențial și redate în paragraful precedent, și, totodată, al reținerii unui nou criteriu agravant al răspunderii civile delictuale nevalorificat de către prima instanță, și anume: forma de vinovăție a intenției directe, premeditarea actului jurnalistic ofensator, după excluderea răspunderii pârâtului ... și a pârâtului-reclamant

Aceleași criterii expuse anterior conduc la aprecierea, de către Curte, în sensul că daunele morale solicitate de către apelanta-reclamantă-pârâtă sunt disproportionale față de prejudiciul suferit ca urmare a activității delictuale menționate.

Quantumul stabilit de către Curte nu este de natură a restrânge libertatea de exprimare a jurnaliștilor mai mult decât este necesar, nu are un efect disuasiv asupra interesului acestora de a participa la discutarea chestiunilor de interes general și, în niciun caz, nu se poate susține faptul că reprezintă o sumă exorbitantă pentru apelanții-pârâți obligați la plata daunelor morale, în condițiile în care aceștia nu au depus diligențe pentru a dovedi modul de afectare a patrimoniului lor.

Față de circumstanțele săvârșirii faptelor ilicite cauzatoare de prejudicii de către apelanții-pârâți, în cadrul unei dezbateri publice într-o emisiune de televiziune, Curtea va face, așadar, aplicarea disp. art. 1382 Cod Civil privind răspunderea solidară.

În condițiile în care, conform dispozițiilor articolului 477 alin.1 din Codul de procedură civilă, ce reglementează limitele efectului devolutiv al apelului, instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, de către apelanți, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată. Față de faptul că pârâții n-au formulat niciun motiv de apel privind neaplicarea dispozițiilor art. 1383 Cod Civil, potrivit cărora, în raporturile dintre debitorii care răspund solidar, sarcina reparației se împarte proporțional, în măsura în care fiecare a participat la cauzarea prejudiciului ori potrivit cu intenția sau cu gravitatea culpei fiecăruia, dacă această participare nu poate fi stabilită, pentru situația în care nici astfel nu se poate repărți sarcina reparației, fiecare urmând a contribui în mod egal la repararea prejudiciului, Curtea urmează a nu face aplicarea acestei dispoziții.

Curtea reține că apelanta-reclamantă-pârâtă a formulat și un motiv de apel în susținerea căruia a învederat că solicitarea de obligare a pârâtei SC de a prezenta în cadrul fiecărui buletin informativ al zilei, pe parcursul a trei zile consecutive, precum și pe platforma online, a dispoziției hotărârii judecătorești, este una care ar sancționa conduita jurnalistică lipsită de imparțialitate și onestitate a pârâților, prin încălcarea dreptului publicului de a fi corect informat asupra unor aspecte care se impuneau a fi verificate întrucât opinia publică a fost beneficiara acestor dezinformări prin toate mediile de difuzare de care a dispus pârâtă, ori reparația actului ilicit se cuvine să se adreseze aceluiași public, același raționament fiind valabil și în privința apelantului pârât-reclamant, care a folosit platforma publicației online aparținând SC ...

Curtea constată că această solicitare este întemeiată, dar nu pe considerentul caracterului

sanctionator al conduitei jurnalistice, ci de măsură necesară pentru repararea prejudiciului, în sensul prevăzut de art. 253 alin.3 lit.b din Codul civil, corespunzătoare, prin simetrie, cu modalitatea de săvârşire a faptei, precum şi a efectelor de propagare în mass - media a afirmaţiilor denigratoare din emisiune.

În consecinţă, în temeiul disp. art. 253 alin.3 lit.b din Codul Civil, precum şi ale art. 1385 Cod Civil, Curtea va dispune obligarea pârâţilor să formuleze scuze publice reclamantei-pârâte, precum şi să redea, în mod public şi în integralitate, dispozitivul prezentei hotărâri în termen de maxim cinci zile de la data rămânerii definitive a acesteia, după cum urmează:- pentru pârâta în cadrul fiecărui buletin informativ al zilei, pe parcursul a trei zile consecutive, precum şi pe platforma online a acesteia.; pentru pârâţul ..., în cadrul emisiunii realizate de acesta -,....".

Curtea reţine că această obligaţie urmează a fi stabilită de la momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri, faţă de dispoziţiile art. 634 alin.1 pct. 5 din Codul de procedură civilă, dat fiind că prezenta decizie este susceptibilă de exercitarea căii de atac şi recursului.

În ceea ce priveşte motivul de apel în susţinerea căruia apelanta reclamantă-pârâtă pretinde că se impune şi publicarea pe platforma online a publicaţiei, faţă de soluţia pronunţată asupra apelului pârâţului ... în ceea ce priveşte acţiunea principală, Curtea reţine că acesta este neîntemeiat.

Curtea apreciază ca neîntemeiat şi motivul de apel în cadrul căruia apelanta reclamantă-pârâtă invocă netemeinicia soluţiei de respingere a cererii de obligare a pârâţilor la plata de daune cominatorii în cuantum de 100 lei pentru fiecare zi de întârziere, în caz de refuz, întrucât, faţă de dispoziţiile art. 907 din Codul de procedură civilă, pentru neexecutarea obligaţiilor de a face intuitu personae nu se acordă daune cominatorii.

Referitor la motivul de apel prin care se pretinde că era necesară obligarea în solidar a pârâţilor la plata cheltuielilor de judecată la fond, Curtea reţine că, în faţa primei instanţe, reclamanta-pârâtă a solicitat obligarea pârâţilor la plata cheltuielilor de judecată, însă, instanţa nu s-a pronunţat asupra acestei cereri, lăsând-o nesoluţionată. În această situaţie devine incidentă procedura specială de completare a hotărârii reglementată de disp. art. 444 din Codul de procedură civilă. Curtea va avea în vedere şi dispoziţiile art. 445 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora completarea hotărârii nu poate fi cerută pe calea apelului, ci numai în condiţiile art. 444 din Codul de procedură civilă, astfel că apreciază ca neîntemeiat motivul de apel evocat.

În consecinţă, faţă de toate considerentele evocate în precedent, în baza art. 480 alin.1 din Codul de procedură civilă, Curtea va admite apelul declarat de reclamanta-pârâtă ... şi va schimba în parte sentinţa nr. 1243/16.10.2015, pronunţată de Tribunalul Bucureşti – Secţia a V-a Civilă, în sensul că va obliga pe pârâţii ..., .., ... şi SC ... în solidar, la plata sumei de 300 000 (trei sute mii) lei cu titlu de daune morale către reclamanta-pârâtă ... pentru prejudiciul cauzat prin încălcarea drepturilor la onoare, demnitate, reputaţie, imagine şi viaţă privată.

Curtea va obliga pe pârâţii SC şi ... să formuleze scuze publice reclamantei-pârâte ..., precum şi să redea, în mod public şi în integralitate, dispozitivul prezentei hotărâri în termen de maxim cinci zile de la data rămânerii definitive a acesteia, după cum urmează: pe pârâta ... S.A. în cadrul fiecărui buletin informativ al zilei, pe parcursul a trei zile consecutive, precum şi pe platforma online a acesteia.; pe pârâţul ..., în cadrul emisiunii realizate de acesta -,....". Curtea va menţine restul dispoziţiilor sentinţei.

Reţinând culpa procesuală a apelanţilor-pârâţi, în baza dispoziţiilor art. 482 raportat la art. 453 din Codul de procedură civilă, Curtea va obliga pe pârâţii, ... şi SC ..., în solidar, la plata sumei 3650 lei cheltuieli de judecată către reclamanta-pârâtă, reprezentând taxă judiciară de timbru şi onorariu apărător ales în apel, în cuantum de 3600 lei, conform chitanţei aflate la fila 45 din dosarul Curţii de Apel Bucureşti, volumul II.

În ceea ce priveşte apelul declarat de pârâţul-reclamant sub aspectul soluţiei pronunţate asupra cererii de chemare în judecată, Curtea constată că acesta a invocat netemeinicia şi nelegalitatea sentinţei sub 3 aspecte, şi anume: greşita sa obligare, în solidar cu ceilalţi pârâţi persoane fizice, la plata daunelor morale în cuantum de 250.000 lei; neîndeplinirea condiţiilor răspunderii civile delictuale, respectiv, nemotivarea hotărârii cu privire la fapta ilicită şi prejudiciu.

Curtea apreciază că se impune analizarea cu prioritate a celui de-al doilea motiv de apel, referitor la neîndeplinirea condițiilor răspunderii civile delictuale în persoana apelantului-pârât-reclamant, motiv pe care îl consideră întemeiat, pentru următoarele considerente:

Răspunderea civilă delictuală presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: existența unei fapte ilicite, existența unui prejudiciu, existența unei legături de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, precum și vinovăția autorului faptei.

În ceea ce privește prima condiție a răspunderii civile delictuale – existența unei fapte ilicite – Curtea constată că fapta invocată de reclamanta-pârâtă ca fiind prejudiciatoare constă în afirmația făcută de pârâtul-reclamant ...: "Eu aștept ca ... șefa..., să înceteze minciuna...că președintele are imunitate și să îl cerceteze pe ... care nu are nicio imunitate".

Examinând afirmația menționată ca fiind prejudiciatoare, Curtea constată că aceasta reprezintă o judecată de valoare, o opinie exprimată de pârâtul-reclamant în cadrul emisiunii, ce se încadrează în gradul de exagerare permis jurnaliștilor.

În acest sens, în jurisprudența CEDO s-a arătat că folosirea unor expresii care, în mod obiectiv, au caracter insultător (cum ar fi: "lipsit de demnitate", "imoral"), într-un anumit context pot apărea ca fiind judecări de valoare emise în exercitarea dreptului jurnalistului la liberă exprimare. Apreciind că criticile au vizat atitudinea unui înalt responsabil politic, Curtea a subliniat libertatea jurnalistului de a exprima opinii și dreptul de a răspândi idei cu restricțiile permise de paragraful 2 al articolului 10 (*Cauza Lingens împotriva Austriei, hotărârea din 8 iulie 1986*). Articolul 10 protejează nu numai substanța ideilor și informațiilor exprimate, ci și forma în care sunt transmise (*Cauza Oberschlick împotriva Austriei nr. 2, hotărârea din 1 iulie 1997*).

S-a apreciat, într-o altă cauză, și faptul că, cuvintele dure folosite cu privire la un om politic nu sunt afirmații deliberat calomnioase, ci sunt echivalentele unei libertăți jurnalistice ce include și eventuala recurgere la o anumită doză de exagerare, chiar de provocare (*Cauza Dalban împotriva României, hotărârea din 28 septembrie 1999*, *Cauza Vides Aizsardzibas Klubs împotriva Letoniei, hotărârea din 27 mai 2004*).

Raportat la prezenta cauză, se reține că subiectul imunității prezidențiale a constituit obiectul unor numeroase dezbateri publice anterioare emisiunii "... din 19.06.2014, fiind, în mod evident, o temă de interes public.

În acest context, afirmația apelantului-pârât-reclamant apare ca fiind o judecată de valoare, instanța fiind chemată să verifice existența, la momentul afirmării, a unei baze factuale suficiente, pentru a nu fi excesivă.

În acest sens, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a arătat că analiza instanței trebuie să se circumscrie verificării bazei factuale de care a dispus autorul afirmațiilor la momentul efectuării lor, având importanță nu atât adevărul obiectiv al informațiilor, cât buna-credință a autorului lor (*ICCJ, Secțiunea II-a Civilă, decizia nr. 1589 din 10 iunie 2015*).

Curtea reține, în acest sens, invocarea, de către apelantul-pârât-reclamant, ca bază factuală a afirmației sale, a Deciziei nr. 284 din 21 mai 2014, pronunțate de Curtea Constituțională, potrivit căreia președintele nu se bucură de o imunitate specială, ci răspunde în aceleași condiții ca și parlamentarii pentru orice faptă săvârșită în perioada exercitării funcției.

Mai mult, se constată că afirmația apelantului-pârât-reclamant, bazată pe această decizie, nu a avut ca scop să întretină o campanie denigratoare la adresa reclamantei-pârâte, ci a purtat asupra atitudinii acesteia în exercitarea atribuțiilor sale oficiale, a calității sale de magistrat.

Chiar dacă, în folosirea termenului "minciună", apelantul-pârât și-a permis o evidentă exagerare, Curtea constată că afirmația sa se întemeiea pe decizia Curții Constituționale amintite și nu constituia un atac personal nejustificat la adresa reclamantei (*Cauza Aurelian Oprea împotriva României, cererea nr. 12138/08, hotărârea din 19 ianuarie 2016*).

În ceea ce privește Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în Cauza Urechean și Pavlicenco împotriva Republicii Moldova la data de 2 decembrie 2014, Curtea constată că nu prezintă relevanță în prezenta cauză, întrucât a fost pronunțată ulterior efectuării afirmației în discuție, neputând constitui o bază factuală pentru aceasta.

Pentru aceste considerente, Curtea constată că afirmația în discuție nu constituie o faptă ilicită – condiție a răspunderii civile delictuale, întrucât se încadrează în limitele acceptabile ale dreptului la liberă exprimare.

Or, în condițiile în care nu se poate reține săvârșirea unei fapte ilicite, în mod evident nu se mai impune analizarea motivului de apel referitor la prejudiciu, nefiind îndeplinită una dintre condițiile simultane ale atragerii răspunderii civile delictuale.

Prin urmare, Curtea constată că, în mod eronat instanța de fond a apreciat că termenul "minciună" folosit de pârâțul-reclamant este de natură a aduce atingere dreptului reclamantei-pârâte la onoare, demnitate, reputație și imagine, în cauză nefiind îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale în persoana acestuia.

Raportat la aceste considerente, nu se mai impune examinarea primului motiv de apel referitor la solidaritatea răspunderii civile delictuale și nici a celui de-al treilea motiv de apel referitor la nemotivarea hotărârii instanței de fond.

Asupra apelului declarat de pârâțul-reclamant ... cu privire la soluția pronunțată de prima instanță asupra cererii reconvenționale, Curtea reține următoarele:

Prin cererea reconvențională, pârâțul-reclamant a pretins ca fapte ilicite cauzatoare de prejudicii săvârșite de reclamanta-pârâtă și de pârâta ..., introducerea cu rea-credință, de către reclamanta-pârâtă, a unei cereri de chemare în judecată prin care îl acuză că, într-o presupusă participare la o emisiune de la Antena 3, ar fi făcut afirmații la adresa sa, prin care i-ar fi afectat imaginea publică și demnitatea umană, publicarea pe site-ul ... la data de 24 iunie 2014 a comunicatului de presa nr. 906/VIII/3 prin care s-a afirmat despre apelant că ar fi proferat „afirmații mincinoase care au creat un grav prejudiciu de imagine și au adus o gravă atingere demnității umane”, aprobarea de către reclamanta-pârâtă a acestui comunicat ..., respectiv transmiterea către presă a unei copii a cererii de chemare în judecată.

Pretinde că prin toate acestea s-a adus atingere dreptului său la demnitate, reputație, dar s-a și încălcat prezumția de nevinovăție prevăzută de art. 6 pct. 2 din CEDO.

Soluția pronunțată de prima instanță, deși fundamentată pe considerente criticabile, este întemeiată.

Astfel, în speță nu se poate reține că, prin demersurile de publicare a comunicatului ..., s-a produs o încălcare a prezumției de nevinovăție, întrucât prin acesta nu i s-a reproșat realizarea afirmațiilor, ci doar s-a menționat înregistrarea unui demers procesual având la bază afirmațiile făcute de pârâțul-reclamant. Totodată, prin comunicat nu i s-a adus o acuzație pentru a se pune problema prezumției de nevinovăție, ci s-a adus la cunoștința publicului introducerea demersului judiciar, acesta constituind o simplă informare cu privire la acțiunea în justiție a reclamantei-pârâte, având calitatea de procuror șef, conducător al unei instituții publice, ..., în socotirea faptului că afirmațiile aduse vizau fapte pretins săvârșite în această calitate. Nici aprobarea, de către reclamanta-pârâtă, a acestui comunicat nu poate fi încadrată în sfera ilicitului civil, de vreme ce aceasta a fost efectuată în exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege pentru funcția ocupată de aceasta.

De asemenea, introducerea unei cereri de chemare în judecată nu poate fi socotită ca o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii în sensul dispozițiilor legale evocate, aceasta constituind un drept prevăzut de lege a cărui exercitare nu justifică reținerea săvârșirii vreunei fapte ilicite (Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I civilă, decizia nr.255/28.01.2014).

Cât privește calificarea ca fiind faptă ilicită cauzatoare de prejudicii a transmiterii către presă a copiei acțiunii, fapt recunoscut de reclamanta-pârâtă în cuprinsul întâmpinării la cererea reconvențională, Curtea reține că aceasta nu poate fi socotită ca aducând atingere drepturilor privind personalitatea pârâtului-reclamant, câtă vreme chiar pe site-ul ..., al cărei administrator este, a fost publicată această cerere (la fila 328 din volumul I al dosarului judecătorei există copia acțiunii cu sigla ...), atașată articolului cu titlul „... a declarat război jurnaliștilor care au demască poliția politică din justiție”- 25.06.2014 (filele 325-334 dosar judecătorei, vol.I).

Principiul prezumției de nevinovăție, consacrat prin art. 6 pct. 2 din CEDO, a cărui pretinsă încălcare, prin faptele descrise în precedent, a fost invocată de către pârâțul-reclamant, este un principiu ce guvernează procedura judiciară penală și nu procedura civilă, incidența lui neputând fi reținută în judecata cererii reconvenționale formulate.

Astfel, în ceea ce privește critica apelantului pârât-reclamant referitoare la motivarea deficitară a soluției date de prima instanță cu privire la cererea reconvențională, Curtea, menținând soluția de respingere a acesteia ca neîntemeiată, va suplini această motivare conform considerentelor evocate în precedent.

Cât privește ***cererea de amendare cu 1000 lei a reclamantei-pârâte pentru exercitarea cu***

rea-credință a apelului, cerere formulată de apelantul-pârât-reclamant ..., Curtea reține că exercitarea căii de atac a apelului este un drept procesual reglementat pentru orice persoană. Este adevărat că sarcina probei revine părții care formulează pretenția/calea de atac, dar aceasta este o chestiune ce ține de aprecierea temeiniciei demersului procesual, și nu de exercitarea cu rea-credință a unui drept.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 480 alin.1 din Codul de procedură civilă, Curtea va respinge ca nefondat apelul declarat de apelantul-pârât-reclamant ... cu privire la cererea reconvențională, va admite apelul declarat de acesta în privința cererii de chemare în judecată precizată și va schimba în parte sentința, în sensul că va respinge acțiunea precizată, formulată în contradictoriu cu acest pârât, ca neîntemeiată. Va respinge ca neîntemeiată cererea de amendare cu 1000 lei a apelantei reclamante-pârâte pentru exercitarea cu rea-credință a apelului, cerere formulată de același apelant pârât-reclamant.

În baza art. 482 raportat la art. 453 din Codul de procedură civilă, reținând culpa procesuală a apelantei reclamante-pârâte asupra cererii de apel formulate de către pârâtul-reclamant ... cu privire la soluția pronunțată asupra acțiunii precizate, Curtea va obliga pe apelanta reclamantă-pârâtă aflată în culpă procesuală la plata sumei de 50 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată constând în taxă judiciară de timbru, către apelantul pârât-reclamant ..., la data de faptul că, deși a fost asistat de avocat o perioadă și în fața instanței de apel, nu a depus dovezi privind onorariul achitat, ori cu privire la efectuarea altor cheltuieli ocazionate de judecată.

În ceea ce privește apelul declarat de apelantul-pârât ..., Curtea constată că acesta a criticat sentința instanței de fond sub aspectul greșitei soluții de respingere a excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei-pârâte, respectiv sub aspectul nemotivării hotărârii.

Calitatea procesuală este definită de articolul 36 din Codul de procedură civilă, în sensul că rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății. Prin urmare, referindu-ne la calitatea procesuală activă, aceasta presupune identitatea dintre persoana reclamantă și titularul dreptului dedus judecății.

În cauză, reclamanta-pârâtă ... a chemat în judecată pe pârâtul ..., susținând că, prin afirmațiile făcute în cadrul emisiunii "..." din 19.06.2014, alături de ceilalți pârâți, pe tema comună pusă în dezbatere de către moderator, acesta a adus atingere drepturilor sale la onoare, demnitate, reputație și imagine.

Este incontestabil faptul că, în emisiunea în discuție, s-au făcut diverse afirmații la adresa reclamantei-pârâte, cu privire la care aceasta pretinde că i-ar fi lezat drepturile personale-nepatrimoniale menționate, iar ea titular al acestor drepturi pretins lezate, reclamanta-pârâtă justifică pe deplin calitatea procesuală activă în prezentul demers judiciar.

În ce măsură aceste drepturi ale reclamantei-pârâte au fost afectate prin afirmațiile pârâtului ... ori ale celorlalți pârâți, nu pune în discuție calitatea procesuală activă a reclamantei-pârâte, ci, eventual, astfel cum corect a reținut instanța de fond, calitatea procesuală pasivă a pârâtului

Pentru aceste considerente, Curtea apreciază că în mod corect instanța de fond a respins excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei-pârâte, invocate de pârâtul ..., acest prim motiv de apel fiind neîntemeiat.

În ceea ce privește motivul de apel referitor la nemotivarea hotărârii, Curtea constată că, în timp ce soluția de respingere a excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei-pârâte este motivată corespunzător, prima instanță prezentând argumentele ce i-au format convingerea, nu același lucru se poate reține cu privire la antrenarea răspunderii civile delictuale a apelantului-pârât.

În acest sens, Curtea reține că, prin cererea introductivă, reclamanta-pârâtă s-a pretins lezată în drepturile sale, prin următoarele afirmații ale apelantului-pârât: "Realizator: ..., e dovada că acolo e trafic de influență la?: Este mai mult decât dovadă, pentru că eu vreau să readuc aminte un alt caz al zilelor noastre, care poate fi folosit drept argument....: Păi, sunt cam mult lacrimi în comun. Nu vi se pare că peste tot e vorba de niște bani mulți negri, care se plimbă cu valizele pe la putere și pe la niște interlopi?".

Din transcriptul emisiunii difuzate în data de 19.06.2014, Curtea reține că aceste afirmații au fost făcute de către apelantul-pârât ... în contextul în care dezbateră condusă de către moderatorul ... avea un alt subiect, respectiv un pretins trafic de influență decurgând, în opinia acestuia, din interceptări ale unor convorbiri dintre ..., ... și un judecător de la Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și presupuse fapte ale șefului de cabinet al lui

Prin urmare, afirmațiile făcute de apelantul-pârât ... în cadrul emisiunii din 19.06.2014 nu s-au referit la reclamanta-pârâtă, persoana acesteia nefiind adusă în discuția menționată, situație în care nu se poate reține în sarcina acestui pârât săvârșirea unei fapte ilicite cauzatoare de prejudicii împotriva sa.

Pentru aceste considerente, Curtea apreciază că instanța de fond a aplicat eronat dispozițiile art. 1357 din Codul civil privind răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie și, în temeiul dispozițiilor art. 480 alin.1 din Codul de procedură civilă, va admite apelul și va schimba în parte sentința, în sensul că va respinge acțiunea precizată, formulată în contradictoriu cu pârâtul ... ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, Curtea va menține dispozițiile sentinței cu privire la respingerea excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei-pârâte, invocată de acest pârât.

În baza art. 482 raportat la art. 453 din Codul de procedură civilă, Curtea va lua act că apelantul-pârât ... va solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

În ceea ce privește apelul declarat de apelanta-pârâtă, Curtea constată că aceasta a criticat sentința sub două aspecte, și anume: nemotivarea hotărârii cu privire la prejudiciu, respectiv încălcarea și aplicarea greșită a legii în privința răspunderii sale civile delictuale.

Curtea reține că reclamanta-pârâtă s-a pretins lezată în drepturile sale, prin următoarele afirmații ale apelantei-pârâte:

- "Doamna ... a făcut obiectul unor dezvăluiri de presă. Și viața amoroasă a făcut obiectul unor fotografii. S-a spus la un moment dat despre dumneaei cum că ar trăi o relație, o idilă cu acest șofer, SPP-istul despre care se tot vorbește. Însă, ce este important și de menționat în tot acest scandal: anul trecut, doamna ... s-a întâlnit într-o parcare cu un judecător de la Înalta Curte de Casație și Justiție....Este vorba despre domnul ..., fostul consilier al doamnei ..., procurorul care a îngropat dosarul Întâlnirea a fost mai mult decât conspirativă. Cei doi și-au parcat mașina, și-au făcut apariția pe rând, doamna ..., au sesizat jurnaliștii care au surprins în imagini toată această întâlnire, se asigură să vadă dacă e cineva prin preajmă, apar și niște genți pe umărul dumneaei, o geantă în mâna șoferului, unele dintre ele dispar din peisaj... Mă face să mă întreb de ce doamna ... nu vrea să vorbească despre acest incident de astăzi, despre dezvăluirile de azi, de ce nu vrea să dea explicații despre acea întâlnire din parcare, ce avea de împărțit un șef de parchet cu un judecător de la Înalta Curte, fie chiar fostul eu subordonat. Nu cred că este vorba despre o întâlnire instituțională."

- "Reporter: Viața sentimentală a procurorului ... a făcut deliciul presei încă din urmă cu 7 ani. Presa scria că ofițerul desemnat de către ... pentru a-i fi șofer se ocupa și de problemele casnice ale acesteia. De exemplu, jurnaliștii au surprins imagini cu șoferul ... care îi ducea rufele murdare la curățat.

După ce și-a înșarcat șoferul cu vraful de rufe murdare, ... a urcat apoi în mașina ...-ului care o aștepta la scară cu portiera deschisă, iar garda de corp i-a așezat meticulos rufele în portbagaj. Grăbit, ... și-a luat imediat locul la volan, a pornit semnalele luminoase ale mașinii, semn că lenjeriile murdare ale lui ... sunt misiune importantă de grad zero. A intrat nestingherit pe o stradă cu sens interzis, după care a ieșit în bulevard ca să o lase pe ... la Parchetul General.

Presa a mai descoperit la acel moment ceva exprem de interesant. SPP-istul desemnat ... ar fi unul dintre agenții aflați în dispozitivul principal la.... Un argument în acest sens, același .. care a luat-o de acasă pe ... a fost folosit în mai multe ocazii și de către prima-doamnă ... Ulterior, despre cei doi s-a scris că trăiesc o poveste de dragoste. Astăzi însă, a lansat o acuzație extrem de gravă la adresa lui ... A luat mită prin intermediul acestui șofer...

...Am încercat să aflăm ce spune despre aceste acuzații. Dacă zilele trecute explica tacticoasă la televizor cum e cu corupția la nivel înalt, azi șefa .. și-a înghițit limba. S-a ascuns în spatele biroului de presă al instituției, deși acuzația care i-a fost adusă o privea personal.

Comunicat de presă ...: Doamna procuror șef nu comentează acuzația adusă. Atunci când va considera oportun, va emite un punct de vedere.

Oportun, neoportun, ... este, în acest moment, într-o gravă incompatibilitate, ea fiind cea care coordonează instituția ce desfășoară o anchetă ce o vizează direct. Este acuzată că a luat mită pentru a interveni în favoarea lui Anul trecut în noiembrie a avut o întâlnire de taină cu un judecător de la Înalta Curte, instanța unde trebuia să se judece recursul lui Judecătorul cu pricina este nimeni altul decât ..., fostul ei consilier. Procurorul care a îngropat un alt dosar delicat

pentru nu a explicat nici până azi întâlnirea cu pricina, însă acuzațiile aduse capătă o nouă conotație."

- "Nu, și nici nu poate fi anchetată de un procuror care îi este ierarhic subordonat. Este o premieră din punctul ăsta de vedere și juriștii cu experiență spun că doamna ... nu poate fi anchetată decât de către un procuror superior în grad, respectiv de domnul.... Dumneai astăzi nu a vrut să spună absolut nimic. În mod normal, această anchetă ar trebui mutată practic de la ..., pentru că nimeni din ...nu va îndrăzni să o citeze pe șefa... într-un dosar penal, să fim realiști! Faptul că nu a ieșit cu un punct de vedere, să spună: am luat bani, nu am luat bani, ce spune Bercea nu e adevărat. Dumneai are o calitate în acest dosar? Nu știm. Iar faptul că se ascunde în spatele biroului de presă ... mi se pare inadmisibil."

- "ministrul Justiției a numit-o pe doamna ...în această funcție, astăzi asupra șefului ...planează o suspiciune de mare corupție..."

Primul motiv de apel se referă la nemotivarea sentinței cu privire la prejudiciu, respectiv la omisiunea instanței de fond de a analiza probatoriul administrat de apelanta-pârâtă privind lipsa oricărui prejudiciu produs apelantei-reclamante-pârâte, și anume: Barometrul de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale .. în perioadele 18-26 februarie 2015, 21-29 aprilie 2015.

Analizând considerentele sentinței, Curtea constată că instanța de fond nu a arătat motivul pentru care nu a considerat această probă concludentă în cauză, situație ce poate fi, însă, complinită de către instanța de apel prin propriile considerente, atunci când soluția pronunțată urmează a fi menținută.

În acest sens, se reține faptul că apelanții-pârâți au depus la instanța de fond Barometrul de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale în perioadele 18-26 februarie 2015, 21-29 aprilie 2015, (filele 85-95, 109-113 dosar tribunal, vol. I) susținând împrejurarea că, potrivit acestor studii, reclamanta-pârâtă nu a suferit niciun prejudiciu în urma difuzării emisiunii din 19.06.2014, cota sa de popularitate fiind, dimpotrivă, în creștere.

O atare susținere nu poate fi reținută de către instanță, în condițiile în care acest studiu are relevanță strict sub aspectul atingerii dreptului la imagine și reputație, nu și a dreptului la onoare și demnitate. Aceste din urmă drepturi presupun valori intrinseci, proprii persoanei lezate, și nu pot fi măsurate printr-un barometru de sondare a opiniei publice.

Pe de altă parte, chiar și cu privire la dreptul la imagine și reputație, un asemenea barometru ar fi fost relevant numai dacă se prezenta un studiu similar efectuat în perioada anterioară difuzării emisiunii și, prin comparație, ar fi dovedit o creștere a popularității reclamantei-pârâte, studiu anterior ce nu a fost, însă, învocat și depus la dosar.

Curtea constată că este neîntemeiat și cel de-al doilea motiv de apel referitor la aplicarea greșită a legii în privința răspunderii civile delictuale.

Sub acest aspect, Curtea distinge două categorii de afirmații făcute de către apelanta-pârâtă: o primă categorie vizează viața privată a apelantei-reclamante, iar cea de-a doua categorie se referă la un subiect de interes public general, respectiv la aspecte ce vizează conduita apelantei reclamante-pârâte în exercitarea funcției publice deținute. În ambele situații se impune stabilirea unui just echilibru între drepturile protejate de art. 8 din CEDO și libertatea de exprimare protejată de art.10 din CEDO.

În acest sens, în ceea ce privește afirmațiile: "Doamna ...a făcut obiectul unor dezvăluiri de presă. Și viața amorasă a făcut obiectul unor fotografii. S-a spus la un moment dat despre dumneaei cum că ar trăi o relație, o idilă cu acest șofer, SPP-istul despre care se tot vorbește", Curtea constată că acestea fac referire la viața privată a reclamantei-pârâte, drept aflat sub protecția articolului 8 din CEDO.

Din transcriptul emisiunii din 19.06.2014 rezultă și faptul că aceste afirmații ale apelantei-pârâte au fost urmate de prezentarea unui material realizat de către aceasta, în calitate de șef al Departamentului de Investigații ... în care sunt reluate afirmațiile despre viața sentimentală a apelantei-reclamante-pârâte.

Dreptul la viață privată este protejat și de articolul 74 lit.f din Codul civil, potrivit căruia "pot fi considerate ca atingeri aduse vieții private: f) difuzarea de știri, debateri, anchete sau de reportaje scrise ori audiovizuale privind viața intimă, personală sau de familie, fără acordul persoanei în cauză".

Totodată, potrivit articolului 33 alin. 1, 3 și 4 din Decizia nr.220 din 24 februarie 2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual, (1) orice persoană are dreptul la

respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și corespondenței. (3) Este interzisă difuzarea de știri, dezbateri, anchete sau de reportaje audiovizuale care constituie imixtiuni în viața privată și de familie a persoanei, fără acordul acesteia. (4) Fac excepție de la prevederile alin. 3 situațiile în care sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: a) existența unui interes public justificat; b) existența unei legături semnificative și clare între viața privată și de familie a persoanei și interesul public justificat.

Din actele dosarului, Curtea constată că afirmațiile referitoare la viața privată a reclamantei-pârâte nu aveau la bază acordul acesteia, contrar prevederilor legale menționate.

Pe de altă parte, în cauză nu sunt îndeplinite nici condițiile de excepție prevăzute la alineatul 4 al articolului 33, referitor la interesul public justificat și legătura dintre viața privată a reclamantei-pârâte și acest interes public.

În acest sens, Curtea reține că noțiunea de "interes public justificat" este definită de articolul 31 din Decizia nr. 220/2011: "*sunt considerate a fi de interes public justificat orice probleme, fapte sau evenimente care influențează societatea sau o comunitate, în special cu privire la: a) prevenirea sau probarea săvârșirii unei fapte cu incidență penală; b) protejarea sănătății sau siguranței publice; c) semnalarea unor afirmații înșelătoare sau a unor cazuri de incompetență care afectează publicul*".

În cauză, afirmațiile apelantei-pârâte cu privire la viața privată a reclamantei nu constituie informații de interes public justificat, astfel că a reținut instanța de fond, neîncadrându-se în niciuna din ipotezele menționate mai sus.

În doctrina juridică s-a arătat și faptul că Curtea Europeană de Justiție a statuat, în jurisprudența sa, că publicarea unor fotografii, ce o prezentau pe reclamantă, singură sau însoțită de alte persoane, în activitatea sa cotidiană, ține de viața sa privată (*Cauza Von Hannover c. Germaniei*, hotărârea din 24 iunie 2004).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit și criteriile ce trebuie analizate pentru a asigura echilibrul dintre dreptul la libertatea de exprimare și dreptul la respectarea vieții private, respectiv: contribuția la o dezbatere de interes general; notorietatea persoanei vizate și subiectul articolului; comportamentul anterior al persoanei în cauză; metoda de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora; conținutul, forma și repercusiunile publicării; gravitatea sancțiunii impuse. (*Cauza Axel Springer AG împotriva Germaniei*, cererea nr. 39954/08, hotărârea din 7 februarie 2012, *Cauza Ralu Tivian Filip împotriva României*).

Aplicând aceste criterii la prezenta cauză, Curtea constată că emisiunea "... din 19.06.2014 a avut ca temă de dezbatere "Regimul ... se prăbușește în direct", respectiv presupuse fapte de corupție săvârșite de persoane aflate în funcții înalte în societatea românească, cu privire la care apăruseră elemente noi, în condițiile arestării lui

În acest context, afirmațiile făcute de către apelanta-pârâtă ... privind viața sentimentală a reclamantei-pârâte, cu referire la relatări ale presei din anii 2012-2013, nu au vreo legătură cu tema emisiunii.

În consecință, în contextul în care tema emisiunii se referea la presupuse fapte de corupție la nivel înalt și lipsa de independență a justiției în România, aspectele legate de viața privată a reclamantei dintr-o perioadă mult anterioară emisiunii nu reprezintă o contribuție la o dezbatere de interes general.

Sub acest aspect, nu poate fi reținută susținerea apelantei-pârâte în sensul că interesul general era justificat de faptul că această idilă se consuma cu un angajat SPP, care îi era reclamantei-pârâte atât șofer, cât și boyguard, în condițiile în care tema dezbaterii era constituită, astfel cum s-a arătat, de presupuse fapte de corupție săvârșite la nivel înalt.

Cât privește împrejurarea că buna-credință a apelantei-pârâte este întărită de declarația dată de către fostul procuror ..., subalterna apelantei-reclamante în cadrul Parchetului General, Curtea reține că relatările invocate sunt ulterioare emisiunii din 19.06.2014, astfel cum rezultă din chiar susținerile apelantei-pârâte, neputând constitui o bază factuală suficientă pentru afirmațiile făcute. Aceasta vorbește despre relatări ce se găsesc pe site-ul .. în data de 31.07.2014 și pe site-ul ... în data de 29.07.2014, ulterioare emisiunii din 19.06.2014.

Mai mult, cu privire la notorietatea persoanei vizate, Curtea reține împrejurarea că apelanta-reclamantă este magistrat – procuror și deținea, la momentul difuzării emisiunii în litigiu, funcția de procuror șef al ...

În jurisprudența CEDO s-a statuat că un articol prin care se urmărește doar să se satisfacă simpla curiozitate a unei părți a publicului asupra unor aspecte din viața privată a unei persoane fără a contribui la o dezbatere de interes general, în pofida notorietății persoanei vizate, impune o interpretare mai strictă a libertății de exprimare (*Cauza Societe Prisma Presse împotriva Franței, hotărârea din 2 iulie 2003*).

Cât privește comportamentul anterior al persoanei în cauză, Curtea reține susținerea apelantei-pârâte, în sensul că afirmațiile referitoare la viața privată a reclamantei au fost făcute și în anii precedenți în presă, apelanta prezentând foarte pe scurt ceea ce s-a afirmat deja în presă de către alte persoane.

Împrejurarea că, în anii anteriori, în presă au apărut articole pe aceeași temă nu înlătură, însă, obligația apelantei-pârâte de a acționa cu bună-credință și, implicit, răspundere, apelantei-pârâte pentru atingerea adusă dreptului la viața privată al reclamantei.

Există obligația apelantei-pârâte de a se asigura că aceste informații se circumscriu unui interes public justificat și, în caz afirmativ, de a realiza o verificare minimă a informațiilor difuzate. Chiar dacă informațiile respective fuseseră deja aduse la cunoștința publicului, aceasta nu înseamnă că reluarea lor în cadrul emisiunii din 19.06.2014 nu este de natură a aduce atingere dreptului la viața privată al reclamantei.

Lipsită de relevanță este și susținerea potrivit căreia reclamanta nu a înțeles să poarte vreo procedură judiciară împotriva persoanelor care au făcut acele afirmații în anii precedenți, o atare împrejurare neînlăturând răspunderea apelantei-pârâte pentru prejudiciul moral cauzat prin afirmațiile făcute.

Pe de altă parte, chiar și în ipoteza în care asemenea afirmații au fost făcute de alte persoane și doar reluate de apelanta-pârâtă, acesteia îi revine obligația de a verifica veridicitatea informațiilor înainte de a le difuza. Obligația de bună credință a jurnalistului impune verificarea informațiilor, chiar și în ipoteza în care acestea fuseseră aduse la cunoștința publicului anterior, de către alte persoane, o atare împrejurare nejustificând diseminarea unor informații nereale.

În acest sens, în *Cauza Tănăsoaica împotriva României*, CEDO a statuat că, reluând informații atribuite unor terți, reclamantul ar fi trebuit să facă dovada unei mai mari rigori și a unei prudențe deosebite înainte de a le publica (cererea nr. 3466/2003, decizie de inadmisibilitate).

Sub acest aspect, Curtea reține și jurisprudența CEDO în *Cauza Wirtschafts Trend Zeitschriften – Verlags GmbH contra Austriei*, invocată de apelanta-pârâtă, potrivit căreia necesitatea de a furniza o bază factuală este mai puțin stringentă în cazul în care faptele sunt deja cunoscute de către public. „Mai puțin stringentă” nu înseamnă, însă, lipsa oricărei obligații de verificare a realității informațiilor și nici înlăturarea răspunderii jurnalistului pentru veridicitatea informațiilor difuzate.

Nu poate fi avută în vedere nici susținerea potrivit căreia în mod greșit instanța de fond nu a făcut aplicarea dispozițiilor art. 358 teza I din Codul de procedură civilă cu privire la recunoașterea deplină sau un început de dovadă în folosul celui care a propus interogatoriu. Se susține în acest sens, faptul că, prin răspunsul la interogatoriu, reclamanta-pârâtă s-a referit la articolele apărute în anul 2008, și nu la cele din 2012, practic nerăspunzând la întrebarea pusă.

Curtea constată că, în cauză, nu sunt incidente prevederile art. 358 teza I din Codul de procedură civilă, întrucât reclamanta nu a refuzat să răspundă la întrebarea pusă, răspunsul său fiind consemnat în scris.

În acest context al referirilor la viața privată a apelantei-reclamante-pârâte, apelanta-pârâtă a făcut și afirmații legate de întâlnirea acesteia cu judecătorul ... în parcare, prezentând-o ca fiind „o întâlnire mai mult decât conspirativă”. Se subliniază acest caracter conspirativ, apelanta-pârâtă arătând că: „doamna ... se asigura să vadă dacă e cineva prin preajmă, apar și niște genți pe umărul dumneaei, o geantă în mâna șoferului, unele dintre ele dispar din peisaj... Mă face să mă întreb de ce doamna ... nu vrea să vorbească despre acest incident de astăzi, despre dezvăluirile de azi, de ce nu vrea să dea explicații despre acea întâlnire din parcare, ce avea de împărțit un șef de parchet cu un judecător de la Înalta Curte, fie chiar fostul ei subordonat. Nu cred că este vorba despre o întâlnire instituțională...”.

Chiar dacă aceste afirmații se circumscriu sferei judecăților de valoare, Curtea reține că o atare împrejurare nu absolvă pe apelanta-pârâtă de obligația de a avea o bază factuală suficientă, pentru a nu se situa în afara protecției conferite de art. 10 libertății de exprimare.

În doctrina juridică s-a arătat că jurisprudența CEDO este constantă în a afirma faptul că judecățile de valoare se bucură de protecția art. 10 cu condiția ca ele să se bazeze pe niște fapte adevărate sau să fie susținute de o argumentare logică a autorului lor (*cauza Lingens vs Austria, hotărârea din 8 iulie 1986*).

Curtea de la Strassbourg a făcut distincție, în privința judecăților de valoare, după cum acestea aveau la bază o investigație serioasă și detaliată a cauzei respective, prin care ziariștii demonstrau convingător elementele de fapt pe care și-au bazat judecata de valoare (*Cauza De Haes și Gijssels vs Belgia, hotărârea din 24 februarie 1997*), ori afirmațiile aveau un caracter general și nediferențiat, în contextul lipsei unei investigații corespunzătoare și a unei corecte stabiliri a situației de fapt (*Cauza Prager și Oberschlich vs Austria, hotărârea din 26 aprilie 1995*).

Or, Curtea constată că apelanta-pârâtă nu a prezentat o asemenea bază factuală ce a determinat-o să aprecieze că întâlnirea respectivă avea caracter conspirativ. De altfel, se reține și faptul că deși apelanta-pârâtă a afirmat că această "întâlnire conspirativă" a avut loc "anul trecut în noiembrie", în realitate, astfel cum rezultă din declarația martorului (fișele 16-17 dosar tribunal, vol.I), ea a avut loc în luna iulie 2014. De asemenea, a rezultat din probele administrate și faptul că întâlnirea respectivă a avut loc într-o parcare publică, în fața unei săli de sport la care apelanta-reclamantă-pârâtă avea abonament.

În aceste condiții, Curtea reține că, pornind de la o situație reală – întâlnirea apelantei-reclamante-pârâte cu judecătorul ... într-o parcare publică, prin judecățile de valoare enunțate, apelanta-pârâtă a denaturat realitatea, inducând opiniei publice mesajul unei întâlniri conspirative, fără a avea niciun indiciu în acest sens. Se reține că afirmațiile respective nu au avut ca scop informarea corectă a populației cu privire la un subiect de interes public, ci denigrarea apelantei-reclamante-pârâte.

În ceea ce privește afirmația potrivit căreia "...asupra șefului ... planează o suspiciune de mare corupție...", Curtea reține că aceasta constituie o judecată de valoare aparținând apelantei-pârâte, reprezentând concluzia trasă de aceasta la finalul emisiunii în discuție.

Curtea reține obligația furnizorilor de servicii media audiovizuale, instituită de prevederile art. 64 din Decizia nr. 220/2011, ca informarea cu privire la un subiect, fapt sau eveniment să fie corectă, verificată și prezentată în mod imparțial și cu bună-credință, iar în cazul în care informația provine din surse confidențiale sau a căror credibilitate nu este suficient verificată, să se menționeze explicit acest fapt.

Baza factuală suficientă invocată de către apelanta-pârâtă constă în declarația ..., dată în mașina poliției, în fața sedului ..., în data de 19.06.2014.

În cauză, Curtea constată că baza factuală a judecății de valoare menționate constă în declarația dată de o persoană ce făcea obiectul unei proceduri judiciare penale desfășurate de instituția condusă de către apelanta-reclamantă-pârâtă, situație în care credibilitatea acestei declarații nu este suficient verificată și nici nu s-a menționat explicit acest lucru.

Or, apelanta-pârâtă nu a făcut mențiunea, în cuprinsul emisiunii, cu privire la faptul că credibilitatea informației respective nu a fost suficient verificată.

În doctrina juridică se arată, cu referire la Cauza Bladet Tromsø și Stensaas vs Norvegia (hotărârea CEDO din 20 mai 1999), că, în cazul reportajelor bazate pe conversații, în care jurnalistul ajută la difuzarea declarațiilor unui terț în cursul interviului, trebuie să existe motive particulare care să permită înlăturarea obligației care incumbă jurnalistului de a verifica declarațiile factuale calomnioase pentru particulari. Sunt avute în vedere natura și gradul calomniei, dar și chestiunea de a ști până la ce punct ziarul putea în mod rezonabil să considere sursele respective ca fiind credibile pentru aceste declarații (*Cauza Mc Vicar vs Marea Britanie, hotărârea din 7 mai 2000*, *Cauza Pedersen și Baadsgaard vs Danemarca, hotărârea Marii Camere din 17 decembrie 2004*).

Nu se poate reține, sub acest aspect, incidența Cauzei Salov vs Ucraina, hotărârea menționată referindu-se la afirmații factuale, și nu la judecăți de valoare.

Neîntemeiat este și motivul de apel referitor la nedovedirea, de către apelanta-reclamantă-pârâtă, a prejudiciului suferit.

În acest sens, jurisprudența CEDO a statuat constant faptul că încălcarea art. 8 din Convenție este în legătură directă cu prejudiciul moral constând în sentimente de frustrare și neliniște pe care le resimte reclamantul și pe care constatarea unei încălcări, respectiv publicarea hotărârii nu sunt suficiente pentru a le repara.

Sub acest aspect, Curtea apreciază că, indubitabil, apelanta-reclamantă-pârâtă a suferit un prejudiciu moral ca urmare a atingerii aduse dreptului său la imagine, onoare, viață privată în ansamblu. Dacă, în ceea ce privește atingerea adusă dreptului la onoare și demnitate, fiind valori intrinseci, nu este necesară dovedirea distinctă a prejudiciului, în ceea ce privește atingerea adusă dreptului la imagine și reputație, Curtea reține că acesta a fost dovedit prin probe administrate, astfel cum s-a arătat în precedent.

Cu privire la etica deontologică a jurnaliștilor, Curtea reține și faptul că, prin **Rezoluția nr. 1003/1993 privind etica jurnalismului**, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a conturat principiile de etică a jurnalismului, în acord cu principiile conturate de CEDO, arătând că difuzarea știrilor trebuie să fie bazată pe adevăr, asigurată prin mijloace adecvate de verificare și demonstrare și pe imparțialitate în prezentare, descriere și narare (pct.4). Exprimarea opiniilor poate include gânduri sau comentarii asupra unor idei sau remarci generale privind știrile despre evenimentele actuale. Chiar dacă opiniile sunt întotdeauna subiective și nu pot servi ca și criteriu pentru veridicitate, este necesar ca opiniile să fie exprimate onest și etic (pct.5). Opiniile sub formă de comentarii asupra evenimentelor sau acțiunilor privind persoane fizice sau instituțiile nu trebuie să respingă sau să defăimeze realitatea faptelor și datelor (pct.6). Se arată și faptul că jurnalismul nu trebuie să modifice informația veridică, imparțială și opiniile oneste sau să se utilizeze în scopuri de informare, pentru a crea sau influența opinia publică, deoarece pe legalitatea acestuia se bazează respectarea dreptului fundamental de informare a cetățenilor (pct. 21).

Se impune a arăta și faptul că, potrivit **Codului Deontologic Unic** elaborat de Convenția Organizațiilor de Media, adoptat în 2009, jurnalistul va face demersuri rezonabile pentru a verifica informațiile înainte de a le publica (pct. 6.1.). În relatarea faptelor și opiniilor, jurnalistul va acționa cu bună-credință. Jurnalistul nu are dreptul să prezinte opinii drept fapte. Jurnalistul va face demersuri rezonabile pentru a separa faptele de opinii. Jurnalistul trebuie să exprime opinii pe o bază factuală (pct.8). Jurnalistul este dator să respecte dreptul la viața privată și demnitatea persoanelor (inclusiv aspectele care țin de familie, domiciliu și corespondență). Amestecul în viața privată este permis numai atunci când interesul public prevalează în fața protecției imaginii persoanei (pct.9).

Pentru aceste considerente, Curtea apreciază că relatările și opiniile de valoare ale apelantei-pârâte ... din emisiunea în discuție pun sub semnul întrebării noțiunea de "bună-credință" a acesteia în exercițiul libertății de exprimare și de informare a publicului. Prin afirmațiile referitoare la viața privată a apelantei-reclamante-pârâte, respectiv prin emiterea unor judecăți de valoare fără a avea o bază factuală suficientă și credibilă, apelanta-pârâtă a depășit limitele criticilor acceptabile în temeiul art. 10 din Convenție și a adus atingere dreptului reclamantei-pârâte la viață privată, demnitate, reputație și onoare, valori protejate de art. 8 din Convenție, fiind îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale.

În ceea ce privește motivul de apel referitor la quantumul despăgubirilor, Curtea constată că, prin sentința apelată, instanța de fond a dispus obligarea pârâților în solidar la plata sumei de 250.000 lei cu titlu de daune morale.

Appreciază apelanta-pârâtă faptul că acest quantum ridicat al daunelor morale, respectiv solidaritatea existentă între pârâți cu privire la plata acestora, sunt elemente ce conduc la un efect împovărător sub aspect financiar, respectiv la descurajarea mass-media în îndeplinirea rolului de a alerta publicul în caz de abuz aparent sau prezumat al vreunei autorități sau reprezentant al vreunei autorități publice.

În ceea ce privește solidaritatea obligației de plată a daunelor morale, Curtea reține incidența prevederilor art. 1382 din Codul civil, potrivit cărora, *față de persoana prejudiciată, cei ce răspund pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuti solidar la reparație.*

Aceasta nu înseamnă, însă, că, în raporturile dintre debitori, sarcina reparației nu poate fi împărțită, obligația de plată ce revine, în concret, fiecăruia dintre debitori fiind stabilită potrivit criteriilor enumerate de prevederile art. 1383 din Codul civil.

În acest sens, se reține că, potrivit acestui text de lege, *"între cei care răspund solidar, sarcina reparației se împarte proporțional în măsura în care fiecare a participat la cauzarea prejudiciului ori potrivit cu intenția sau cu gravitatea culpei fiecăruia, dacă această participare nu poate fi stabilită. În cazul în care nici astfel nu se poate împărți sarcina reparației, fiecare va contribui în mod egal la repararea prejudiciului"*.

În concluzie, chiar dacă apelanta-reclamantă-pârâtă, în temeiul solidarității, se poate îndrepta pentru întreaga sumă împotriva oricăruia dintre debitori, aceasta nu înseamnă că sancțiunea aplicată, în concret, fiecăruia dintre pârâți constă în întreaga sumă, aceasta urmând a fi împărțită conform criteriile prevăzute de art. 1383 din Codul civil.

Criteriile de împărțire a obligației de plată a daunelor morale între debitori nu au putut fi, însă, analizate, de către instanța de apel în condițiile în care pârâții nu au înțeles să invoce, în favoarea lor, aplicarea dispozițiilor art. 1383 din Codul civil.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 9 alin.2 din Codul de procedură civilă, obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările părților, dreptul de dispoziție fiind un principiu fundamental ce guvernează procesul civil. Articolul 22 alin.6 din Codul de procedură civilă, prevede și faptul că judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investiției, în afară de cazurile în care legea ar dispune altfel.

Verificând actele dosarului, Curtea constată că pârâții nu au invocat în fața instanței de fond dispozițiile art. 1383 din Codul civil, pentru a solicita, în ipoteza stabilirii răspunderii lor civile delictuale, împărțirea sarcinii reparației.

Mai mult, nici prin motivele de apel, apelanții-pârâți nu au înțeles să invoce dispozițiile legale menționate. Instanța de apel nu poate face aplicarea, din oficiu, a prevederilor art. 1383 din Codul civil, limitele efectului devolutiv al apelului fiind stabilite de art. 476-478 din Codul de procedură civilă.

De altfel, nimic nu împiedică părțile să procedeze la o împărțire a obligației de plată prin bună învoială sau pe cale judiciară, în timpul sau ulterior executării obligației de plată către apelanta-reclamantă-pârâtă.

Nu poate fi avută în vedere nici susținerea cu privire la cuantumul excesiv al daunelor morale prin raportare la salariul mediu pe economie în anul 2015, un atare element de raportare neavând relevanță în cauză.

Astfel, se reține faptul că jurisprudența CEDO invocată de apelanții-pârâți face referire la situația financiară a jurnaliștilor, și nu la salariul mediu pe economie, ca și criteriu de apreciere a proporționalității sancțiunii aplicate cu prejudiciul moral cauzat (*Cauza Kapsis și Danikas vs Grecia, cererea nr. 52137/12 hotărârea din 19 ianuarie 2017*).

Sub acest aspect, Curtea reține că apelanta-pârâtă nu a invocat propria situație financiară pentru a justifica susținerea cu privire la cuantumul exagerat al daunelor morale. Nu a făcut niciun fel de susțineri cu privire la efectele negative pe care un asemenea cuantum al daunelor l-ar produce asupra sa, respectiv împrăștierea că, prin plata unor asemenea daune, îi este pusă în pericol existența, după cum nu a înțeles nici să se prevaleze de dispozițiile legale ce permit împărțirea sarcinii reparației între codebitori.

Pentru aceste considerente, Curtea constată că instanța de fond a aplicat corect dispozițiile art. 1357 din Codul civil privind răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie și, în temeiul art. 480 alin.1 din Codul de procedură civilă, va respinge apelul declarat de apelanta-pârâtă ...ca neîntemeiat.

În ceea ce privește apelul declarat de apelantul-pârât ..., Curtea constată că, similar celorlalți apelanți-pârâți, acesta a criticat sentința sub două aspecte, și anume: nemotivarea hotărârii, respectiv încălcarea și aplicarea greșită a legii în privința răspunderii sale civile delictuale.

Curtea reține că reclamanta-pârâtă s-a pretins lezată în drepturile sale, prin următoarele afirmații ale apelantului-pârât:

- "Întrebarea fundamentală este dacă doamna ...-a ocupat de protecția personală a domnului și a familiei sale. Iar la această întrebare doamna ... trebuie să răspundă. La aceste întrebări trebuie să se ofere un răspuns, de ce de ani de zile se mușamalizează ceea ce făcea ..., cu toate că ei știau. De unde știm că știau? Care este dovada pe care ne bazăm? Ne bazăm chiar pe interceptările ... chiar pe spusele procurorului ..., chiar pe stenogramele ce sunt încă din 2011. De acum 3 ani de zile. Ascultați-le, priviți-le, sunt subtitrate."

- "Vreau să vă dau dezvăluirea promisă, dezvăluirea lucrată azi de ... cu privire la această întâlnire conspirativă și alte elemente ce sunt de interes public cu privire la doamna ... procuror șef ..., ce ia dosarul lui ... încă din 2011, când el descoperise relația dintre ...și ..., de bani, de mită, de șpagă, de influențare a magistraților și alte relații ale lui .. cu magistrații. Materialul!"

- "Dacă ... a vehiculat numele lui . numele. ... și alte nume în promisiunile de trafic de influență, nu cumva doamna ...este în incompatibilitate, cum corect spunea .. în acest material? Se poate investiga doamna ... pe sine dacă a vorbit cu ... despre acest caz?"

- "Ce motive de întâlnire, pentru întâlniri din astea conspirative, există pentru procurorul șef al ... să se întâlnească cu un judecător de la Înalta Curte?"

Primul motiv de apel se referă la nemotivarea sentinței atât cu privire la prejudiciu, respectiv la omisiunea instanței de fond de a analiza probatoriul administrat de apelant privind lipsa oricărui prejudiciu suferit de apelanta-reclamantă-pârâtă, și anume: Barometrul de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale .. în perioadele 18-26 februarie 2015, 21-29 aprilie 2015, cât și cu privire la fapta ilicită și baza factuală.

Referitor la nemotivarea sentinței cu privire la prejudiciu, Curtea constată că acest motiv de apel este identic cu cel invocat de către apelanta-pârâtă, urmând să fi avute în vedere considerentele deja arătate cu ocazia examinării apelului acesteia.

Cu privire la nemotivarea sentinței referitor la fapta ilicită și baza factuală, apelantul-pârât invocă faptul că instanța de fond nu a avut în vedere acțiunea disciplinară pornită de Consiliul Superior al Magistraturii împotriva procurorului ..., ca raport oficial ce constituie baza factuală a afirmațiilor sale și dovedește buna sa credință, nearătând rațiunile pentru care a înlăturat probele administrate de acest apelant.

Analizând considerentele sentinței, Curtea constată că instanța de fond nu a arătat motivul pentru care nu a apreciat această probă concludentă în cauză, situație ce poate fi, însă, complinită de către instanța de apel prin propriile considerente, cu ocazia analizării celui de-al doilea motiv de apel. Sub acest aspect, atât fapta ilicită, cât și prejudiciul, respectiv probele administrate de către părți pentru dovedirea acestor elemente ale răspunderii civile delictuale vor fi analizate în cadrul examinării celui de-al doilea motiv de apel.

Curtea constată că este neîntemeiat și cel de-al doilea motiv de apel referitor la aplicarea greșită a legii în privința răspunderii civile delictuale.

În acest sens, Curtea constată că răspunderea civilă delictuală a acestui apelant-pârât urmează a fi analizată dintr-o dublă perspectivă, acesta acționând în cadrul emisiunii "... " din 19.06.2014, atât în calitate de realizator/moderator al emisiunii, cât și de jurnalist. Obligațiilor de bună-credință și de etică profesională specifice jurnalistului li se adaugă cele specifice funcției de realizator/moderator al emisiunii obligatii expres reglementate de Decizia nr. 220/2011.

Curtea constată că, în calitate de moderator, dar și de jurnalist, apelantul-pârât a formulat următoarea întrebare: "Întrebarea fundamentală este dacă doamna ... s-a ocupat de protecția personală a domnului ... și a familiei sale. Iar la această întrebare doamna ... trebuie să răspundă".

Apreciază apelantul faptul că această întrebare, și nu afirmație, privește o situație de interes general, ce are la bază un suport factual suficient pentru judecata de valoare emisă, suport constând în declarațiile procurorului ... și raportul Inspecției Judiciare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, confirmate ulterior de decizia civilă nr. 1/14 ianuarie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție în dosarul nr. 3177/1/2012.

Curtea constată că întrebarea enunțată, precum și celelalte afirmații ale acestui apelant au fost făcute în cadrul emisiunii "... " din 19.06.2014, ce avea ca temă de dezbatere o pretinsă corupție existentă la nivelul unor înalți funcționari din aparatul administrației centrale și din sistemul judiciar, tema de interes public general.

Curtea constată și faptul, deja expus cu ocazia analizării apelului declarat de pârâta ... că afirmațiile au vizat persoana apelantei-reclamante-pârâte ..., ce exercita, la momentul emisiunii respective, funcția de magistrat-procuror, dar și de procuror-șef al ...

În jurisprudența CEDO s-a arătat că, deși textele reclamanților erau formulate sub o formă interogativă, ce ar fi putut conduce la ideea că este vorba numai de suspiciuni de corupție, atunci când se examinează aceste texte în ansamblul articolului, reiese că acesta din urmă conținea imputații faptice și că reclamanții intenționau să transmită opiniei publice un mesaj puțin echivoc, respectiv că petentul nu era apt nici profesional, nici moral, să-și exercite funcția de procuror. A apreciat Curtea că, în absența bunei-credințe, articolul reclamanților nu poate fi considerat a fi expresia dozei de exagerare sau provocare acceptată în cadrul libertății de exprimare (*Cauza Stângu și Scutelnic contra României, hotărârea din 31 ianuarie 2006, par. 50; Cauza Ralu Traian Filip împotriva României, cererea nr. 46131/06, par.37*).

Raportat la întregul context în care a fost formulată această întrebare, astfel cum rezultă din transcriptul emisiunii, Curtea reține că mesajul pe care apelantul-pârât a dorit să-l transmită opiniei publice este acela potrivit căruia apelanta-reclamantă și-a exercitat abuziv funcția de procuror-șef ... nevalorificând informații despre care avea cunoștință, legate de săvârșirea unor fapte penale și luând dosarul penal de la procurorul îndrituit să îl instrumenteze, cu scopul de a asigura protecția familiei prezidențiale.

Cât privește baza factuală despre care face vorbire apelantul-pârât în legătură cu afirmațiile sale, respectiv declarațiile procurorului și raportul ... Curtea reține că acestea nu cuprind niciun fel de mențiuni referitoare la persoana apelantei-reclamante-pârâte, mențiuni care să îl îndrituiască pe apelant să pună întrebarea în discuție.

Sub acest aspect, declarațiile anterioare ale procurorului ... sunt în concordanță cu declarația dată în fața instanței de fond, în sensul că acesta nu a asociat vreodată numele reclamantei-pârâte cu fapte de corupție și nu a imputat acestuia nici retragerea dosarului penal în 2011 și nici ieșirea la pensie (filele 45-48 dosar TMB, vol.I).

De altfel, din chiar transcriptul emisiunii în litigiu rezultă că apelantul-pârât a redat, în citat, declarația procurorului dată în februarie 2011, prin care acesta arăta: "... există o caracatiță în jurul lui Nu vorbesc despre factorul politic. Magistrați ceva? Nu spun, există persoane sus-puse și cu asta am terminat". Prin urmare, chiar declarația citată de apelant nu conține nicio referire la persoana apelantei-reclamante-pârâte, introducerea numelui apelantei-reclamante în acest context fiind realizată de apelant.

Mai mult, se reține și faptul că, potrivit declarației date în fața instanței de fond, martorul a fost contactat de către apelantul-pârât ... anterior realizării emisiunii în litigiu, acesta declarând că nu a asociat vreodată numele reclamantei-pârâte cu fapte de corupție, iar la întrebarea apelantului-pârât dacă, în opinia sa, reclamanta-pârâtă ar fi putut să ia foloase necuvenite de la numitul ..., răspunsul său a fost negativ, situație de natură a contura absența bunei-credințe a jurnalistului (filele 47-48 dosar TMB, vol.I).

Prin urmare, reținând că declarațiile procurorului ... și raportul Inspecției Judiciare nu conțin niciun fel de referiri la persoana apelantei-reclamante-pârâte legat de preluarea, pretins abuzivă, a dosarului penal instrumentat în anul 2011 de către acest procuror, Curtea constată că, în mod corect, instanța de fond a apreciat că afirmațiile apelantului nu au o bază factuală suficientă, fiind de natură a aduce atingere dreptului reclamantei-pârâte la onoare, demnitate, reputație. În lipsa unei baze factuale suficiente, întrebarea formulată de apelantul-pârât nu era destinată a asigura o informare corectă a opiniei publice, ci a denigra persoana apelantei-reclamante-pârâtă, punând sub semnul îndoielii buna-credință a jurnalistului.

De altfel, din chiar cuprinsul motivelor de apel, Curtea reține susținerea apelantului-pârât potrivit căreia, din notele de redare a convorbirilor telefonice interceptate în dosarul penal nr.927/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Olt (dosar instrumentat de procurorul ... și vizându-l pe numitul ..., zis ... astfel cum a relatat procurorul de caz presei, rezultă implicarea în fapte de corupție a unor persoane din aparatul de stat central. Se reține, însă, și faptul că nu se face nicio mențiune cu privire la persoana apelantei-reclamante-pârâte în acest context.

Aceeași concluzie se desprinde și din analiza acțiunii disciplinare pornite împotriva procurorului ... (filele 228-259 dosar judecătorec), paragraful indicat de către apelantul-pârât făcând vorbire despre "eventuala implicare a lui ... fratele Președintelui României, în instrumentarea cauzei", și nu despre persoana apelantei-reclamante-pârâte.

Împrejurarea că toate afirmațiile menționate au apărut în presă încă din anul 2011 este lipsită de relevanță sub aspectul existenței unei baze factuale suficiente pentru judecata de valoare emisă de către apelant, în condițiile în care nu există niciun element care să conducă la concluzia sugerată de acesta, în sensul implicării apelantei-reclamante-pârâte în activități ilegale.

Nici comunicatul de presă emis de ... la data de 24 martie 2011 (fila 260 dosar judecătorec, vol.I), nu poate constitui bază factuală suficientă pentru afirmațiile făcute de apelant în cadrul emisiunii. Acest comunicat doar aducea la cunoștința publicului faptul că la Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt și parchetele subordonate nu se află înregistrat și nu există vreun dosar în care să se efectueze cercetări față de ... pentru infracțiunea de trafic de influență sau alte infracțiuni.

Nu poate constitui o bază factuală suficientă pentru judecățile de valoare emise de apelant nici împrejurarea că dosarul penal menționat a fost preluat de la procurorul Astfel, din cuprinsul acțiunii disciplinare menționate de apelant se reține că dosarul în discuție a fost preluat pentru a fi

instrumentat în continuare de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova, în baza Rezoluției nr. 2828/II/6/4.03.2011, în temeiul dispozițiilor art. 209 alin.4¹ din Codul de procedură penală (fila 240 dosar judecătorește, vol.I). Împotriva deciziei de preluare a dosarelor penale instrumentate, procurorul ... a formulat plângere la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ce a fost respinsă ca inadmisibilă de către Procurorul General, funcție îndeplinită la acel moment de către apelanta-reclamantă (fila 243 dosar judecătorește, vol.I).

Or, soluționarea unor asemenea plângeri constituia o atribuție de serviciu ce revenea apelantei-reclamante-pârâte, în exercitarea funcției de Procuror General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție deținute la nivelul anului 2011. A interpreta îndeplinirea acestei atribuții de serviciu în sensul că apelanta-reclamantă-pârâtă a dorit să "musamalizeze" ancheta în acel dosar, pentru a proteja familia prezidențială, fără a avea niciun indiciu în acest sens reprezintă o denaturare a realității cu scopul denigrării acesteia, și nu al informării corecte a publicului.

De altfel, deși apelantul arată că, prin respingerea plângerii, Procurorul General a confirmat preluarea dosarelor de la ... , nu arată în ce fel o atare măsură confirmă suspiciunile de corupție cu privire la persoana apelantei-reclamante-pârâte.

Nu se poate susține faptul că afirmația potrivit căreia Parchetul General, condus de reclamanta-pârâtă, a preluat dosarul, este o judecată de valoare care vizează modul în care apelanta și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu, în condițiile în care se sugerează săvârșirea unor fapte ilegale de către apelanta-reclamantă-pârâtă, fără a exista o bază factuală suficientă.

În mod evident, o eventuală pasivitate a organelor în drept de a lua măsuri, timp de 3 ani, în condițiile în care, se susține că în spațiul public apăruseră informații clare privind presupusa implicare a ... în fapte de corupție, constituie o temă de dezbatere de interes public. Însă judecățile de valoare de natură a sugera publicului săvârșirea de fapte de corupție, de către apelanta-reclamantă-pârâtă, ce ar explica această pasivitate, în lipsa celor mai simple indicii în acest sens, denotă lipsa de bună-credință și de deontologie profesională a jurnalistului și depășește limitele acceptabile ale libertății de exprimare.

Este adevărat că intră în rândul judecăților de valoare și toate acele afirmații care vizează modul în care o persoană își exercită atribuțiile, chiar și dacă la baza acestor critici stau anumite fapte determinate, inclusiv afirmația după care o anumită acțiune este ilegală, dar CEDO nu a înlăturat, în acest sens, în *Carza Vișes Aizsardzibas Klubs* invocată de apelant, necesitatea existenței cel puțin a unor indicii sau elemente că informația factuală este adevărată.

În ceea ce privește invocarea, de către apelant, a cauzei *Salov versus Ucraina*, Curtea reține că aceasta se referă, astfel cum arată chiar apelantul-pârât, la afirmații factuale, și nu la judecăți de valoare, neavând relevanță în cauză.

În ceea ce privește invocarea deciziei civile nr. 1/14.01.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 3177/1/2012, Curtea reține că apelantii-pârâți susțin că acest înscris confirmă baza factuală menționată, respectiv declarațiile procurorului ... și raportul Inspecției Judiciare, deși au luat cunoștință despre motivarea deciziei respective ulterior emisiunii în litigiu.

Curtea constată că apelantii-pârâți au fost decăzuți din dreptul de a propune această probă în apel. În acest sens, se reține că, deși proba a fost propusă prin cererea de apel și înscrisul a fost atașat cererii, instanța de apel a omis a se pronunța cu privire la această cerere de probe, iar prin încheierea interlocutorie din 23.03.2016, reținând că părțile nu mai au alte cereri, a constatat finalizata cercetarea judecătorească, în conformitate cu prevederile art. 482 raportat la art. 244 alin.1 și 3 din Codul de procedură civilă și a acordat termen pentru dezbaterea fondului.

Curtea reține că, la termenul acordat – 06.04.2016, nici instanța din oficiu și nici pârâții nu au invocat faptul că această cerere de probe nu a fost soluționată în cursul cercetării judecătorești, în condițiile art.390 din Codul de procedură civilă. Constatând din nou că părțile nu mai au alte cereri, instanța de apel a acordat cuvântul părților în dezbaterea fondului apelurilor, în conformitate cu prevederile art. 392 din Codul de procedură civilă.

În urma primei strămutări a cauzei de la Curtea de Apel București la Curtea de Apel Pitești, această instanță a incuviințat, în temeiul dispozițiilor art. 390 din Codul de procedură civilă, proba cu înscrisul reprezentat de decizia civilă nr. 1/14.01.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 3177/1/2012.

Prin cea de-a doua încheiere de strămutare a cauzei, de la Curtea de Apel Pitești la Curtea de Apel Ploiești, Înalta Curte de Casație și Justiție a anulat această dispoziție a instanței de apel, alături de toate celelalte măsuri de incuviințare sau respingere de probe.

În consecință, în urma celor două strămutări ale prezentei cauze, față de actele de procedură menținute, respectiv anulate de către ICCJ, raportat la momentul procesual al acordării cuvântului părților asupra fondului apelurilor, prevăzut de art. 392 Cod procedură civilă, dar și raportat la Decizia nr. 70/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea a constatat că apelanții-pârâți sunt decăzuți din dreptul a solicita încuviințarea acestei probe, instanța de apel urmând a nu avea în vedere, cu ocazia examinării ansamblului probatoriului administrat în cauză, înscrisul reprezentat de decizia civilă nr. 1/14.01.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 3177/1/2012.

Se reține și întrebarea: *"Ce motive de întâlnire, pentru întâlniri din astea conspirative, există pentru procurorul șef al ... să se întâlnească cu un judecător de la Înalta Curte?"*, prin care apelantul-pârât... sugerează opiniei publice caracterul conspirativ al acestor întâlniri, în contextul creat prin difuzarea materialului realizat de către apelanta-pârâtă ..., respectiv prin afișarea unei fotografii realizate de ziarul ... în anul 2013, prezentând-o pe reclamanta-pârâtă împreună cu fostul său consilier, într-o parcare publică.

Or, nu rezultă din probele administrate în cauză baza factuală suficientă pentru emiterea unei asemenea judecăți de valoare.

Ca realizator și moderator al emisiunii, dar și ca jurnalist, apelantului-pârât ... ai îi reveneau obligațiile prevăzute de art. 40 din Decizia nr. 220/2011, respectiv art. 74 alin.1 litera h din Codul civil.

Potrivit dispozițiilor articolului 40 din Decizia nr. 220/2011 (în forma în vigoare la data de 19.06.2014), *în virtutea dreptului la propria imagine, în cazul în care în programele audiovizuale se aduc acuzații unei persoane privind fapte sau comportamente ilegale ori imorale, acestea trebuie susținute cu dovezi, iar persoanele acuzate au dreptul să intervină pentru a-și exprima punctul de vedere; dacă acuzațiile sunt aduse de furnizorul de servicii media audiovizuale, acesta trebuie să respecte principiul audiatur et altera pars, în situația în care persoana vizată refuză să prezinte un punct de vedere, trebuie să se precizeze acest fapt. (2) Moderatorii programelor au obligația să solicite ferm interlocutorilor să probeze afirmațiile acuzatoare sau să indice, cel puțin, probele care le susțin, pentru a permite publicului să evalueze cât de justificate sunt acuzațiile. (3) Moderatorii programelor au obligația să nu folosească și să nu permită invitaților să folosească un limbaj injurios sau să instige la violență. (4) Este interzisă utilizarea cu rea-credință a numelui, imaginii, vocii sau asemănării cu o altă persoană în programele audiovizuale. (5) Orice referire peiorativă la adresa persoanelor în vârstă sau cu dizabilități, precum și punerea acestora în situații ridicole ori umilitoare sunt interzise în cadrul programelor audiovizuale.*

Dreptul la viață privată este protejat și de articolul 74 lit.f din Codul civil, potrivit căruia *pot fi considerate ca atingeri aduse vieții private: f) difuzarea de știri, dezbateri, anchete sau de reportaje scrise ori audiovizuale privind viața intimă, personală sau de familie, fără acordul persoanei în cauză.*

Articolul 74 alin.1 lit. h din Codul civil prevede faptul că, poate fi considerată ca atingere adusă vieții private: *h) utilizarea, cu rea-credință, a numelui, imaginii, vocii sau asemănării cu o altă persoană.*

Raportat la aceste texte legale, Curtea constată că apelantul-pârât ... nu a solicitat apelantei-reclamante-pârâte acordul cu privire la difuzarea de știri privind viața sentimentală și nu a respectat, în calitate de moderator al emisiunii, obligația de a solicita ferm interlocutorilor să probeze afirmațiile acuzatoare sau să indice, cel puțin, probele care le susțin, nepermițând astfel publicului să evalueze justetea acuzațiilor.

Nici în ceea ce privește intervențiile sale, apelantul nu a arătat probele sau elementele care au susținut afirmațiile la adresa apelantei-reclamante-pârâte, pentru ca publicul, corect informat, să aprecieze cu privire la realitatea acestor acuzații.

Totodată, acest apelant nu a respectat obligația ca informarea cu privire la un subiect, fapt sau eveniment să fie corectă, verificată și prezentată în mod imparțial și cu bună-credință.

Nu a fost respectată nici obligația de a menționa explicit faptul că informația provine din surse a căror credibilitate nu este suficient verificată, dimpotrivă, apelantul arătând că *"există anumite rezerve în a-l crede pe ... care țipa din dubă, dar, pe de altă parte, toate lucrurile pe care le-a spus această familie s-au adeverit"*. Fără a menționa faptul că credibilitatea declarațiilor lui ... nu a fost suficient verificată, apelantul sugerează opiniei publice gradul ridicat de credibilitate al acestora.

Se reține, în acest sens, jurisprudența CEDO în care se arată că, preluând declarațiile unei terțe persoane, jurnaliștii trebuie să dovedească cu mai multă rigoare și într-un mod special bună-credință, prin coroborarea acestor declarații cu alte elemente doveditoare (*Cauza Stângu și Scutelnicu versus România, hotărârea din 31 ianuarie 2006, par. 53*).

Nu se poate reține susținerea potrivit căreia acuzațiile aduse de ... apelantei-reclamante-pârâte au fost preluate și dezbătute pe larg de ansamblul mass-media, ceea ce determină necesitatea de a furniza o bază factuală mai puțin stringentă, iar posibilul impact asupra reputației reclamantului este mult mai limitat, în condițiile în care acele acuze au fost făcute în chiar ziua emisiunii. Faptul că au fost preluate de mass-media nu înlătură obligația jurnaliștilor de a manifesta bună-credință în îndeplinirea actului jurnalistic, de a efectua verificările minimale și, respectiv, de a preciza faptul că informația provine din surse a căror credibilitate nu este suficient verificată.

Se reține și jurisprudența CEDO potrivit căreia protecția dreptului jurnaliștilor de a transmite informații cu privire la probleme de interes general impune ca aceștia să acționeze cu bună-credință și pe o bază de fapt corectă și să ofere informații "de încredere și precise", în conformitate cu etica jurnalistică. Se impun motive speciale înainte ca media să poată fi scutită de obligația sa obișnuită de a verifica declarațiile de fapt prin care sunt calomniate persoane particulare. Dacă există astfel de motive depinde în special de natura și gradul calomniei în cauză și măsura în care cei din media pot considera în mod rezonabil că sursele lor sunt de încredere în ceea ce privește afirmațiile (*Cauza Bjork Eidsdottir împotriva Islandei, hotărâre din 10 iulie 2012, par. 70*).

Pentru aceste considerente, Curtea apreciază că întrebările, judecățile de valoare ale apelantului-pârât ... din emisiunea în discuție pun sub semnul întrebării noțiunea de "bună-credință" a acestuia în exercițiul libertății de exprimare și de informare a publicului. Prin modul de realizare a emisiunii, prin colaborarea cu apelanta-pârâtă ... realizarea și prezentarea materialului referitor la viața privată a apelantei-reclamante, respectiv prin emiterea unor judecăți de valoare fără a avea o bază factuală suficientă și credibilă, în condițiile reglementate de Decizia nr. 220/2011, apelantul-pârât a depășit limitele criticilor acceptabile în temeiul art. 10 din Convenție și a adus atingere dreptului reclamantei-pârâte la viață privată, demnitate, imagine, reputație și onoare, valori protejate de art. 8 din Convenție, fiind îndeplinite condițiile răspunderii sale civile delictuale.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia apelanta-reclamantă-pârâtă nu a dovedit prejudiciul moral, Curtea reține ca argumente, considerentele ce motivează soluția dată apelului declarat de apelanta-reclamantă-pârâtă.

În ceea ce privește motivul de apel referitor la cuantumul despăgubirilor, Curtea constată că susținerile acestui apelant sunt identice cu cele formulate de către apelanta-pârâtă ..., considerentele prezentei decizii cu privire la acest motiv de apel urmând a fi comune.

Pentru aceste considerente, Curtea constată că instanța de fond a aplicat corect dispozițiile art. 1357 din Codul civil privind răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie și, în temeiul art. 480 alin.1 din Codul de procedură civilă, va respinge apelul declarat de apelantul-pârât ca neîntemeiat.

În ceea ce privește apelul declarat de apelantul-pârât ... Curtea constată că, similar celorlalți apelanți-pârâți, acesta a criticat sentința sub două aspecte, și anume: nemotivarea hotărârii în ceea ce privește prejudiciul și fapta ilicită, respectiv încălcarea și aplicarea greșită a legii în privința răspunderii sale civile delictuale.

Curtea reține că reclamanta s-a pretins lezată în drepturile sale prin următoarele afirmații ale apelantului-pârât:

- "Asta mai vreau să spun despre ...: Ați mers în perioada în care ... a intervenit în dosarul ăsta ca procuror general, în partea aia din 2011, dar ... ar trebui ea să se aresteze, ori singură, ori să o ajute poate ăia, nevolnicii ceilalți de la Parchetul General, pentru faptul că a mușamalizat acum dosarul ăsta timp de câteva zile bune, până în seara în care ați difuzat dumneavoastră imaginile, pentru că asta a făcut a încercat să mătrășească dosarul ăsta, să-l închidă, să-l îngroape, de vineri, de când a intrat în posesia imaginilor până aseară, când le-ați difuzat dumneavoastră. Pentru asta este la fel de aretabilă ca pentru abuzul ăsta în funcție";

- "...Niciun motiv. Asta-i întâlnire de mafioți. Nu poți să te întâlnești, procuror general șef cu judecător de la Înalta Curte în parcare.... Asta e întâlnire între golani, între mafioți, eventual între niște securiști care schimbă niște informații, dar în niciun caz întâlnire între reprezentanții cei mai înalți ai justiției independente din România.

Primul motiv de apel se referă la nemotivarea sentinței atât cu privire la prejudiciu, respectiv la omisiunea instanței de fond de a analiza probatoriul administrat de apelantă privind lipsa oricărui prejudiciu, și anume: Barometrul de opinie întocmit de Grupul de studii socio-comportamentale ... în perioadele 18-26 februarie 2015, 21-29 aprilie 2015, cât și cu privire la fapta ilicită și baza factuală.

Curtea constată că acest prim motiv de apel este identic cu cel invocat de către apelantul-pârât ..., urmând a fi avute în vedere considerentele deja arătate cu ocazia examinării apelului acestuia.

Curtea constată că este neîntemeiat și cel de-al doilea motiv de apel referitor la aplicarea greșită a legii în privința răspunderii civile delictuale.

În acest sens, Curtea constată că apelantul-pârât critică sentința instanței de fond sub aspectul reținerii eronate a relei sale credințe și a lipsei unei baze factuale la emiterea judecăților de valoare menționate.

În ceea ce privește prima afirmație- "... .. ar trebui ea să se aresteze, ori singură, ori să o ajute poate ăia, nevolnicii ceilalți de la Parchetul General, pentru faptul că a mușamalizat acum dosarul ăsta timp de câteva zile bune, până în seara în care ați difuzat dumneavoastră imaginile, pentru că asta a făcut a încercat să mătrășească dosarul ăsta, să-l închidă, să-l îngroape" -, invocă apelantul-pârât, ca bază factuală suficientă, acte oficiale, și anume: declarații ale procurorului de caz, poziția CSM expusă în cadrul acțiunii disciplinare îndreptate împotriva procurorului de caz, înregistrări care probează implicarea în fapte de corupție a domnului Se susține de către apelant și împrejurarea că această bază factuală întemeiată pe acte oficiale este dublată de faptul că Parchetul General, deși știa de această situație încă din anul 2011, nu a întreprins vreo măsură cu privire la acesta până în seara anului 2014.

În primul rând, se impune a arăta faptul că aceste afirmații, referitoare la "mușamalizarea dosarului", "mătrășirea, închiderea, îngroparea dosarului" sunt apreciate de către Curte ca judecăți de valoare referitoare la modul în care apelanta-reclamantă și-a exercitat atribuțiile de serviciu (Cauza Vides Aizsardzibas Klubs).

Într-o atare situație, chiar dacă nu există obligația de a dovedi realitatea afirmațiilor ce constituie opinii personale, apelantului-pârât îi revine, însă, obligația de a prezenta o bază factuală suficientă pentru aceste afirmații.

În analiza afirmațiilor apelantului-pârât, se impune a arăta susținerea apelantului-pârât referitoare la confuzia instanței de fond cu privire la dosarul ce face obiectul afirmațiilor sale. Susține apelantul că dosarul la care a făcut referire este cel instrumentat de către procurorul ... în anul 2011, și nu plângerea penală formulată de familia ... la jumătatea lunii iunie 2014.

Se reține, din chiar cuprinsul motivelor de apel, faptul că primul dosar menționat, având nr. 927/P/2011, a fost înregistrat pe rolul Parchetului de pe lângă Tribunalul Olt și instrumentat de procurorul ..., având ca obiect infracțiunea de tentativă de omor calificat, inculpat fiind ... Acest dosar a fost preluat și instrumentat de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova.

Independent de acest dosar, din raportul Inspecției Judiciare nr. 2583/IJ/1690/DIJ/337/DIP/2014, se reține că, la data de 06.06.2014 a fost înregistrat la ... dosarul nr. 227/P/2014, ca urmare a denunțului formulat de ... care a sesizat săvârșirea unor infracțiuni de trafic de influență de către ... și ...

Or, reținând afirmațiile apelantului-pârât din transcriptul emisiunii, Curtea constată că acesta s-a referit expres la dosarul penal nr. 227/P/2014, format în urma denunțului formulat de ... la data de 06.06.2014, și nu la cel instrumentat de procurorul în anul 2011.

Astfel, deși face o introducere prin referirea la dosarul din 2011 ("ați mers în perioada în care ... a intervenit în dosarul ăsta ca procuror general, în partea aia din 2011,..."), apelantul-pârât precizează că "... ..i ar trebui ea să se aresteze, ori singură, ori să o ajute poate ăia, nevolnicii ceilalți de la Parchetul General, pentru faptul că a mușamalizat acum dosarul ăsta timp de câteva zile bune, până în seara în care ați difuzat dumneavoastră imaginile, pentru că asta a făcut a încercat să mătrășească dosarul ăsta, să-l închidă, să-l îngroape, de vineri, de când a intrat în posesia imaginilor până aseară, când le-ați difuzat dumneavoastră".

O atare concluzie se întemeiază pe modul de formulare al afirmațiilor, dar și pe întregul context al emisiunii. Astfel, apelantul-pârât folosește expresiile "timp de câteva zile, până ați difuzat imaginile", respectiv "... de vineri, de când a intrat în posesia imaginilor, până aseară...". Ori, imaginile despre care se face vorbire se refereau la dosarul penal format la ..., având ca obiect

denunțul formulat de, dosar ce a fost preluat de către ... și nu la cel aflat la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova.

Făcând referire la dosarul nr. 227/P/2014, Curtea constată că apelantul-pârât nu a invocat niciun fel de bază factuală pentru judecățile de valoare emise cu privire la mușamalizarea dosarului preluat de la ..., de către apelanta-reclamantă-pârâtă.

Curtea reține lipsa de diligență a acestui apelant în efectuarea verificărilor minimale cerute de deontologia specifică profesiei de jurnalist cu privire la stadiul cercetărilor penale în dosarul menționat. Se rețin, sub acest aspect, și concluziile raportului Inspecției Judiciare menționat anterior în sensul efectuării de acte de urmărire penală în mod ritmic, afirmațiile enunțate în cuprinsul emisiunii fiind fără acoperire faptică (fila 13 raport).

Pe de altă parte, Curtea constată că, în motivele de apel, baza factuală invocată de către apelant se referă la dosarul instrumentat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt, în anul 2011, preluat în acel an de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova și nu la dosarul preluat de la ...

Chiar și în ipoteza în care s-ar aprecia că afirmațiile apelantului se referă la dosarul instrumentat în anul 2011 de către procurorul ... de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt, Curtea nu va putea reține ca bază factuală suficientă actele oficiale invocate de apelant, întrucât toate acele acte nu fac nicio mențiune cu privire la persoana apelantei-reclamante-pârâte. De altfel, chiar și atunci când le enumeră și le precizează conținutul, în cadrul motivelor de apel, apelantul-pârât nu arată, în concret, care declarații sau paragrafe din acte se referă la apelanta-reclamantă-pârâtă și care au stat la baza formării opiniei sale potrivit căreia apelanta-reclamantă-pârâtă, în exercitarea abuzivă a atribuțiilor de serviciu, a "mușamalizat, mătrășit ori îngropat" dosarul în discuție.

Constatând identitatea susținerilor apelantului ... cu privire la baza factuală suficientă (declarațiile procurorului, acțiunea disciplinară exercitată împotriva acestuia, comunicatul Parchetului General, pasivitatea organelor în drept), cu cele ale apelantului-pârât, Curtea apreciază că nu se mai impune reluarea considerentelor, pe acest aspect, din cadrul analizei apelului acestui din urmă apelant, considerentele fiind comune.

Aceleași considerente arătate la apelul pârâtului ... urmează a fi avute în vedere și cu privire la invocarea, ca înscris probator, a deciziei civile nr. 1/2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în condițiile în care acest înscris nu a fost încuviințat și administrat ca probă în apel, apărările întemeiate pe acesta neinformând obiectul analizei instanței de apel.

În consecință, Curtea constată că, în mod corect, instanța de fond a apreciat că afirmațiile apelantului-pârât ... nu au o bază factuală suficientă, fiind de natură a aduce atingere dreptului reclamantei-pârâte la onoare, demnitate și reputație. În lipsa unei baze factuale suficiente, afirmațiile apelantului-pârât nu erau destinate informării corecte a opiniei publice, ci denigrării persoanei apelantei-reclamante-pârâte, punând sub semnul îndoielii buna-credință a jurnalistului.

În ceea ce privește afirmațiile "...Niciun motiv. Asta-i întâlnire de mafioți. Nu poți să te întâlnești, procuror general șef cu judecător de la Înalta Curte în parcare.... Asta e întâlnire între golani, între mafioți, eventual între niște securiști care schimbă niște informații, dar în niciun caz întâlnire între reprezentanții mei mai înalți ai justiției independente din România", Curtea reține că acestea au fost făcute în cadrul dialogului cu apelanții-pârâți și ..., în urma prezentării fotografiei ce o înmățașea pe apelanta-reclamantă-pârâtă, într-o parcare publică, împreună cu fostul consilier ... judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin folosirea intenționată a unor expresii insultătoare, cum ar fi: "întâlnire de mafioți", "întâlnire între golani, între mafioți, eventual între securiști care schimbă niște informații", în contextul creat de ceilalți doi apelanți-pârâți în sensul caracterizării acestei întâlniri ca fiind conspirativă, apelantul-pârât a urmărit să inducă opiniei publice ideea unei întâlniri în scopul desfășurării unor activități ilegale, prezentând denaturat realitatea unei întâlniri din viața privată a apelantei-reclamante-pârâte cu fostul său consilier, ce avusese loc cu un an în urmă.

În acest sens, în Raportul Inspecției Judiciare menționat se arată faptul că "se acreditează ideea că întâlnirea respectivă este în legătură directă cu acuzațiile formulate în data de 19.06.2014, că aceasta nu este permisă de statutul celor două persoane".

Curtea reține și faptul că termenii folosiți sunt ofensatori și nu se încadrează în doza de provocare și exagerare permisă în exercitarea libertății de exprimare, nefiind necesari pentru transmiterea mesajului critic al jurnalistului cu privire la "nivelul scăzut la care s-a făcut o asemenea întâlnire".

Pentru aceste considerente, Curtea apreciază că prin afirmațiile făcute fără a avea o bază factuală suficientă și credibilă, apelantul-pârât a depășit limitele criticilor acceptabile în temeiul art. 10 din Convenție și a adus atingere dreptului reclamantei-pârâte la demnitate, reputație și onoare, valori protejate de art. 8 din Convenție, fiind îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale.

În ceea ce privește motivele de apel referitoare la nedovedirea prejudiciului moral de către apelanta-reclamantă-pârâtă, respectiv la cuantumul daunelor morale, fiind identice cu cele invocate și de către apelanții-pârâți ...și ..., vor fi avute în vedere considerentele deja expuse cu ocazia analizării acestor apeluri.

Pentru aceste considerente, Curtea constată că instanța de fond a aplicat corect dispozițiile art. 1357 din Codul civil privind răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie și, în temeiul art. 480 alin.1 din Codul de procedură civilă, va respinge apelul declarat de apelantul-pârât ..., ca neîntemeiat.

În ceea ce privește **apelul declarat de apelanta-pârâtă SC ...**, Curtea reține că, deși instanța de fond a apreciat ca fiind îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale a comitentului pentru fapta prepușilor, în temeiul dispozițiilor art. 1373 din Codul civil, ce atrage răspunderea solidară, decurgând din însușirea expresă a tuturor afirmațiilor făcute de apelanții-pârâți, angajați ori colaboratori, în cadrul emisiunii din 19.06.2014 în cauză există și o răspundere pentru fapta proprie a acestei pârâte, în condițiile art. 1357 din Codul civil raportat la art. 3 din Legea audiovizualului nr. 504/2002 și art. 64, 65 din Decizia nr. 220/2011.

În ceea ce privește răspunderea civilă delictuală a apelantei-pârâte, în calitate de comitent, în raport de pârâții ..., ... și ..., Curtea constată că aceasta nu a contestat existența raportului de prepușenie. În această situație, fiind îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie a apelanților-pârâți menționați, dar și condițiile specifice răspunderii comitentului pentru fapta prepușilor, în mod corect a fost stabilită și răspunderea civilă delictuală solidară, în calitate de comitent, a apelantei-pârâte persoană juridică, în conformitate cu prevederile art. 1373 și 1382 din Codul civil.

Curtea observă că, prin motivele de apel, apelanta-pârâtă a arătat faptul că nu poate fi obligată în solidar la plata daunelor morale, pentru afirmațiile făcute de apelantul-pârât ..., întrucât acestea nu o priveau pe reclamanta. Raportat la soluția pronunțată, de respingere a acțiunii reclamantei-pârâte îndreptată împotriva pârâtului ..., Curtea constată că, implicit, a fost înlăturată și obligația de plată a daunelor morale stabilită, în solidar, și în sarcina acestuia. Nefiind, însă, individualizată partea acestui pârât, în calitate de codebitor, din totalul daunelor morale, de către prima instanță solidaritatea apelantei-pârâte se va menține, în raport de ceilalți apelanți-pârâți menționați, pentru întreaga sumă.

În ceea ce privește răspunderea apelantei-pârâte pentru fapta proprie, Curtea constată că fapta ilicită cauzatoare de prejudicii ce poate fi reținută în sarcina acesteia rezidă din încălcarea obligațiilor prevăzute de dispozițiile art. 3 alin.2 și 3 din Legea audiovizualului nr. 504/2002 și de art. 64 și 65 din Decizia nr. 220/2011.

Potrivit dispozițiilor art. 3 alin.2 și 3 din Legea nr. 504/2002, *"toți furnizorii de servicii media audiovizuale au obligația să asigure informarea obiectivă a publicului prin prezentarea corectă a faptelor și evenimentelor și să favorizeze libera formare a opiniilor. Răspunderea pentru conținutul serviciilor de programe difuzate, inclusiv al comunicărilor comerciale audiovizuale, revine, în condițiile legii, furnizorului de servicii media audiovizuale"*.

De asemenea, se reține că, potrivit dispozițiilor art. 64 din Decizia nr. 220/2011, *"în virtutea dreptului fundamental al publicului la informare, furnizorii de servicii media audiovizuale trebuie să respecte următoarele principii: a) asigurarea unei distincții clare între fapte și opinii; b) informarea cu privire la un subiect, fapt sau eveniment să fie corectă, verificată și prezentată în mod imparțial și cu bună-credință.(2) În cazul în care informațiile prezentate se dovedesc a fi eronate în mod semnificativ, furnizorul de servicii media audiovizuale trebuie să aducă rectificările necesare în cel mai scurt timp și în condiții similare de difuzare. (3) În cazul în care informația provine din surse confidențiale sau a căror credibilitate nu este suficient verificată, se va menționa explicit acest fapt"*.

De asemenea, articolul 65 din Decizia nr. 220/2011 prevede că: *"în emisiunile de știri și dezbateri, radiodifuzorii trebuie să respecte următoarele reguli: a) rigoare și acuratețe în redactarea și prezentarea știrilor; b) între subiectul tratat și imaginile ce însoțesc comentariul să*

existe o conexiune reală; c) titlurile și textele afișate pe ecran să reflecte cât mai fidel esența faptelor și datelor prezentate; d) în cazul difuzării unor reconstituiri să se menționeze în mod clar acest lucru; e) în cazul prezentării de înregistrări provenind din surse externe redacției, să se precizeze acest lucru; f) în enunțarea unor ipoteze sau a unor relații de cauzalitate privind producerea unor eventuale catastrofe, să se solicite și punctul de vedere al autorității publice abilitate”.

Curtea reține, în acest sens, că atingerea adusă drepturilor privind personalitatea apelantei-reclamante-pârâte a fost săvârșită prin încălcarea dispozițiilor legale menționate în sensul că, prin însușirea afirmațiilor făcute de apelanții-pârâți persoane fizice, nu a asigurat informarea obiectivă a publicului prin prezentarea corectă a faptelor și evenimentelor, imparțial și cu bună-credință, nu a realizat o distincție clară între fapte și opinii, nu a menționat explicit faptul că informația provine din surse a căror credibilitate nu este suficient verificată, nefiind respectate principiile menționate în Legea nr. 504/2002 și Decizia nr. 220/2011.

În ceea ce privește motivele de apel referitoare la nedovedirea prejudiciului moral de către apelanta-reclamantă-pârâtă, respectiv la cuantumul daunelor morale, fiind identice cu cele invocate și de către apelanții-pârâți, .. și ... vor fi avute în vedere considerentele deja expuse cu ocazia analizării acestor apeluri.

Se reține, însă, și faptul că, în ceea ce privește persoana juridică SC, nu au fost invocate ori dovedite niciun fel de motive pentru care cuantumul sancțiunii, prin caracterul său excesiv, ar pune în pericol însăși existența societății.

Pentru aceste considerente, Curtea constată că instanța de fond a aplicat corect dispozițiile art. 1357 și 1373 din Codul civil privind răspunderea civilă delictuală și, în temeiul art. 480 alin.1 din Codul de procedură civilă, va respinge apelul declarat de apelanta-pârâtă SC .., ca neîntemeiat.

În concluzie, Curtea reține că faptele ilicite săvârșite de către apelanții-pârâți, constând în afirmații denigratoare, fără o bază factuală suficientă, cu depășirea limitelor acceptabile prevăzute de art. 10 din CEDO, afirmații difuzate de către apelanta-pârâtă persoană juridică, au adus atingere dreptului apelantei-reclamante-pârâte la viața privată, demnitate, reputație, imagine și onoare, protejat de art. 8 din CEDO.

Curtea apreciază că se impune sancționarea apelanților-pârâți prin obligarea, în principal, la plata unor despăgubiri pentru prejudiciul moral. Această sancționare constituie o ingerință în exercitarea dreptului la liberă exprimare care trebuie să se circumscrie condițiile prevăzute de paragraful 2 al articolului 10 din CEDO.

Astfel, este permis statelor să aducă o limitare formelor de manifestare a libertății de exprimare, cu condiția îndeplinirii a trei cerințe cumulative: să fie prevăzută de lege; să urmărească cel puțin unul dintre scopurile legitime prevăzute de textul convenției și să fie necesară, într-o societate democratică, pentru atingerea acelui scop.

În ceea ce privește cerința ca limitarea să fie prevăzută de lege, Curtea reține incidența, în cauză, a prevederilor art. 1349, 1357 și 1373 din Codul civil ce reglementează răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie, respectiv răspunderea comitentului pentru fapta prepusului, texte de lege ce îndeplinesc condiția de accesibilitate și previzibilitate. Se reține și incidența articolului 253 din Codul civil, ce reglementează mijloacele de apărare în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la libera exprimare.

În ceea ce privește scopul legitim urmărit, Curtea are în vedere, pe de o parte, necesitatea protecției reputației sau a drepturilor altora, dar și necesitatea garantării autorității puterii judecătorești, a asigurării unei bune administrări a justiției, în condițiile în care afirmațiile respective vizau persoana apelantei-reclamante-pârâte, în calitate de conducător al principalei structuri de parchet specializate în combaterea corupției (*Cauza Lavric contra României, cererea nr. 22231/05, decizia din 14 ianuarie 2014*).

În ceea ce privește cerința necesității într-o societate democratică, Curtea apreciază că, prin prezenta decizie se asigură un just echilibru între protecția libertății de exprimare, consacrată de art. 10 din CEDO, pe de o parte și protecția dreptului la viață privată, demnitate, reputație, imagine și onoare al apelantei-reclamante-pârâte, drept care, ca element al vieții private, este protejat de art. 8 din Convenție, pe de altă parte.

Cât privește proporționalitatea sancțiunii aplicate cu scopul legitim urmărit, Curtea a analizat, cu ocazia stabilirii cuantumului daunelor morale, criteriile de evaluare ce s-au desprins atât

din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dar și din jurisprudența națională, apreciind că sancțiunea aplicată este proporțională scopului legitim urmărit.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 480 (lin.1 din Codul de procedură civilă, Curtea va respinge ca nefondat apelul declarat de pârâții SC ..., ..., și ... împotriva sentinței civile nr. 1243 din 16 octombrie 2015 pronunțată de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă, în contradictoriu cu apelanta-reclamanta-pârâtă ...; va admite apelurile declarate de reclamanta-pârâtă ..., de pârâtul ... și de pârâtul-reclamant ..., împotriva aceleiași sentințe și va schimba în parte sentința în sensul că va respinge ca neîntemeiată acțiunea precizată formulată de reclamanta-pârâtă ... în contradictoriu cu pârâtul ... și cu pârâtul-reclamant ...

Curtea va obliga pe pârâții ..., ..., și SC ..., în solidar, la plata sumei de 300 000 (trei sute mii) lei cu titlu de daune morale către reclamanta-pârâtă ... pentru prejudiciul cauzat prin încălcarea drepturilor la onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată.

Curtea va obliga pe pârâții SC ... și ... să formuleze scuze publice reclamantei-pârâte ..., precum și să redea, în mod public și în integralitate, dispozitivul prezentei hotărâri în termen de maxim cinci zile de la data rămânerii definitive a acesteia, după cum urmează: - pe pârâta ... S.A. în cadrul fiecărui buletin informativ al zilei, pe parcursul a trei zile consecutive, precum și pe platforma online a acesteia.; - pe pârâtul ..., în cadrul emisiunii realizate de acesta -,.....".

Curtea va menține restul dispozițiilor sentinței.

Curtea va respinge ca neîntemeiate cererile de repunere a cauzei pe rol formulate de apelantul pârât-reclamant ..., de apelanții-pârâți ..., ..., și ... precum și de persoanele care au formulat cerere de intervenție accesorie ... și ...

Curtea va respinge ca neîntemeiată cererea de amânare a pronunțării formulată de apelanții-pârâți ..., ..., și ...

Curtea va respinge ca neîntemeiată cererea de amendare cu 1000 lei a reclamantei-pârâte ... pentru exercitarea cu rea credință a apelului, cerere formulată de apelantul pârât-reclamant ...

Curtea va obliga pe pârâții ..., ..., și SC ..., în solidar, la plata sumei 3650 lei cheltuieli de judecată către reclamanta-pârâtă ..., reprezentând taxă judiciară de timbru și onorariu apărător ales în apel.

Curtea va obliga pe apelanta-reclamanta-pârâtă ... la 50 lei cheltuieli de judecată (taxă judiciară de timbru) către apelantul pârât-reclamant ...

Curtea va act că apelantul-pârât ... va solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

Pentru aceste motive

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiate cererile de repunere a cauzei pe rol formulate de apelantul pârât-reclamant ..., de apelanții-pârâți ..., ..., și ..., precum și de persoanele care au formulat cerere de intervenție accesorie ... și ...

Respinge ca neîntemeiată cererea de amânare a pronunțării formulată de apelanții-pârâți ..., ..., și ...

Respinge ca nefondat apelul declarat de pârâții SC ..., cu sediul ..., - ..., ..., și ..., ambii cu domiciliul ales la sediul la sediul ... și ..., domiciliat în ..., împotriva sentinței civile nr. 1243 din 16 octombrie 2015 pronunțată de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă, în contradictoriu cu apelanta-reclamanta-pârâtă ..., cu domiciliul procesual ales în ..., apelantul-pârâtul-reclamant ..., domiciliat în ..., apelantul-pârât ..., cu domiciliul ales la sediul SC ... și reclamanta-pârâtă ..., cu sediul în ...

Admite apelurile declarate de reclamanta-pârâtă ..., de pârâtul ... și de pârâtul-reclamant ..., împotriva aceleiași sentințe și în consecință:

Schimbă în parte sentința în sensul că:

Respinge ca neîntemeiată acțiunea precizată formulată de reclamanta-pârâtă ... în contradictoriu cu pârâtul ... și cu pârâtul-reclamant ...

Obligă pe pârâții ..., ..., și SC ..., în solidar, la plata sumei de 300 000 (trei sute mii) lei cu titlu de daune morale către reclamanta-pârâtă ... pentru prejudiciul cauzat prin încălcarea drepturilor la onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată.

Obligă pe pârâții SC și ... să formuleze scuze publice reclamantei-pârâte ..., precum și să redea, în mod public și în integralitate, dispozitivul prezentei hotărâri în termen de maxim cinci zile de la data rămânerii definitive a acesteia, după cum urmează:

- pe pârâta în cadrul fiecărui buletin informativ al zilei, pe parcursul a trei zile consecutive, precum și pe platforma online a acesteia.;

- pe pârâtul ... în cadrul emisiunii realizate de acesta -,,...".

Menține restul dispozițiilor sentinței.

Respinge ca neîntemeiată cererea de amendare cu 1000 lei a reclamantei-pârâte ... pentru exercitarea cu rea credință a apelului, cerere formulată de apelantul pârât-reclamant

Obligă pe pârâții ..., ..., și SC ..., în solidar, la plata sumei 3650 lei cheltuieli de judecată către reclamanta-pârâtă reprezentând taxă judiciară de timbru și onorariu apărător ales în apel.

Obligă pe apelanta-reclamantă-pârâtă ... la 50 lei cheltuieli de judecată (taxă judiciară de timbru) către apelantul pârât-reclamant

Ia act că apelantul-pârât va solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

Cu recurs în termen de 30 zile de la comunicarea hotărârii, ce se va depune la Curtea de Apel Ploiești.

Pronunțată în ședință publică azi 20 martie 2018.

Președinte

....

Judecător

....

Grefier

...

STIRI PLOIESTI